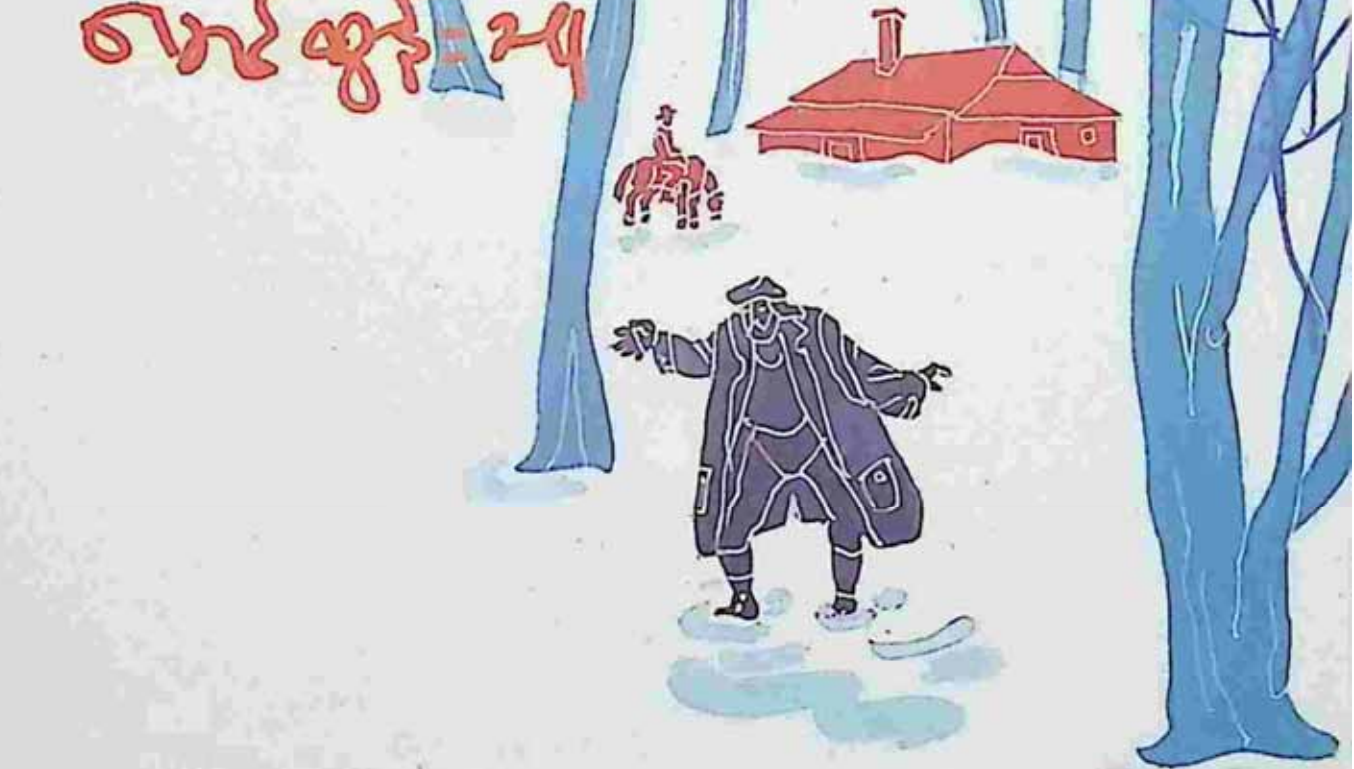
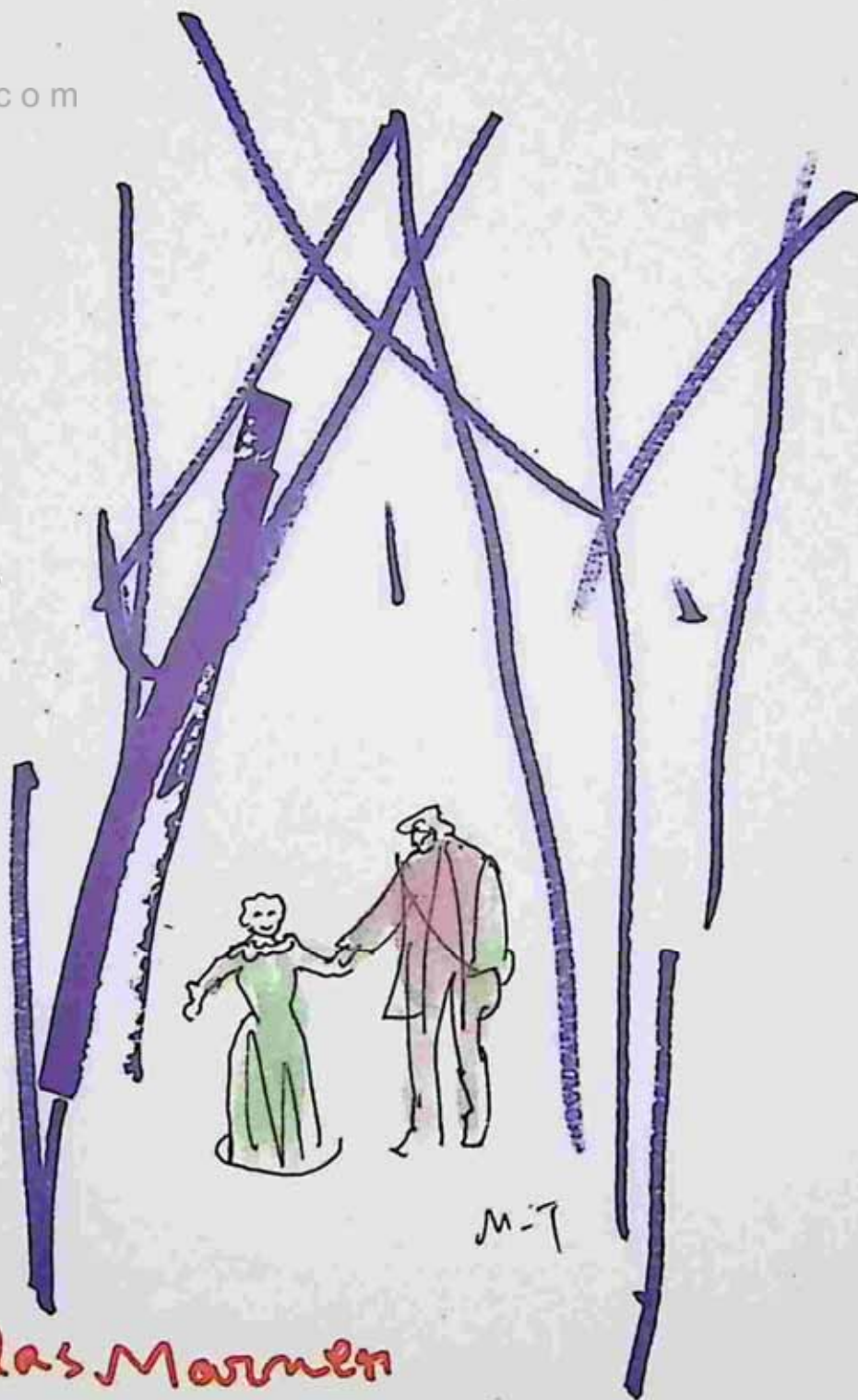

ဆိုင်:လက်ဖက် ရောက်ဖွဲ့အု

More
THANE
2019

Silas Marner
George Eliot

Silas Marner
George Eliot
ဆိပ်: လက်စာ
စာအုပ်အနံ: ၂၅

TUN0051

3,300.00 KS

ဆိုင်းလတ်မာနာ၊ မောင်ထွန်းသူ

မျက်နှာပိုးပန်းချီ - ပုတ်သုံ

စာမျက်နှာ ၂၉၈++ မျက်နှာ၊ ၁၃ ဧင်တီ x ၂၀.၅ ဧင်တီ

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး၊ စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ(၀၀၅၃၈)၊ ၈၅၊ ၁၆၄လမ်း၊ တာမွေ၊ ရန်ကင်း။

ပုံနှိပ်သူ - အိမ်ငါးမာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၄၁၂)၊ ၁၁၇၉၊ မစိုးရိမ်လမ်း၊ ရန်ကင်း။

၂၀၂၀၊ မတ်လ၊ ပြန်လည်ရိုက်နှိပ်ခြင်း၊ ငြိမ်းချမ်းစာအုပ်တိုက်၏ ဒုတိယအကြိမ်မူ၊ အုပ်ရေ ၅၀၀၊

ရောင်းဈေး ၃၃၀၀ ကျပ်

email: skccph@gmail.com ; P.O.Box: 705

www.facebook.com/SKCCmyanmarbook

www.skccmyanmarbook.com

စိတ်ကူးချိုချိုစာအုပ်

ဆိုင်းလတ်မာနာ

SILAS MARNER

George Eliot

မောင်ထွန်းသူ

မြန်မာပြန်

မြန်မာ့စာပေအဖွဲ့ချုပ် ၂၀၂၀

mgyoe.com

mgyoe.com

မာတိကာ

- မြန်မာပြန်သူ၏ အမှာစာ (က)

အပိုင်း (၁)

၁။	မြို့မှာခွာခြင်း	၁
၂။	ရာဇိလိုး	၂၅
၃။	ရန်ပွဲ	၄၃
၄။	သူခိုး	၆၁
၅။	နှလုံးကြေကွဲရပြီ	၇၅
၆။	သက်တံ့ရောင်ဝယ်	၈၅
၇။	အသနားခံ	၉၉
၈။	သူ ဘယ်မှာလဲ	၁၀၉
၉။	ဝန်ခံချက်	၁၂၃
၁၀။	ဧည့်သည်များ	၁၃၃
၁၁။	ကပွဲ	၁၅၃
၁၂။	အလောင်း	၁၇၅
၁၃။	အိမ်နီးကြီးဝယ်	၁၈၉
၁၄။	အက်ပီ	၂၀၃
၁၅။	တိတ်တခိုးမေတ္တာ	၂၂၃

အပိုင်း (၂)

၁၆။	လက်ထပ်လက်စွပ်	၂၂၉
၁၇။	ရွှေများ ပြန်တွေ့ခြင်း	၂၄၇
၁၈။	လျှို့ဝှက်ချက်	၂၅၇
၁၉။	သူရွေးသောလမ်း	၂၆၅
၂၀။	အရှုံး	၂၈၃
၂၁။	ဘဝဟောင်း	၂၈၉
၂၂။	ခေါင်းလောင်းသံများ	၂၉၅

မြန်မာပြန်သူ၏ အမှာစာ

ခရစ်သက္ကရာဇ် ၁၈၆၁ ခုနှစ် အတွင်းက ရေးသားထုတ်ဝေခဲ့သော ဤဝတ္ထုကို စာရေးသူက ဆိုင်းလတ်မာနာ ရာဗီးလိုးရွာမှ ရက်ကန်းသမား ဟု အမည်ပေးခဲ့သည်။ ဤစာအုပ်ကို ထိုခေတ်က လူကြိုက်များခဲ့သဖြင့် အကြိမ်ကြိမ် ပြန်လည်ရိုက်နှိပ်ခဲ့ရ၏။ ပြန်ရိုက်သည့်အခါတိုင်းလည်း ဤအမည်ကိုပင် သုံးစွဲခဲ့ကြသည်။ ဤဘက်ခေတ်ရောက်၍ ဤစာအုပ်ကို အကြိမ်ကြိမ် အထပ်ထပ် ပြန်လည်ရိုက်နှိပ်ထုတ်ဝေကြသည့်အခါတွင်မူကား ရာဗီးလိုးရွာမှ ရက်ကန်းသမား ဟူသောအမည်ကို ဖြုတ်ပြီး 'ဆိုင်းလတ်မာနာ' ဟူသောအမည်ကိုသာ သုံးစွဲခဲ့ကြသည်။ ဤသို့ဖြင့် ဤဝတ္ထုသည် 'ဆိုင်းလတ်မာနာ' ဟူသောအမည်ဖြင့် ထင်ရှားလာခဲ့ရလေသည်။

နှစ်ကာလအားဖြင့် တွက်ကြည့်မည်ဆိုပါက ဆိုင်းလတ်မာနာဝတ္ထု ထွက်ခဲ့သည့်မှာ နှစ်ပေါင်းတစ်ရာအစိတ် နီးပါးမျှရှိခဲ့ပေပြီ။ သို့သော်လည်း ဆိုင်းလတ်မာနာသည် ယနေ့ခေတ်အထိ အင်္ဂလိပ်စာပေလောကနှင့် ကမ္ဘာ့စာပေလောကတွင် အထူးခြားဆုံးသော မေတ္တာဖွဲ့ ဂန္ထဝင်ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်အဖြစ် ထင်ရှားကျော်ကြားနေဆဲ ဖြစ်၏။ စာပေပညာရှင် အချို့ကဆိုလျှင် ဆိုင်း

1. Silas Marner-the Weaver of Reveloe

လတ်မာနာကို ထိပ်တန်းဂန္ထဝင်ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်အဖြစ်သာမက နောင်ခေတ် အဆက်ဆက် လူဖတ်များနေဦးမည့် စာအုပ်တစ်အုပ်အဖြစ် သတ်မှတ်ထားကြသည်။

ဆိုင်းလတ်မာနာ၏ ဇာတ်လမ်းမှာ ရိုးရိုးစင်းစင်းကလေး ဖြစ်သည်။ သူ့ အခင်မင်ဆုံးနှင့် အယုံကြည်ဆုံးဟု သတ်မှတ်ထားသော သူငယ်ချင်းနှင့် သူ့အချစ်ဆုံး ချစ်သူတို့၏ သစ္စာမဲ့မှုနှင့် ကြုံရသဖြင့် သူ့ဘဝတစ်ခုလုံး တည်မှီရာ ပတ်ဝန်းကျင်မှ ထွက်ပြေးပြီး အထီးကျန်ဘဝဖြင့် နေထိုင်လျက် ရှိသော လူရိုး လူကောင်း လူထူး လူဆန်းကြီးတစ်ဦး၏ ဖြူစင်သန့်ရှင်းသော မေတ္တာကို ဖွဲ့ဆိုထားခြင်း ဖြစ်သည်။ ဇာတ်လမ်းမှာ ဒဏ္ဍာရီ ပုံပြင် ဆန်လွန်းလှသော ဇာတ်လမ်းဖြစ်၏။ စာပေပညာရှင်တချို့က ဆိုင်းလတ်မာနာကို ပုံပြင်ဝတ္ထု ဟုပင် ခေါ်ကြသည်။ ဤမျှလောက် ရိုးလွန်း စင်းလွန်းအားကြီးပြီး ဤမျှလောက် ပုံပြင်ဆန်လွန်းသော ဆိုင်းလတ်မာနာ၏ စာပေအရှိန်အဝါဩဇာသည် ယနေ့ခေတ်အထိ ကြီးမားနေဆဲပင်ဖြစ်၏။ ဘာကြောင့် ဤမျှလောက် ဩဇာအရှိန်အဝါ ကြီးမားနေရပါသနည်း။

[၂]

“ကျွန်မရဲ့ဝတ္ထုနဲ့ ပတ်သက်လို့ ရှင်တို့ ဖတ်ပြီးသလောက်တော့ဖြင့် ဖတ်ရတာ လေးတယ်လို့ ပြောလိုက်တဲ့စကားကို ကျွန်မ မအံ့ဩပါဘူး။ အမှန်တော့ ဒီဝတ္ထုအပေါ်မှာ ကျွန်မကလွဲပြီး (ဝါဒိစ်ဝတ်သ် ကွယ်လွန်သွားပြီးတဲ့နောက်) တခြားလူ တစ်ဦးတလေကမှ စိတ်ဝင်စားလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်မ မျှော်လင့်မထားပါဘူး။ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်လုံးကို ဖတ်လိုက်တဲ့အခါ မှာ ဝတ္ထုကြောင်းဟာ စကားပြေ အရေးအသားဘက် မနွယ်ဘဲ ကဗျာလင်္ကာ သီကုံး ဖွဲ့နွဲ့မှုဘက်ကို သိပ်ယိုင်နေတယ်လို့ ကျွန်မစိတ်မှာ ခံစားခဲ့ရပါတယ်။ အထူးသဖြင့် ဆိုင်းလတ်ရဲ့ စိတ်ပိုင်းအခြေအနေတွေကို ဖော်ပြတဲ့နေရာတွေမှာ ကဗျာလင်္ကာတစ်ပုဒ် သီကုံးဖွဲ့နွဲ့သလို ဖြစ်နေပါတယ်။ ကျွန်မအဖို့တော့

-
- 1. Story Novel
 - 1. Words worth

ဒီဝတ္ထုဟာ ဒဏ္ဍာရီ ဆန်လွန်းတဲ့ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ပါ။ ကျွန်မ ကလေးဘဝက ကျောပေါ်မှာ အိတ်ကြီး ပိုးပြီး သွားနေတဲ့ ရက်ကန်းသမားကြီးတစ်ယောက်ကို မြင်ခဲ့ဖူးတယ်။ ကျွန်မစိတ်ဟာ အဲဒီတုန်းက မြင်ဖူးခဲ့တဲ့ ရုပ်ပုံလွှာအပေါ်မှာ ကျက်စားနေခဲ့လေတော့ ကျွန်မဝတ္ထုကို ပီပြင်အောင် ကျွန်မ အသက်သွင်း နိုင်ခဲ့ပါတယ်”^၂

ဆိုင်းလတ်မာနာဝတ္ထု၏ ထူးခြားချက်နှင့် ပတ်သက်၍ စာရေးသူ ကိုယ်တိုင်က သူ့ထုတ်ဝေသူ ဘလက်ဂျစ် မဂ္ဂဇင်းတိုက်^၃ သို့ ပေးခဲ့ သည့်စာတွင် အထက်ပါအတိုင်း ရေးခဲ့သည်။ ဤထူးခြားချက်အတွက် စာပေပညာရှင်တစ်ဦးဖြစ်သော ဝေါလ်တာအေလင်က “ကျွန်ုပ်တို့အတွက် ကံကောင်းသည်မှာ ဆိုင်းလတ်မာနာဝတ္ထုကို စာရေးသူ ကဗျာဝတ္ထုကြီးအဖြစ် မရေးခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ မရေးခဲ့ခြင်းမှာလည်း စာရေးသူသည် ကဗျာ စာဆိုတစ်ဦး မဟုတ်၍ ဖြစ်သည်။ သို့တစေလည်း ဆိုင်းလတ်မာနာကို ဖတ်ရသည့်အခါ ကျွန်ုပ်တို့သည် ကဗျာစာဆိုကြီး ဝါဒီစိတ်သံကို သတိရမိ ကြသည်က များ၏။ အရေးအသားမှာ ကဗျာဝတ္ထုကြီး တစ်ပုဒ်အဖြစ် ရေးသည့် ပုံစံမျိုးဖြစ်သဖြင့် ဖတ်ရခက်လှသည်”^၄ ဟု မှတ်ချက်ချခဲ့သည်။ တကယ်တော့လည်း ဤအချက်သည် ဆိုင်းလတ်မာနာ၏ အကျော် ကြားဆုံးသော ထူးခြားချက်တစ်ရပ် ဖြစ်၏။ ဆိုင်းလတ်မာနာကို ဖတ်သူ တိုင်းက ဖတ်ရ ခက်လှသည်ဟု ပြောစမှတ် ပြုကြသည်။ အထူးသဖြင့် အဆမတန် ရှည်လျားလွန်းလှသော ဝါကျကြီးများနှင့် ခက်ခဲလှသော အရေး အသားဟန်များကြောင့် ဖတ်ရသည်မှာ လက်ဝင်လှသည်ဟု ပြောကြသည်။ ဤကြားထဲမှာပင် ဆိုင်းလတ်မာနာသည် အထက်တန်းကျောင်းများနှင့် တက္ကသိုလ်ကျောင်းများ၏ ကျောင်းသုံးစာအုပ်ဘဝသို့ မကြာခဏ ဆိုက် ရောက်ခဲ့လေရာ (မြန်မာနိုင်ငံတွင်လည်း ဆိုင်းလတ်မာနာကို အထက်တန်း

2. From an Afterward by Walter Allen (Silas Marner, A Signet Classic)
 3. Black wood Magazine
 1. An Afterward by Walter Allen

ကျောင်းသုံးစာအုပ်အဖြစ် ပြဋ္ဌာန်းခဲ့ဖူးသည်။ မူရင်းစာအုပ် အစအဆုံး မဟုတ်။ အကျဉ်းချုပ်ကို ပြဋ္ဌာန်းခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဆရာများနှင့် ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူများက သင်ရ၊ ဖတ်ရ ခက်လွန်းလှသည်ဟု ညည်းညူကြသဖြင့် စာအုပ်ပြောင်း၍ ပြဋ္ဌာန်းခဲ့သည်။) ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူများနှင့် အထိ အတွေ့များသော စာအုပ်တစ်အုပ် ဖြစ်ခဲ့သည်။ ထိုအခါတွင် ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူများက ဆိုင်းလတ်မာနာအပေါ်၌ အရေးအသား ခက်လွန်းလှ သည်ဟူသော အမြင်ဝင်ခဲ့ကြသည်။ ဤအမြင် ဝင်လာသောအခါ အာဃာတ မကင်းသော အစွဲကလေးများ ရှိလာခဲ့၏။ ဆိုင်းလတ်မာနာသည် အချို့ ရည်များ ကဲထားသော ဓမ္မကြောင်း နွယ်လွန်းသည့် ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်မျှသာ ဖြစ်သည်ဟူသော တစ်ဖက်သတ် ယူဆချက်မျိုး ကိန်းအောင်းလာခဲ့ကြသည်။ တကယ်တော့ ထိုအယူအဆသည် မှန်ကန်သော အယူအဆမဟုတ်။ ဆိုင်းလတ်မာနာကို စိတ်ရှည်ရှည်နှင့် ကြိုးစားအားထုတ်၍ ဖတ်ကြမည် ဆိုလျှင် တသသ စွဲကျန်ရစ်လောက်အောင် ကောင်းသည့် ထူးခြားချက်များကို တွေ့ကြမည်သာ ဖြစ်သည်ဟု စာပေပညာရှင်များက ဆိုကြလေသည်။

အချို့သော စာပေအကဲဖြတ်သမားများက ဆိုင်းလတ်မာနာသည် ငွေကို အလွန်ခုံမင်မက်မောခြင်းသည် မကောင်း၊ မေတ္တာတရားသည် မွန် မြတ်သည်၊ ရိုးသားဖြောင့်မတ်ခြင်းသည် အကောင်းဆုံး စသော ကိုယ်ကျင့် တရားဆိုင်ရာ အမြင်များကို တင်ပြထားသော ဝတ္ထုဟု သုံးသပ်ကြသည်။ ဆိုင်းလတ်မာနာဝတ္ထု၏ နေရာအတော်များများတွင် ကိုယ်ကျင့်တရား ပြုပြင်ရေးကို ဦးတည်သော အဖြစ်များ ပါဝင်လျက်ရှိသဖြင့် သူတို့၏ ဝေဖန် သုံးသပ်ချက်များသည် မှားသည်ဟု မဆိုနိုင်သော်လည်း လုံးဝဥသံ့ မှန်ပါ သည်ဟူ၍ကား ပြော၍မရချေ။ စာရေးသူသည် ဤဝတ္ထုကို ရေးရာ၌ ဤအမြင် တစ်ခုတည်းကိုသာ ဖော်ပြလို၍ ရေးခဲ့ခြင်းမဟုတ်။ ဤအမြင် လောက်ကိုသာ ဖော်ပြသည်ဆိုပါမူ ဤဝတ္ထုသည် အနှစ်သာရကင်းမဲ့သော စာအုပ်တစ်အုပ်အဖြစ်သို့ ရောက်သွားရပေတော့မည်ဟု စာပေပညာရှင် အများစုက ပြောကြသည်။ အချို့ပုဂ္ဂိုလ်များကမူ ဤဝတ္ထုတွင် မည်သည့် ကျေးရွာ၌မဆို ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက် ပြောစမှတ်ပြုလေ့ရှိသည့် ပုံပြင်လေး

တစ်ပုဒ်၏ အရည်အသွေးမျိုးကို ရှေ့တန်းတင်ထားသည်ဟု ဆိုကြသည်။ ဤအဆိုမှာလည်း ပြည့်ပြည့်ဝဝ မှန်ကန်သည်ဟု မဆိုနိုင်ပေ။ တကယ်တော့ ဆိုင်းလတ်မာနာသည် လူ့နှလုံးသားကို နွေးထွေးသွားရုံမျှသာ စွမ်းဆောင် နိုင်သော ပုံပြင်လေးတစ်ပုဒ်မျှသာ မဟုတ်ပေ။ ထို့ထက် ကျယ်ဝန်းနက်ရှိုင်း သော သဘောသဘာဝကို ဆောင်လျက်ရှိသည့် ဝတ္ထုဟု သတ်မှတ်ကြသည်။ ဤအချက် နှင့်စပ်လျဉ်း၍ အမေရိကန်စာရေးဆရာကြီး ဟင်နရီဂျိမ်းစ် က “ဆိုင်း လတ်မာနာသည် အံ့ဩချီးမွမ်းဖွယ်ရာကောင်းသည့် အကောင်းဆုံး သော လက်ရာတစ်ခု ဖြစ်သည်။ အလွန်လေးနက်ပြီး အနှစ်သာရများဖြင့် ပြည့် နေသည့် အနုပညာ ဖန်တီးမှုတစ်ရပ်ဟု ဆိုရမည်။ စာရေးဟန်သည် စိတ်ကူး ယဉ်မှုဘက်သို့ ယိမ်းယိုင်နေဟန် ရှိသော်လည်း ဇာတ်ကောင်များ၊ ဇာတ်လမ်းတည်နေရာဒေသနှင့် အခြေအနေများသည် စာရေးဆရာ၏ ကိုယ် ကျင့်တရားဆိုင်ရာ အမြင်နှင့် ပေါင်းစပ်ဖွဲ့စည်းပေးထားသော လက်တွေ့ဘဝ လောကတစ်ခု ဖြစ်သည်” ဟု ဆိုသည်။

အမှန်အားဖြင့် ဤဝတ္ထုသည် စက်မှုတော်လှန်ရေး ပေါ်ထွန်းစ ခေတ်ကာလက လူတို့၏ အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို တင်ပြရာ၌ သမိုင်းဆရာ များက စာအုပ်အတွဲပေါင်းများစွာဖြင့် တင်ပြထားသည်ထက် ပို၍ထိရောက် ပြည့်စုံအောင် တင်ပြနိုင်သောဝတ္ထု ဖြစ်သည်ဟု ဝေဖန်ကြသည်။ ဤအချက် မှာလည်း ဤဝတ္ထု၏ ထူးခြားချက်တစ်ရပ် ဖြစ်သည်ဟု ထောက်ပြကြသည်။ “ဤဝတ္ထုသည် နိုင်ငံရေး၊ ဘာသာရေးနှင့် လူ့အဖွဲ့အစည်းအကြောင်းကို ရေးထားသည့်ဝတ္ထု မဟုတ်သော်လည်း နိုင်ငံရေး၊ ဘာသာရေးနှင့် လူ့အဖွဲ့ အစည်းများ၏ အရသာ၊ အနံ့နှင့် ခံစားမှုများကို ဖော်ပြသောဝတ္ထုဖြစ်သည်။ ထိုအမြင်ဖြင့် ဆင်ခြင်သုံးသပ်လိုက်သည့်အခါ ဆိုင်းလတ်မာနာသည် အဘိုးအိုတစ်ဦးနှင့် ရွှေရောင်ဆံပင်ပိုင်ရှင် မိန်းကလေးတို့၏ ကြီးမားသော မေတ္တာကို ဖွဲ့ဆိုထားသည့် သာမန် စိတ်ကူးယဉ် ပုံပြင်ဝတ္ထုလေးတစ်ပုဒ်မျှ သာ မဟုတ်တော့ဘဲ အနုပညာဖွဲ့စည်းမှု ပုံသဏ္ဍာန်တစ်ခုအနေဖြင့် အလွန် အောင်မြင်သည့် ထူးခြားသော ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ဖြစ်သည်ကို တွေ့ရပါသည်” ဟု

1. Henry James

အမေရိကန် စာပေဝေဖန်ရေးပညာရှင် ‘မိုက်ကယ်ဟာရင်တန်’ က ဆိုသည်။ ဆိုင်းလတ်မာနာကို ဝေဖန်သုံးသပ်ခဲ့သော ‘ဂျီရောဘတ် စတန်ချီ’ကမူ “ဤဝတ္ထုသည် ဇာတ်ကောင်များ၏စရိုက်ကို ဖော်ရာ၌ အလွန်ပီပြင် အသက်ဝင်သည်။ စရိုက်ဖော်မှု ပီပြင်သည့် ရှုထောင့်မှ ဆင်ခြင် သုံးသပ်လိုက်သည့်အခါ ဤဝတ္ထုသည် သာမန်ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ဟု မဆိုနိုင်။ စာရေးဆရာ၏ အထူးခြားဆုံး၊ အပြောင်မြောက်ဆုံး လက်ရာ၊ တစ်ခုဟု သတ်မှတ်ရလိမ့်မည်ဟု ဆိုသည်။ အမေရိကန် စာပေဝေဖန်ရေးဆရာ ဝေါလ်တာအလင်ကမူ “ဆိုင်းလတ်မာနာဝတ္ထု၏ နှလုံးသားသည် နတ်သမီးပုံပြင်တစ်ပုဒ်ဖြစ်ပြီး ကိုယ်ထည်သည် အလွန်ပီပြင်သော ဘဝသရုပ် ဖော်ချက် ဖြစ်သည်။ ဤနှစ်ခု ပေါင်းစပ်မိသည့်အခါ ဆိုင်းလတ်မာနာသည် အင်္ဂလိပ်စာပေလောက၌သာမက ကမ္ဘာ့စာပေလောကအတွင်း၌ပါ ဩဇာ အရှိန်အဝါ အလွန်ကြီးမားသည့် ထိပ်တန်းဂန္ထဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ဖြစ်လာရ သည်”ဟု တင်ပြခဲ့လေသည်။

[၃]

ဆိုင်းလတ်မာနာကို ဖန်တီးခဲ့သူမှာ ‘ဂျော့အီးလီးယော့’ ဖြစ်သည်။ ဂျော့အီးလီးယော့ ဟူသောအမည်ကြောင့် တချို့က သူ့ကို အမျိုးသား စာရေးဆရာတစ်ဦးဟု ထင်ကြသည်။ အမှန်တော့ သူသည် အမျိုးသမီး စာရေးဆရာတစ်ဦး ဖြစ်၏။ သူ၏အမည်ရင်းမှာ မေရီအန်းအီဗန်စ် ကရော့စ်^၂ ဖြစ်သည်။ ၁၉၁၉ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ ၂၂ ရက်နေ့တွင် အင်္ဂလန် နိုင်ငံတွင် ဝါးဝစ်ရှိုင်းယားနယ်^၃ တောပိုင်းဒေသတွင် မွေးဖွားခဲ့သည်။

-
- 1. Michael Harrington
 - 2. G.Robert Stange
 - 3. Masterpiece
 - 1. George Eliot
 - 2. Marry Ann Evans Cross
 - 3. Warwickshire

သူ့ဖခင် ရောဘတ်အီဗန်စ်^၄ သည် လူချမ်းသာ မြေပိုင်ရှင်ကြီးများ၏ လယ်မြေများကို ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ပေးရသော ကိုယ်စားလှယ်အလုပ် ဖြင့် အသက်မွေးခဲ့သည်။ သူသည် သားသမီးသုံးယောက်တွင် အငယ်ဆုံး ဖြစ်၏။ သူ့အစ်မ ခရစ္စတီနာ^၅ သည် မိန်းချောမိန်းမလှတစ်ဦးဖြစ်သော် လည်း သူကတော့ အလွန်အရုပ်ဆိုးသည်။ ငယ်စဉ်က အများနည်းတူ မိန်းကလေးကျောင်း နှစ်ကျောင်း၌ ပညာသင်ခဲ့ရသည်။ သို့သော်လည်း သူသည် ငယ်ရွယ်စဉ်ကတည်းက အလွန် စာဖတ်သည်။ စိတ်ဓာတ်လည်း ပြင်းထန်သည်။ သူ ရေးခဲ့သည့် 'မြစ်ကမ်းပေါ်မှ စက်ရုံကလေး'၊^၆ ဝတ္ထုထဲမှ သူ့ဇာတ်ကောင် မဂ္ဂီတာလီဗား^၇ နှင့် အလွန်တူသည်ဟု ဆိုသည်။ သူ့ဇာတ်ကောင် မဂ္ဂီ ချောသလောက် သူက အရုပ်ဆိုးခြင်းတစ်ခုသာ ကွာခြား သည်ဟု ပြောကြသည်။ သူ့အသက် ဆယ့်ငါးနှစ်အရွယ်တွင် မိခင် ကွယ်လွန်သည်။ ထို့နောက် အစ်မလက်ထပ်သည်။ ထိုအခါ မိသားစုတာဝန် သည် မေရီအန်း ပခုံးပေါ် ကျလာသည်။ သူ့အစ်ကို အိမ်ထောင်ကျသွားသည့် ၁၈၄၁ ခုနှစ်တွင် သူနှင့် သူ့ဖခင်တို့သည် ကိုဗင်ထရီးမြို့^၈ သို့ ပြောင်းရွှေ့ ခဲ့ကြ၏။ ထိုအချိန်မှစ၍ သူ့ဘဝသည် ပြောင်းလဲလာသည်။ အလွန်စာဖတ် သော တောသူမလေးသည် အပြင်လောကနှင့် ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် ထိတွေ့ လာရသည်။ သူ၏ စာဖတ်ဝါသနာကို သိရသော သူ့မိတ်ဆွေများက သူ့အား တအံ့တဩ ဖြစ်ကြသည်။ သူသည် တောပိုင်းတွင် စာအုပ်အကြောင်း ဆွေး နွေးမည့်အဖော် မရှိခဲ့။ ဤမြို့သို့ ရောက်ခါမှ စာအကြောင်း၊ ပေအကြောင်း ဆွေးနွေးမည့်သူများနှင့် ဆုံမိရခြင်း ဖြစ်လေသည်။

၁၈၄၀ ခုနှစ် သူ့အသက် နှစ်ဆယ့်တစ်နှစ်အရွယ်တွင် သူ၏ ဘာသာရေး ယုံကြည်ချက်များသည် တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ဖြစ်လာသည်။ အကျိုး အကြောင်း ဆင်ခြင်ကြည့်ပြီး ယုံကြည်လက်ခံသင့်မှ လက်ခံမည်ဟူသော

-
- 4. Robert Evans
 - 5. Christina
 - 1. Mill on the Floss
 - 2. Maggie Tulliver
 - 3. Coventry

အယူအဆ ဝင်လာခဲ့၏။ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းသွားရန် ငြင်းဆန်သည့်အချိန်မှ စ၍ ဖခင်နှင့် သူသည် သူစိမ်းပြင်ပြင်သဖွယ် ဖြစ်သွားခဲ့ရသည်။ သို့သော်လည်း သူ့အဖေတွင် ပြုစုစောင့်ရှောက်မည့်သူ ကင်းမဲ့နေသဖြင့် ဖခင်နှင့်ပင် ပြန်၍နေကာ ကွယ်လွန်ချိန်အထိ ရှစ်နှစ်တိတိမျှ ပြုစုစောင့်ရှောက်ပေးခဲ့သည်။ ထိုကာလအတွင်းတွင် သူသည် စာအုပ်ပေါင်းများစွာ ဖတ်သည်။ စာအုပ်အချို့ကို ဘာသာပြန်သည်။ သူ့ဖခင် ကွယ်လွန်၍ အထီးကျန်ဘဝ ရောက်သွားသည့်အခါ လန်ဒန်သို့ ပြောင်းရွှေ့ခဲ့၏။ ဝက်စ်မင်စတာရီဗျူး^၁ ဂျာနယ်တွင် လက်ထောက်အယ်ဒီတာ ဝင်လုပ်သည်။ ဝက်စ်မင်စတာရီဗျူးသည် တိုးတက်သော အယူအဆနှင့် အတွေးအခေါ် လွတ်လပ်သောဂျာနယ် ဖြစ်သည်။ ဤတွင် ထိုခေတ်က ရှေ့တန်းရောက်နေကြသော ချားလ်ဒစ်ကင်း^၂၊ ဖရောဒီး^၃၊ ဟတ်စ်လေ^၄၊ စတူးဝတ်မစ်လ်^၅၊ ဟားဘတ်စပင်ဇာ^၆ စသော စာရေးဆရာကြီးများနှင့် ရင်းနှီးခွင့် ရလာခဲ့သည်။ ထိုအသိုင်းအဝိုင်းထဲမှ ဟားဘတ်စပင်ဇာသည် သူနှင့် အရင်းနှီးဆုံး ဖြစ်၏။ စပင်ဇာမှ တစ်ဆင့် သူသည် ဂျော့ဟင်နရီလီးဝီးစ်^၇ အမည်ရှိ အလွန် ပါရမီထူးသော စာပေပညာရှင်တစ်ဦးနှင့် ရင်းနှီးခဲ့သည်။ မေရီအန်းသည် စာပေနယ်တွင် အလွန်ထူးချွန်သော ဂျော့လီးဝီးစ်အပေါ် သံယောဇဉ် တွယ်ခဲ့သည်။ သူတို့ ချင်း မေတ္တာမျှကြသော်လည်း လူသိရှင်ကြား လက်ထပ်၍ မရချေ။ လီးဝီးစ်မှာ မယားဖြစ်သူက စွန့်ခွာသွားခြင်းခံရသူ ဖြစ်သော်လည်း ဝီတိုရိယဘုရင်မခေတ်တွင် တရားဝင်ကွာရှင်းခွင့် မရပေ။ သို့သော်လည်း သူတို့သည် အကြင်လင်မယားအဖြစ်ပင် နေထိုင်ခဲ့ကြလေသည်။ လီးဝီးစ်သည် 'ထူးခြားသော ခံစားမှုများကို အနုပညာအဖြစ် ပြောင်းလဲရာ၌ လည်းကောင်း၊

-
1. Westminster Review
 2. Charles Dickens
 3. Froude
 4. Huxley
 5. Stuart Mill
 6. Herbert Spencer
 7. George Henry Lewes

လက်တွေ့ လူ့ဘဝ အတွေ့အကြုံများကို ပြန်လည်ဖော်ပြရာ၌ လည်းကောင်း အမျိုးသမီးများသည် အမျိုးသားများထက် ပိုမို၍ ထူးချွန်ပြောင်မြောက်သည်' ဟု ယုံကြည်သူ ဖြစ်၏။

သူသည် မေရီအန်းအား ဝတ္ထုများရေးရန် အားပေးတိုက်တွန်းခြင်း ပြုသည်။ ဤသို့ဖြင့် မေရီအန်း အိမ်နံ့သည် စက်မှုတော်လှန်ရေးခေတ် အစပိုင်းက တည်ရှိနေသော ကျေးရွာဘဝကို အခြေခံသည့် ဝတ္ထုများ စရေး သည်။ သူ့ ကလောင်အမည်ကို 'ဂျော့အီးလီးယော့'ဟု ယူခဲ့သည်။ 'ဂျော့' မှာ ဂျော့ဟင်နရီလီးဝီးစ်ကို ဂုဏ်ပြုသောအားဖြင့် ယူခြင်းဖြစ်၍ 'အီးလီး ယော့'မှာမူ သူ့ကြိုက်လည်းကြိုက်၊ ခေါ်လိုလည်းလွယ်သဖြင့် ယူခြင်း ဖြစ်ပါသည်ဟု သူက ဆိုသည်။ သူရေးခဲ့သမျှဝတ္ထုများတွင် 'အေဒမ်ဘီဒီ' မြစ်ကမ်းပေါ်မှ စက်ရုံကလေး၊ ဆိုင်းလတ်မာနာ၊ မစ်ဒဲလ်မတ်ချ်၊ ဝတ္ထု များသည် ယနေ့ခေတ်အထိ ထိပ်တန်းဂန္ထဝင် ဝတ္ထုကြီးများအဖြစ် ရပ်တည် လျက် ရှိ၏။ တကယ်တော့လည်း အမျိုးသမီးစာရေးဆရာတစ်ဦးဖြစ်သော ဂျော့အီးလီးယော့သည် ချာလ်စ်ဒဲစ်ကင်၊ သက္ကရေး၊ ဟက်စ်လေ၊ အန်သိုနီထရီလော့ပီ' စသော စာရေးဆရာကြီးများနှင့် ဆယ့်ကိုးရာစုနှစ် များအတွင်း ခေတ်ပြိုင်စာရေးလော့ဘဲတစ်ဦး ဖြစ်ချေသည်။ ဆိုင်းလတ် မာနာကို ထုတ်ဝေချိန်တွင် သူ့အသက်မှာ လေးဆယ့်နှစ်နှစ်မျှ ရှိခဲ့ပြီဖြစ်၏။ ဖခင်ကွယ်လွန်သည့် အချိန်မှစ၍ အထီးကျန် ဖြစ်လာခဲ့ရရှာသော ဂျော့အီး လီးယော့သည် ဂျော့လီးဝီးစ်နှင့် ဆုံမိသောအခါ ပြန်လည် စိုပြည်လာခဲ့ ရ၏။ သို့သော် လီးဝီးစ် ဆုံးပါးသွားသည့်အခါ နှလုံးကြေကွဲ ဝမ်းနည်းခြင်း ဖြစ်ခဲ့ရရုံမျှမက အထီးကျန်ဘဝသို့ ပြန်လည်ဆိုက်ရောက်သွားခဲ့ရသည်။ လီးဝီးစ်ကွယ်လွန်ပြီး ၁၈၇၈ ခု နောက်နှစ်နှစ်မျှအကြာ ၁၈၈၀ ခုနှစ်၊ ဒီဇင် ဘာလ ၂၂ ရက်နေ့တွင် ဂျော့အီးလီးယော့သည် လန်ဒန်မြို့၌ပင် ကွယ်လွန် ခဲ့လေသည်။

-
- 1. Adam Bede
 - 2. Middle march
 - 1. Anthony Trollope

[၄]

အချိန်ကာလအားဖြင့် တွက်ကြည့်မည်ဆိုပါက ကမ္ဘာ့ဂန္ထဝင် ဝတ္ထု
 တစ်ပုဒ်အဖြစ် ရပ်တည်လာခဲ့သည့် ဆိုင်းလတ်မာနာ၏ သက်တမ်းသည်
 နှစ်ပေါင်း တစ်ရာကျော်မျှ ရှိခဲ့ပြီဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း ဆိုင်းလတ်မာနာ၏
 ဩဇာသည် ယနေ့အထိ ကြီးမားဆဲပင် ဖြစ်သည်။ လူရှိနေသမျှ ကြုံတွေ့
 ရမည့် သစ္စာမဲ့မှု၊ တစ်ယောက်သော သူ၏ ရက်စက်ယုတ်မာမှုသည် အခြား
 သူတစ်ယောက်၏ ဘဝကို ဆည်မရအောင် ပျက်စီးသွားစေတတ်သည့်
 အဖြစ်၊ လူ့အဖွဲ့အစည်းသည် မည်မျှပင် နာကြည်းဖွယ်ရာကောင်းသော်လည်း
 တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်၌ ဤလူ့အဖွဲ့အစည်းနှင့် ပြန်လည်ရစ်ပတ် ဖွဲ့နှောင်
 တတ်သည့် သဘာဝ၊ စိတ်နှလုံး ကြီးမားမြင့်မြတ်သူတို့၏ မျိုသိပ်တတ်
 သည့်သဘောနှင့် သည်းခံခွင့်လွှတ်တတ်သည့် စိတ်များကို ပြက်ပြက်
 ထင်ထင် မြင်နေရဆဲပင် ဖြစ်သည်။ ဆိုင်းလတ်မာနာ၏ သနားစရာအဖြစ်
 နှင့် ရိုးသားဖြူစင်မှုများကို ကြည့်၍ ကရုဏာဖြစ်ရခြင်း၊ ကြည်နူးရခြင်း၊
 ပီတိဖြစ်ရခြင်းများ စသော ခံစားမှုများသည်လည်း ပေါ်လာဆဲပင် ဖြစ်သည်။
 သို့ဆိုလျှင် စာဖတ်သူ အနေဖြင့်.....။

မောင်ထွန်းသူ
 ၁၉၈၅ ခု၊ ဩဂုတ်လ ၁၉ ရက်။

အပိုင်း (၅)

mgyc.com

mgyc.com

[၁]

မြို့မှခွာခြင်း

တစ်ချိန်သောအခါက အင်္ဂလန်နိုင်ငံတွင် လယ်သမားတို့၏ နေအိမ်များအတွင်းမှ ချည်ငင်စက်သံ တည်တည်ကို အဆက်မပြတ် ကြားနေရသော ခေတ်တစ်ခေတ် ရှိခဲ့သည်။

ထိုခေတ် ထိုအခါက မြို့ကြီး ပြကြီးများနှင့် အလွန်အမင်း ကွာဝေးသော အရပ်ဒေသများအတွင်းရှိ တောကြိုတောင်ကြား လမ်းမများပေါ်၌ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် ပိန်ပိန်ပါးပါး၊ အသားအရေ ဖြူရော်ရော် ဖျော့တော့တော့နှင့် သေးသေးညှက်ညှက် လူဖလံကလေးများကို မကြာခဏ တွေ့ရတတ်၏။ သူတို့ပုံပန်းမှာ မျိုးဆက်ပျက်သုဉ်းသွားသော လူမျိုးစုတစ်စု၏ အဆက်အနွယ် အကျန်အကြွင်းတစ်စုနှင့် တူလှသည်။

အမှောင်ရိပ်များ စောစောစီးစီး ကျဆင်းလာတတ်သော ဆောင်းဥတု နေဝင်ရီတရောအချိန်များတွင် ဝင်လုဆဲဆဲနေလုံးကို ကျောပေး၍ တရွေ့ရွေ့လျှောက်လာနေသည့် ဤလူမျိုးတစ်ယောက်ကို မြင်တွေ့ရသည့်အခါ သိုးကျောင်းသား၏ ခွေးသည် အလန့်တကြားဖြစ်ကာ စူးစူးဝါးဝါး

မနားမနေ ဟောင်နေတတ်၏။ ကြီးမားလေးလံသော အထုပ်ကြီးတစ်ထုပ်ကို ကျောပိုးကာ ခါးကြီးကုန်း၍ လျှောက်သွားနေသော မည်းမည်းသဏ္ဍာန်သည် ခွေး၏မျက်စိထဲတွင် ကြောက်စရာ လန့်စရာအသွင် ဖြစ်နေဟန်တူသည်။

ဤလူစားမျိုးကို မြင်နေကျ၊ တွေ့နေကျဖြစ်သော ခွေးရှင်သိုးကျောင်းသမားကတော့ ထိုလူ၏အကြောင်းကို ကောင်းစွာသိသည်။ ထိုလူ၏ အထုပ်ကြီးအတွင်း၌ ချည်ခင်များနှင့် ပိတ်အုပ်များမှတစ်ပါး တခြားဘာပစ္စည်းမှ မပါမှန်းလည်း သိသည်။ ထိုလူ သွားလေရာရာတွင် ထိုအထုပ်ကြီး မပါ၍ မဖြစ်သည့် ထိုလူ၏ အခြေအနေကိုပါ သိသည်။ ယင်းကဲ့သို့ သိနေသည့်ကြားမှပင် သိုးကျောင်းသား၏ စိတ်ထဲ၌ ဤမျှလောက်လေးလံသော အထုပ်ကြီးကို သယ်၍ ဤမျှလောက်ဝေးလံသော ခရီးကို ဤလူသွားလာ နေနိုင်ခြင်းသည် မကောင်းဆိုးရွားတစ်ကောင်က ပူးကပ်ကူညီနေ၍သာ ဖြစ်လိမ့်မည်ဟူသော အတွေးမျိုး ဝင်လာတတ်သေး၏။

ထိုခေတ်အခါက အယူသီးခြင်းနှင့် အစွဲအလမ်းကြီးခြင်းသည် နေရာတိုင်းတွင် စိုးမိုးလျက် ရှိချေသည်။ လူအများမှာ အသိဉာဏ်ပညာဗဟုသုတ နည်းကြသည့် အားလျော်စွာ သူတို့ပတ်ဝန်းကျင်၌ ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ် မဟုတ်သော အရာတစ်ခု သို့မဟုတ် ဖြစ်ခေါင့်ဖြစ်ခဲ့သော အရာတစ်ခု ပေါ်ပေါက်လာပါက သူတို့စိတ်တွင် အထူးအဆန်း ဖြစ်နေတတ်၏။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် အထင်တစ်မျိုးရောက်ကာ အယူသီးတတ်ကြ၏။ ထိုခေတ်က တောသူတောင်သားများသည် သူတို့နေထိုင်ရာဒေသ၏ အပြင်လောကမှ အရာဝတ္ထုများနှင့် အဖြစ်အပျက်များသည် သူတို့ နားမလည်နိုင်သော အရာများချည်း ဖြစ်သည်။ သူတို့အဖို့တော့ ခြေသလုံးအိမ်တိုင်လုပ်ပြီး တစ်ရွာဝင် တစ်ရွာထွက် လှည့်လည်သွားလာ နေထိုင်ခြင်းသည်ပင်လျှင် အလွန်အံ့ဩဖို့ကောင်းသည့် အလုပ်တစ်ခု ဖြစ်နေ၏။

ယင်းကဲ့သို့ သွားလာနေကြသူများသည် ဘယ်အရပ်၊ ဘယ်ဒေသက လာကြမှန်းလည်း မသိ။ ထိုလူစုသည် ဆောင်းဥတု၌ ပျောက်သွားပြီး နွေဦးပေါက် ရာသီကျမှ ပြန်ပေါ်လာတတ်သည့် ပျံလွှားငှက်များ

နှင့် တူလှသည်ဟူသော အတွေးမျိုး တွေးတတ်ကြသည်။

ရှေးခေတ် တောသူတောင်သားများ၏ အကျင့်စရိုက်နှင့်အညီ သူတို့ မတွေ့ဖူး၊ မမြင်ဖူးသည့် လူစိမ်း သူစိမ်းများ အပေါ်၌လည်း အယုံအကြည် ကင်းမဲ့တတ်ကြ၏။ ရွာသို့ အပြီးအပိုင် ပြောင်းရွှေ့အခြေစိုက် နေထိုင်သူတစ်ဦးပင် ဖြစ်စေကာမူ ထိုလူသည် ရပ်ဝေးမြေခြားမှ လာသူ ဖြစ်ပါက သင်္ကာမကင်း ဖြစ်တတ်ကြသည်။ ရွာတွင် မည်မျှပင် အနေကြာကြာ၊ အရောတဝင် ဆက်ဆံပေါင်းသင်းခြင်းမပြု။ ထို့ကြောင့်လည်း ထိုခေတ် ထိုအခါက မြို့ပေါ်မှ တောပိုင်းသို့ ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ခဲ့ကြသော ရက်ကန်းအလုပ်သမား လူတန်းစားများသည် ရွာသူရွာသားများ၏ မျက်စိထဲတွင် ထူးဆန်းသော အမူအကျင့်ရှိသည့် လူထူးလူဆန်းများဖြစ်လျက် ရှိလေသည်။ ရွာတွင် အနေကြာလာသည့်တိုင်အောင် မည်သူကမျှ တစ်ရွာတည်းသားဟု အသိအမှတ်မပြု။ သူစိမ်းတစ်ရံဆံအဖြစ်သာ သတ်မှတ်ဆက်ဆံကြသည်။ ဤသို့ဖြင့် ရက်ကန်းသမားလူတန်းစားသည် သူတို့ဘာသာ သူတို့ ကိုယ်ပိုင်ကမ္ဘာကလေးများ တည်ဆောက်ကာ တသီးတခြား နေထိုင်ရသည့် အထီးကျန်ဘဝသို့ ဆိုက်ရောက်ခဲ့ကြရလေ၏။

ထိုခေတ်၏ ရာစုနှစ်စောစောပိုင်း နှစ်များအတွင်းက ဆိုင်းလတ်မာနာ အမည်ရှိ ရက်ကန်းသမားတစ်ဦးသည် ရာဇာဗိဇ္ဇာအနီး၌ နေထိုင်ကာ သူတတ်ကျွမ်းသည့် ရက်ကန်းအတတ်ပညာဖြင့် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြုလျက် ရှိသည်။ ကျောက်တုံးများဖြင့် တည်ဆောက်ထားသော သူနေထိုင်ရာ အိမ်ကလေးသည် ရွာသူရွာသားများ အသုံးမပြုတော့သည့် ကျောက်ရေတွင်းနှင့် များစွာ မဝေးလှပေ။ လေးဘက်လေးတန်မှ ဝန်းရံလျက် ရှိသော သစ်ပင်နွယ်ပင်၊ ချုံပင်များဖြင့် ပြည့်နေသည့် ခြံစည်းရိုးသည် သူ့အိမ်ကလေးအား လူအများ မမြင်သာအောင် အကာအကွယ်ပေးထားသကဲ့သို့ ရှိလေသည်။

ရာဇာဗိဇ္ဇာ ရွာသူရွာသားများ၏ နားထဲတွင် ဆိုင်းလတ်မာနာ၏ ရက်ကန်းသံသည် အလွန်ထူးဆန်းသောအသံ ဖြစ်နေသည်။ သူတို့ သုံးနေကျ စပါးလှေ့စက်နှင့် ကောက်စိုက်စက် အသံများလို သာယာနာပျော် ဖွယ်

မရှိ။ ဆိုင်းလတ်မာနာ၏ ရက်ကန်းသံသည် လူကြီးများအတွက်သာ မဟုတ်၊ ကလေးသူငယ်များအတွက်ပါ အလွန်ထူးဆန်းအံ့ဩဖို့ကောင်းသည့်အသံ ဖြစ်နေ၏။ အထူးသဖြင့် ရွာထဲမှ ယောက်ျားကလေးများသည် ကလေး သူငယ်များ၏ သဘာဝအရ ရွာပြင်ထွက်၍ စည်းရိုးကြို၊ စည်းရိုးကြား၊ ချုံကြို၊ ချုံကြားသို့ တိုးဝင်ကာ သစ်သီးဝလံ ရှာဖွေခြင်း၊ ငှက်ဥနှိုက်ခြင်း စသည်များကို ပြုတတ်ကြသည်။ ထိုအချိန်မျိုးတွင် သူတို့အုပ်စုသည် ဆိုင်းလတ်မာနာ၏ အိမ်အနီးသို့ အမှတ်တမဲ့ ရောက်လာတတ်ကြ၏။ သူတို့၏နားများသည် ဆိုင်းလတ်မာနာ၏ ရက်ကန်းသံကို ပြက်ပြက် ထင်ထင် ကြားနေရ၏။ ရက်ကန်းသံသည် သူတို့အတွက် အလွန် စိတ်ဝင် စားဖို့ ကောင်းသည့်အသံ ဖြစ်နေသည်။ ထိုအခါတိုင်း ဆိုင်းလတ်မာနာ ရက်ကန်းရက်နေသည်ကို ကြည့်လို၊ မြင်လိုသော စိတ်သည် ပေါ်လာတတ် ကြလေသည်။

ထိုအခါ အိမ်ကလေးဆီသို့ တိတ်တိတ်ကလေး ကျိတ်၍ ချဉ်း ကပ်ပြီး ပြတင်းပေါက်မှ တွယ်တက်ကာ အိမ်ထဲသို့ ချောင်းကြည့်တတ်ကြ သည်။ ကလေးသူငယ်များအဖို့တော့ မာနာ၏ အပြုအမူသည် အလွန် ထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ်ကောင်းသည့် အရာတစ်ခု ဖြစ်နေသည်။

မာနာသည် ခါးကိုကိုင်းကာ သူ့ရက်ကန်းစင်၏ လှုပ်ရှားမှုများ ကိုသာ မျက်ခြည်မပြတ် စူးစိုက်ကြည့်လျက် ရှိ၏။ သူ့အမူအရာသည် သူ့ ရက်ကန်းစင်မှတစ်ပါး အခြားဘာကိုမျှ စိတ်ဝင်စားဟန် မပြ။ သို့သော် လည်း တစ်ခါတစ်ရံ ရက်ကန်းစင်မှ ချည်မျှင်ပြတ်သွားသည့်အခါများတွင် ဆိုင်းလတ်မာနာ၏ အာရုံသည် ဘေးပတ်ဝန်းကျင်သို့ ရောက်လာတတ် သည်။ ထိုအခါမျိုးတွင် သူ့အား ချောင်းမြောင်း၍ ကြည့်နေကြသော သူငယ် ကလေးများအား သတိပြုမိတတ်သည်။

သူ့အား ယခုကဲ့သို့ လာရောက်နှောင့်ယှက်သည်ကို မကြိုက်။ ချက်ချင်း ရက်ကန်းစင်ပေါ်မှဆင်းကာ တံခါးဖွင့်၍ အပြင်သို့ထွက်ပြီး ကလေးများအား စားတော့၊ ဝါးတော့မည့်နယ် ခက်ထန်တင်းမာသော မျက်လုံးအစုံဖြင့် စူးစိုက်ကြည့်သည်။ မာနာ တစ်ချက်ကြည့်ရုံမျှဖြင့် ကလေး

များ ကြောက်လန့်တကြားဖြစ်ကာ ဖနောင့်နှင့်တင်ပါး တစ်သားတည်းကျ အောင် ကဆုန်စိုင်း၍ ထွက်ပြေးကြလေတော့၏။

ယင်းသို့ ကလေးများ လန့်ဖျပ်ပြီး ထွက်ပြေးကြခြင်းသည် ဆိုင်းလတ်မာနာ၏ ဖြူရော်ရော် မျက်နှာပေါ်မှ ပြူးပြူးကြီး စိုက်ကြည့်နေသော မျက်လုံးများကြောင့်တော့ မဟုတ်ပေ။ ဆိုင်းလတ်မာနာသည် အလွန် မျက်စိမွဲသူတစ်ဦး ဖြစ်၏။ သူ့မျက်လုံးများသည် အနီးကပ် မကြည့်ရလျှင် ဘာကိုမျှ ပြက်ပြက်ထင်ထင် မြင်သည်မဟုတ်။ တကယ်တမ်းကျတော့ သူ့မျက်လုံးများသည် ကလေးများကို သဲသဲကွဲကွဲ မြင်နိုင်စွမ်းမရှိ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သူတစ်ချက် ကြည်ရုံမျှဖြင့် ကလေးများ ထွက်ပြေးကြခြင်းသည် အကြောင်းမဲ့တော့ မဟုတ်။ ရာဗီးလိုးရွာထဲမှ ကလေးသူငယ်များသည် သူတို့ မိဘများထံမှ ဆိုင်းလတ်မာနာ၏ အကြောင်းကို တစ်စွန်းတစ်စမျှ ကြားဖူးနေကြသည်။

ဆိုင်းလတ်မာနာတွင် ကုသပေးလိုသည့် စိတ်ဆန္ဒနှင့် စေတနာသာ ရှိနေမည်ဆိုပါက ရွာထဲမှ အကြောအဆစ်ရောင် ရောဂါသည်များကို ပျောက်ကင်းအောင် ကုသပေးနိုင်ကြောင်း၊ ကုသပေးနိုင်ခြင်းမှာလည်း မကောင်းဆိုးဝါး နတ်မိစ္ဆာများနှင့် အဆက်အသွယ်ရှိ၍ ဖြစ်ကြောင်း၊ ဆိုင်းလတ်မာနာသည် နတ်ဆိုးများကို အမြဲတစေ ပူဇော်ပသနေသူဖြစ်ကြောင်း စသည့် စကားများကိုလည်း လူကြီးမိဘများထံမှ သူတို့ နားစွန်နားဖျား ကြားဖူးကြသည်။

အကယ်၍သာ နတ်မိစ္ဆာများနှင့် မိတ်ဆွေဖြစ်နေသော ဆိုင်းလတ်မာနာနှင့်သာ အဆင်ပြေအောင် ဆက်ဆံပြောဆိုနိုင်ပါမူ ရွာထဲရှိ ရောဂါသည်များသည် ဆရာဝန်ကို ပေးနေရသည့် ဆေးဖိုးဝါးခ သက်သာဖွယ် ရှိသည်ဟုလည်း ပြောသံကြားရဖူး၏။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဤစကားများသည် ကလေးသူငယ်တို့၏ စိတ်ကို ချောက်ချားစေသော စကားများ ဖြစ်သည်။ ဤစကားများကြောင့် ကလေးသူငယ်များသည် ဆိုင်းလတ်မာနာကို သူတို့အနားသို့ အကပ်မခံဘဲ ထွက်ပြေးကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ရာဗီးလိုးရွာသည် ဆွေးမြည့်နေပြီဖြစ်သော ရှေးဟောင်း အယူအဆ

များ၊ အစွဲအလမ်းများနှင့် အယူသီးမှုများအောက်တွင် နစ်မြုပ်နေသော ရွာတစ်ရွာ ဖြစ်၏။ အတွေးအခေါ်သစ်များသည် ရာဇာဓိပတိများ ရွာသူရွာသားများကြားသို့ ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်ခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်ပေ။ ယင်းကဲ့သို့ ဖြစ်နေခြင်းမှာ ခေတ်မီသော အတွေးအခေါ် အယူအဆများ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ရာ နယ်မြေဒေသ၏ အပြင်ဘက်၌ ရောက်နေ၍လည်းမဟုတ်။ အလွန် ပူပြင်းခြောက်သွေ့သော နယ်မြေဒေသအတွင်း၌ တည်ရှိနေသောကြောင့်လည်း မဟုတ်။ ရာဇာဓိပတိများ တည်ရှိရာဒေသသည် စိုက်ပျိုးရေးလုပ်ငန်း ဖွံ့ဖြိုးသော ဒေသတစ်ခု ဖြစ်၏။

စိမ်းလန်းစိုပြည်သော မြက်ခင်းပြင်များဖြင့် ပြည့်နေသော အလွန် သာယာသည့် ဒေသတစ်ခု ဖြစ်၏။ ပျော်စရာကောင်းသော ဒေသဟုပင် လူအများက အသိအမှတ်ပြုထားသော နယ်တစ်နယ် ဖြစ်လေသည်။

သို့သော်လည်း ရာဇာဓိပတိများသည် သစ်တောကြီးတစ်ခု ဖုံးလွှမ်းနေသည့် ချိုင့်ဝှမ်းတစ်ခုအတွင်း၌ တည်နေသောရွာ ဖြစ်သည်။ ကုန်းမြင့်ဘက်မှ မြင်းစီး၍ ဆင်းပါက တစ်နာရီခန့်ကြာမှ ရွာသို့ ရောက်နိုင်သည်။ အပြင်လောကမှ ထူးခြားဆန်းသစ်သော အတွေးအမြင်များသည် ဤရွာသို့ ရောက်ဖို့မလွယ်။

ရွာအနေအထားနှင့် တည်နေပုံကတော့ သာတောင့်သာယာ ရှိပါ၏။ ရွာထိပ်တွင် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းဟောင်း တစ်ကျောင်းရှိသည်။ ဘုရားရှိခိုးကျောင်း၏ အလယ်တွင် ကျယ်ဝန်းပြန့်ပြူးသော သင်္ချိုင်းတစ်ခု ရှိသည်။ ရွာထဲတွင် အိမ်ကြီးအိမ်ကောင်းဟု ခေါ်နိုင်သည့် တိုက်အိမ်ကြီး နှစ်လုံး သုံးလုံးခန့် ရှိသည်။ ထိုတိုက်အိမ်ကြီးများသည် ရွာ၏ မျက်နှာစာဘက်တွင် တည်ရှိ၍ လမ်းမဘက် မျက်နှာပြုလျက် ရှိကြ၏။ ထိုအိမ်ကြီးများသည် စနစ်တကျ ကာရံထားသော ခြံဥယျာဉ်ကြီးများကိုယ်စီနှင့် ဖြစ်သည်။ ခြံဥယျာဉ်များအတွင်းမှ လေကြောင်းပြု လေတံခွန်များသည် တလူလူ လွင့်လျက်ရှိကြသည်။ သင်္ချိုင်းဝင်း၏တစ်ဖက်ရှိ တောအုပ်အတွင်းမှ သင်းအုပ်ဆရာ၏ နေအိမ်သည် အပြင်သို့ လှမ်းမျှော်၍ ကြည့်နေသည်ဟု ထင်ရလေသည်။

အတွေ့အကြုံများသူ တစ်ဦးအဖို့ ရွာ၏ အနေအထားကို မြင်ရုံမျှ ဖြင့် ရွာ၏လူမှုရေး အခြေအနေကို ချက်ချင်းပင် ခန့်မှန်းသိရှိနိုင်ပေလိမ့် မည်။ ရွာထဲတွင် ဝင်းကြီး ခြံကြီးနှင့် အိမ်ကြီးအိမ်ကောင်း များများစားစား မမြင်ရ။ သို့သော်လည်း လယ်ယာလုပ်ငန်းကို ကြိုးစားပမ်းစား မလုပ်လိုသည့် အိမ်ထောင်ဦးစီး အကြီးအကဲတွေကတော့ အများကြီး ရှိသည်။ သူတို့ ရသမျှ နှင့် ရောင့်ရဲ တင်းတိမ်နိုင်သူများ ဖြစ်၏။ သူတို့၏ လယ်ယာလုပ်ငန်းမှ ရလာသော ဝင်ငွေသည် အထိုက်အလျောက် စားဖို့၊ ဝတ်ဖို့နှင့် ခရစ္စမတ်ပွဲ၊ ဝတ်ဆန်ပွဲ၊ အိစတာပွဲ စသည့် ပွဲတော်ရက်များမှာ ပျော်ပျော်ပါးပါး သုံးစွဲဖို့ လုံလောက်လျှင် သူတို့ဘဝသည် ပြီးပြည့်စုံသည်ဟု ယူဆသူများ ဖြစ်လေသည်။

ရာဇိလိုးရွာသို့ ဆိုင်းလတ်မာနာ ရောက်လာသည်မှာ လွန်ခဲ့သော ဆယ့်ငါးနှစ်က ဖြစ်သည်။ ရာဇိလိုး ရွာသူရွာသားများသည် ဆိုင်းလတ်မာနာ ဘယ်အရပ် ဘယ်ဒေသက ရောက်လာသည်ကို မသိ။ ရောက်လာစကတော့ ဆိုင်းလတ်မာနာသည် အသက်ငယ်ငယ် လူရွယ်တစ်ဦး ဖြစ်၏။ အသား အရေက ဖြူရော်ရော် ဖျော့တော့တော့။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံးတွင် အထူးခြားဆုံး နှင့် အထင်ရှားဖြစ်သော အညိုရောင် မျက်လုံးအစုံသည် ခပ်မှုန်မှုန် ခပ်မွဲမွဲ။ အသိဉာဏ်အနည်းငယ် ရှိသူများအဖို့တော့ ဆိုင်းလတ်မာနာသည် ထူးခြား သည့် လူတစ်ယောက်မဟုတ်။ သူလိုငါလို သာမန်လူတစ်ယောက်မျှသာ ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း သူ့အခြေစိုက်နေထိုင်ရာ အနီးအနား ပတ်ဝန်း ကျင်မှ ရွာသူရွာသားများအဖို့တော့ ဆိုင်းလတ်မာနာသည် လူထူးလူဆန်း တစ်ယောက် ဖြစ်လျက်ရှိ၏။ ရွာသူရွာသားအဖို့ မာနာ ၏ အလုပ်အကိုင်က သာ ထူးခြားသည်မဟုတ်။ မာနာ၏ အနေအထိုင်နှင့် အပြုအမူများကလည်း ထူးခြားနေသည်။

ရာဇိလိုးရွာအနီးသို့ ရောက်လာသည့်အချိန်မှစ၍ ဆိုင်းလတ်မာနာ သည် ရွာသူရွာသားများနှင့် အရောတဝင် ဆက်ဆံပေါင်းသင်းခြင်းမပြု။ ရွာသူရွာသားများနှင့် ရင်းနှီးခင်မင်လိုသည့် အရိပ်လက္ခဏာလည်း မပြု။ မည်သူ့အိမ်ကိုမှလည်း သွား၍မလည်။ သူ့အိမ်သို့လည်း မည်သူ့ကိုမှ ဖိတ် ခေါ်ခြင်းမပြု။ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ရွာထဲသို့ အလည်အပတ် လာရောက်ခြင်း

မရှိ။

ရာဇိလိုးရွာထဲရှိ 'သက်တံရောင် ထမင်းဆိုင်'သည် လူစည်ကားရာ နေရာတစ်ခု ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း ဆိုင်းလတ်မာနာသည် အပျင်းပြေ ခြေညောင်းလက်ဆန့် သဘောမျိုးဖြင့် ထိုဆိုင်သို့လာ၍ အရက်ကလေး တစ်ခွက်တစ်ဖလားမျှပင် သောက်ဖော်မရ။ ရွာထဲရှိ လှည်းနှင့် လှည်းပစ္စည်း များ ပြုလုပ်ရောင်းချသော လှည်းထောင်ဆရာ၏ အိမ်သည် ရွာသားအများ ဆုံမိရာ၊ အတင်းအဖျင်းပြောရာ၊ သတင်းဖလှယ်ရာ နေရာဌာနတစ်ခု ဖြစ်၏။ ဆိုင်းလတ်မာနာသည် ထိုနေရာသို့လည်း လာရောက်လည်ပတ်ခြင်းမရှိ။

သူသည် ယောက်ျားအဖော်နှင့်လည်း မတွဲ။ မိန်းမအဖော်လည်း မရှာ။ အိမ်ထဲမှ အပြင်သို့လည်း ထွက်ခဲလှ၏။ အချိန်ရှိသမျှ ရက်ကန်းစင် ဖြင့်သာ အလုပ်ရှုပ်နေတတ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံမှသာ သူ၏ အလုပ်ကိစ္စ ကြောင့် သော်လည်းကောင်း၊ သူ့အိမ်တွင် မရှိမဖြစ်သည့် ပစ္စည်းများ ဝယ်ယူ ရန်သော်လည်းကောင်း အပြင်သို့ ထွက်တတ်လေသည်။

ဆိုင်းလတ်မာနာ၏ ဤအပြုအမူများ၊ ဆိုင်းလတ်မာနာ၏ အသွေး အရောင် ကင်းမဲ့လွန်းလှသောမျက်နှာ၊ မည်သူနှင့်မျှ ယှဉ်ပြိုင်၍ မရနိုင်လောက် အောင် မွဲလွန်းလှသည့် ဆိုင်းလတ်မာနာ၏ မျက်လုံးများ ဤအရာအားလုံး သည် ရာဇိလိုး ရွာသူရွာသားများအတွက် စိတ်ဝင်စားစရာလည်း ကောင်း၏။ အံ့ဩစရာလည်း ကောင်း၏။ သံသယဖြစ်စရာလည်း အလွန်ကောင်း၏။ သူတို့အဖို့ အားလုံးသည် လျှို့ဝှက်နက်နဲသော အရာများချည်း ဖြစ်လျက် ရှိသည်။ ယင်းကဲ့သို့ ဖြစ်နေရသည့်အထဲတွင် ဆိုင်းလတ်မာနာ၏ အပေါ်၌ သံသယဖြစ်စရာ အကြောင်းတစ်ခုသည် နောက်ထပ်တစ်ဖန် ထပ်မံ၍ ပေါ် ပေါက်လာခဲ့ရပြန်လေသည်။

တစ်ညနေခင်းတွင် ပွေးဖမ်းထွက်ရာမှ ပြန်လာသော ရွာထဲမှ လယ် လုပ်သား ဂျင်းရှောဒ်နေ့ ဆိုသူသည် ဆိုင်းလတ်မာနာနှင့် လမ်းခုလတ်တွင် ဆုံမိကြသည်။ ထိုစဉ်က ဆိုင်းလတ်မာနာသည် ရွာခြံစည်းရိုးကို ကျော်ဖြတ် သည့် အတက်အဆင်း လှေကား၏ တိုင်တစ်တိုင်ကို ကျောနှင့်မှီ၍ မတ်တတ် ကြီးရပ်လျက်ရှိသည်ဟု ဆိုသည်။ သူ့ကျောပေါ်တွင်လည်း အလွန်လေးလံ

သော အထုပ်ကြီး တစ်ထုပ်ကို ပိုးထားသည်။ အကယ်၍သာ ဆိုင်းလတ်မာနာသည် လူကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်ပါက ထိုကဲ့သို့ ရပ်နေစဉ် အတွင်းသူ့ကျောပေါ်မှ အထုပ်ကြီးကို လှေကားခုံပေါ်သို့ ချထားလိမ့်မည် ဖြစ်၏။ အခုတော့ ထိုသို့မဟုတ်။ အထုပ်ကြီးကို ကျောပေါ်မှ မချဘဲ ရပ်လျက်ရှိ၏။

ဆိုင်းလတ်မာနာ၏ လုပ်ပုံကိုင်ပုံမှာ ထူးခြားလွန်းသဖြင့် ဂျင်းရော့ဒ်နေးက သေသေချာချာ ကပ်၍ကြည့်သည်။ ဆိုင်းလတ်မာနာ၏ မျက်လုံးများသည် မျက်တောင်ခတ်ခြင်း အကျင့်မရှိ။ လူသေကောင်တစ်ကောင်၏ မျက်လုံးများနှင့် တူလွန်းလှ၏။ ဂျင်းရော့ဒ်နေးသည် အလန့်တကြားဖြစ်ကာ ဆိုင်းလတ်မာနာအား စကားပြောကြည့်သည်။ ဆိုင်းလတ်မာနာထံမှ ဘာသံမှ မကြားရ။ ဂျင်းရော့ဒ်နေးက ဆိုင်းလတ်မာနာ၏ လက်မောင်းကို ဆွဲ၍ လှုပ်ပြန်သည်။ ဆိုင်းလတ်မာနာ၏ တစ်ကိုယ်လုံး ကြောက်စရာကောင်းလောက်အောင် အေးစက် တောင့်တင်းလျက် ရှိနေသည်ကို တွေ့ရ၏။ သူ့လက်နှစ်ဖက်သည် အထုပ်ကြီးကို တင်းကျပ်စွာ ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။

ဂျင်းရော့ဒ်နေးသည် ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဖြစ်ကာ ကြောင်ငေးနေရာမှ ဆိုင်းလတ်မာနာအား သေနေပြီဟု စိတ်ထဲက တွက်လိုက်မိသည်။ ထိုစဉ် အခိုက်မှာပင် ဆိုင်းလတ်မာနာ၏ တစ်ကိုယ်လုံးသည် အသက်ဝင် လှုပ်ရှားလာပြီး မျက်တောင်များ ပုတ်ခတ် ပုတ်ခတ် လုပ်လာသည်။ ထို့နောက် ဂျင်းရော့ဒ်နေးဘက်သို့ တစ်ချက်မျှ လှည့်ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ “ကောင်းသော ညနေခင်းပါ” ဟူသော နှုတ်ဆက်စကားကို ရေရွတ်ကာ ဂျင်းရော့ဒ်နေး၏ အပါးမှ ထွက်ခွာသွားလေသည်။

ဆိုင်းလတ်မာနာနှင့် သူ့ တွေ့ခဲ့ပုံမှာ ဤအတိုင်း အမှန်ဖြစ်ပါသည်ဟု ဂျင်းရော့ဒ်နေးက အမျိုးမျိုး ကျိန်တွယ်ပြောသည်။ ထိုနေ့က သူသည် မြေပိုင်ရှင်ကြီး ကတ်စ်၏ မြေပေါ်ရှိ လွှစင်ဟောင်းကြီးထဲသို့ ခိုးဆင်းပြီး ပွေးတွင်းတူးရာမှ ပြန်လာခြင်း ဖြစ်ပါသည်ဟုလည်း အခိုင်အမာ ဖွင့်ဟ၍ သက်သေထူသည်။ တချို့ကတော့ ဆိုင်းလတ်မာနာ ယင်းကဲ့သို့ ဖြစ်နေခြင်းမှာ တက်နေခြင်း ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ထင်ကြေးပေးကြသည်။

သို့သော်လည်း အလွန် အငြင်းအခုံ ဝါသနာကြီးသော သင်းအုပ်

ဘုန်းကြီး၏ စာရေးမစ္စတာမာစေးက ထိုစကားကို ကြားသည့်အခါ ခေါင်းခါသည်။ ဘယ်နည်းနှင့်မှ မဖြစ်နိုင်ဟု ဆိုသည်။ လူတစ်ယောက် တက်ပြီဆိုပါက မလဲကျဘဲ နေမည်မဟုတ်။ တက်နေသူတစ်ယောက် မလဲမကျဘဲ မတ်တတ်ရပ်နေနိုင်သည်ကို တွေ့ဖူးကြပါသလားဟု သူက မေးသည်။ တက်ခြင်းသည် ရုတ်တရက် အလစ်ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်တတ်သည့် ရောဂါမျိုးဖြစ်သည်။ တက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် လူတစ်ယောက်၏ ခြေလက်အင်္ဂါများသည် ဆိုင်းသွားတတ်သည်။ တဒံတော့ဖြင့် 'သေ'သလို ဖြစ်သွားတတ်သည်။ ထိုအချိန်မျိုးတွင် အနီးအနား၌ လူမရှိပါက ဘယ်နည်းနှင့်မဆို လဲကျမည်သာ ဖြစ်၏။

အခု ဂျင်းရောဒ်နေ့ ပြောသည့်အတိုင်း ဆိုပါမူ ဆိုင်းလတ်မာနာသည် သူ့ခြေထောက်ပေါ် သူ့ရပ်နေနိုင်သည်။ ရပ်နေပုံကလည်း မြင်းလှည်းလက်တံ နှစ်ခုကြား၌ သွင်းထားသည့် မြင်းတစ်ကောင်လို တောင့်တောင့်မတ်မတ် ရပ်နေခြင်း။ ပြီးတော့မှ ဖျတ်ခနဲ အသက်ပြန်ဝင်လာသလိုဖြစ်ကာ သူ့အား နှုတ်ဆက်၍ ထွက်သွားသည်ဟု ဆိုသည်။ ဘယ်နည်းနှင့်မှ တက်ခြင်းမဟုတ်။ လုံးဝ မဖြစ်နိုင်။

သို့သော်လည်း ဖြစ်နိုင်တာ တစ်ခုတော့ ရှိသည်။ ဆိုင်းလတ်မာနာသည် အခိုက်အတန့်မျှ နှစ်မျောသွားခြင်း ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်မည်။ လူတစ်ယောက် နှစ်မျောသွားပြီဆိုပါက ထိုလူ၏ ဝိညာဉ်သည် သူ့ခန္ဓာကိုယ်အတွင်းမှ ခဏတစ်ဖြုတ်မျှ အပြင်သို့ ထွက်သွားနိုင်၏။ အပြင်လောကသို့ ရောက်သွားချိန်တွင် နတ်မိစ္ဆာများနှင့် တွေ့နိုင်သည်။ နတ်မိစ္ဆာများထံမှ လျှို့ဝှက်နက်နဲသော အတတ်ပညာတွေကို သင်ကြားလာနိုင်သည်။ ပြီးတော့မှ ဝိညာဉ်သည် သူ့ကိုယ်ခန္ဓာထဲသို့ ပြန်ဝင်မည်။ အသိုက်ထဲမှ ပျံသန်းထွက်ခွာသွားပြီး အချိန်တန်သည့်အခါ အသိုက်ထဲ ပြန်ဝင်လာသည့် ငှက်တစ်ကောင်နှင့် အလားသဏ္ဍာန် တူသည်ဟု ရွာသားတချို့က ထင်မြင်ချက် ပေးကြသည်။

ရာဇိးလိုး ရွာသူရွာသားများသည် ထိုခေတ် ထိုအခါက လူအများယုံကြည်နေကြသည့်အတိုင်း လူတစ်ယောက်သည် တရားထိုင်သူတစ်ဦးကဲ့သို့ တစ်စုံတစ်ခုသောအရာကို သမာဓိအားကောင်းကောင်းဖြင့် အဆက်

မပြတ် လုပ်နေမည်ဆိုပါက သမထပေါက်သလို ဖြစ်သွားနိုင်ရုံမျှက ခရစ် ယာန်ဘုန်းတော်ကြီးများထံ ချဉ်းကပ်၍ အာရုံငါးပါးအကြောင်းကို စနစ် တကျ သင်ကြားပြီးမှ တရားအားထုတ်နေသူများထက်ပင် ပို၍ ပေါက်ပေါက် ရောက်ရောက် ဖြစ်နိုင်သည်ဟူသော အယူအဆကို လက်ခံထားကြသူများ ဖြစ်၏။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ယခု ဂျင်းရောဒ်နေ့ ကြုံခဲ့ရသည့်အဖြစ်ကို ကြား ရသည့်အခါ ဆိုင်းလတ်မာနာအပေါ်၌ တိုး၍ တိုး၍ သံသယဝင်လာကြ ပြန်သည်။ ယခင်တစ်ကြိမ်က သူတို့ တွေ့ဖူးခဲ့သည့် အဖြစ်တစ်ခုကို ပြန် ပြောင်း သတိရလာကြသည်။ တစ်ချိန်က ဆိုင်းလတ်မာနာသည် ရွာထဲမှ ဆယ်လီအုတ် အမည်ရှိ အမျိုးသမီးတစ်ဦးကို ဆေးကုသပေးခဲ့ဖူးသည်။ ထိုစဉ်က ဆိုင်းလတ်မာနာသည် ဆယ်လီအုတ်ကို ကလေးတစ်ယောက် အိပ်သလို အိပ်ပျော်သွားအောင် လုပ်ခဲ့ဖူး၏။ ဆယ်လီအုတ်၏ နှလုံးသည် ပြင်းထန်စွာ ခုန်လျက်ရှိသော်လည်း လူကတော့ ဆေးမိထားသူတစ်ဦးသဖွယ် နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်မောကျလျက်ရှိသည်ကို မြင်ခဲ့ကြရသည်။ ဆရာဝန်နှင့် နှစ်ရည်လများ ကုသ၍ မပျောက်ကင်းခဲ့သော ဆယ်လီအုတ်၏ ရောဂါ ဝေဒနာမှာ ဆိုင်းလတ်မာနာနှင့်ကျမှ သက်သာပျောက်ကင်းသလို ဖြစ်ခဲ့ရ၏။ ထိုစဉ်က ဆိုင်းလတ်မာနာ၏ လုပ်ပုံကိုင်ပုံများကို ကြည့်ရသည်မှာ ဆေးပင်၊ ဆေးမြစ်များနှင့် ကုသသော ဆေးဝါးအတတ်ပညာနှင့် ပယောဂပညာကို တတ်မြောက်သည်ဟု ယူဆနိုင်စရာရှိ၏။

သို့ဆိုလျှင် ဆိုင်းလတ်မာနာ ထိုအတတ်ပညာများကို ဘယ်နေရာက တတ်မြောက်ပါသနည်း။ ရာဗီးလိုး ရွာသူ ရွာသားများအဖို့တော့ ဤအချက် သည်လည်း စိတ်ဝင်စားစရာ အချက်တစ်ချက် ဖြစ်လာသည်။ ယခု ဂျင်း ရောဒ်နေ့ တွေ့ခဲ့ရသော အဖြစ်နှင့် ဆက်စပ်၍ စဉ်းစားမိသောအခါ ဆိုင်း လတ်မာနာအပေါ်၌ ကြောက်ရွံ့သောစိတ်သည် မသိမသာ ကိန်းအောင်းလာ ကြလေသည်။

ထိုကြောက်စိတ်ဖြင့် ရာဗီးလိုး ရွာသူရွာသားများသည် ဆိုင်းလတ် မာနာကို ဝေးဝေးက ရှောင်သွားကြသည်။ ထိုအခါ ဆိုင်းလတ်မာနာ၏

အနီးသို့ ချဉ်းကပ်မည့်သူ မရှိသလောက် ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ထိုကဲ့သို့ ဖြစ်လာခြင်းသည် ဆိုင်းလတ်မာနာအတွက် ကောင်းဖို့ ဖြစ်လာသည်ဟု ဆိုရမည် ဖြစ်၏။ လူအများနှင့် မဆက်ဆံရသဖြင့် သူ့မှာ အချိန်တွေ အများကြီး ရလာသည်။ အချိန်များများရလေ သူ့အလုပ်ကို ကြိုးစားအားထုတ်၍ လုပ်နိုင်လေ။ တကယ်တော့ ဆိုင်းလတ်မာနာသည် အချိန်ကောင်း အခါကောင်း နှင့်လည်း ကြုံကြိုက်သည်ဟု ဆိုရမည်။ သူ့ အလုပ်ကို တွင်တွင်ကျယ်ကျယ် လုပ်နိုင်နေသည့်အချိန်တွင် ရာဇိလိုးရွာအနီးရှိ သင်းအုပ်ဘုန်းကြီးပိုင် နယ်မြေ ဖြစ်သော တာလေနယ်အတွင်း၌ ရက်ကန်းအတတ်ပညာဖြင့် အသက်မွေးနေခဲ့သည့် အဘိုးအို ကွယ်လွန်ချိန်နှင့် ကြုံကြိုက်နေသည်။

ဤသို့ဖြင့် ဆိုင်းလတ်မာနာသည် သူ့ ရက်လုပ်ထားသမျှ အထည်များနှင့် ချည်များကို လက်မလည်အောင် ရောင်းခဲ့ရသည်။ ရာဇိလိုးရွာ တည်နေရာ နယ်မြေခရိုင်အတွင်းမှ ဂုဏ်သရေရှိ လူချမ်းသာ အမျိုးသမီး မှန်သမျှ ဆိုင်းလတ်မာနာကို မသိသူ မရှိသလောက် ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ဆိုင်းလတ်မာနာနှင့် ပတ်သက်၍ ဘယ်သူတွေက ဘာပြောပြော ဂရုမစိုက်။ ဆိုင်းလတ်မာနာ၏ အထည်များကို သဘောကျနေကြသဖြင့် ဆိုင်းလတ်မာနာ၏ အပေါ်၌ သံသယလည်း မဝင်၊ မနှစ်မြို့ခြင်း မဖြစ်။

ဤသို့ဖြင့် နှစ်တွေ တစ်နှစ်ပြီး တစ်နှစ် ကုန်လွန်လာခဲ့သည်။ နှစ်တွေသာ ကုန်လာခဲ့သည် ဆိုင်းလတ်မာနာ အပေါ်တွင် ထားရှိနေကြသည့် ရာဇိလိုး ရွာသူရွာသားများ၏ သဘောထားနှင့် အမြင်ကတော့ လုံးဝပြောင်းလဲသွားခြင်း မရှိခဲ့ပေ။

နှစ်တွေ ကြာလာသဖြင့် ဆိုင်းလတ်မာနာ၏ အကြောင်းသည် အသစ်အဆန်းတစ်ခု မဟုတ်တော့ဘဲ ရိုးသွားခြင်းတစ်ခုသာ ထူးခြားသည်။ နှစ်ပေါင်း ဆယ့်ငါးနှစ်မျှ ကြာခဲ့ပြီဖြစ်သော်လည်း ရာဇိလိုး ရွာသူရွာသားများသည် ဆိုင်းလတ်မာနာ၏ အကြောင်းကို စကားစပ်မိသည့်အခါ မူလအစက ပြောခဲ့သည့်အတိုင်းပင် ပြောဆိုကြသည်။ အစတုန်းကလို ခဏခဏ ပြောဆိုခြင်းတော့မပြု။ အခါအခွင့်သင့်၍ စကားစပ်မိသည့်အခါများတွင်မူ ဆိုင်းလတ်မာနာနှင့် ပတ်သက်၍ သူတို့ သိနားလည်ထားသမျှ မမှား

ကြောင်းကို အလေးအနက်ထား၍ ပြောတတ်ကြ၏။

နှစ်တွေ ကြာလာသဖြင့် ပြောစရာ ထူးခြားမှုတစ်ခုလည်း တိုးလာသည်။ တခြားတော့ မဟုတ်။ ဆိုင်းလတ်မာနာတွင် သူ့ထက် ချမ်းသာကြွယ်ဝပါသည်ဟု ဆိုသော လူများကိုပင် ဝယ်ယူနိုင်လောက်အောင် ငွေကြေးစုဆောင်းရရှိနေပြီဟူသော ကောလာဟလ သတင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။

သူနှင့်ပတ်သက်၍ ပတ်ဝန်းကျင်မှ ပြောဆိုနေကြသည့် စကားများနှင့် သဘောထားများသည် အပြောင်းအလဲ မရှိသကဲ့သို့ ဆိုင်းလတ်မာနာ၏ နေ့စဉ် လုပ်နေကျ ပုံမှန်အလုပ်များနှင့် အလေ့အထများမှာလည်း လုံးဝပြောင်းလဲသွားခြင်း မရှိပေ။

အမှန်တော့ ဆိုင်းလတ်မာနာသည် အလွန် စိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းသည့် နောက်ကြောင်းရာဇဝင်ရှိသူ ဖြစ်သည်။ ယခုကဲ့သို့ မည်သူနှင့်မျှ ရောနှောဆက်ဆံခြင်းမပြုဘဲ တစ်ဦးတည်း အထီးကျန် နေထိုင်လာခြင်းမှာ အကြောင်းမဲ့မဟုတ်။ သူ ရာဇဝင်ရေးရာသို့ မရောက်လာမီက သူ့ဘဝ အခြေအနေသည် တစ်မျိုးဖြစ်သည်။ စိတ်ရောကိုယ်ပါ အလွန်တက်ကြွသော လူငယ်တစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့ရုံမျှမက အပေါင်းအသင်းဆုံသူ တစ်ဦးလည်း ဖြစ်၏။

သူ၏ စောစောပိုင်း ဘဝသည် ထင်ရှားသော လက်မှုပညာသည် တစ်ယောက်အဖြစ်နှင့် အစပြုခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ သူသည် လန်တန်ယတ် ညီနောင်များအသင်းဟု အမည်ပေးထားသော ဘာသာရေးဂိုဏ်းတစ်ခုတွင် အဖွဲ့ဝင်တစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့သည်။ ဆိုင်းလတ်မာနာသည် ထိုဂိုဏ်းတွင် အလွန် ထင်ရှားသော ဂိုဏ်းသားတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့သည်။

ဂိုဏ်းဝင်အသင်းသားများက သူ့အား အလွန်ထက်မြက်သော၊ အားလုံးက စံနမူနာ ပြုအပ်သော ဂိုဏ်းဝင် လူငယ်တစ်ဦးအဖြစ် အသိအမှတ် ပြုခဲ့ကြသည်။ သူတို့၏ ဘာသာရေးအသင်းတွင် အလားအလာအရှိဆုံးသော လူငယ်တစ်ဦးအဖြစ် အများက မျှော်လင့်နေခိုက်မှာပင် မမျှော်လင့်သော ဖြစ်ရပ်တစ်ခု ပေါ်ပေါက်ခဲ့ရသည်။

တစ်နေ့တွင် ဂိုဏ်းဝင်အားလုံး စုံစုံလင်လင်ဖြင့် ဝတ်တက်ပွဲကျင်းပနေခိုက် ဆိုင်းလတ်မာနာသည် ရုတ်တရက် လဲကျသွားသည်။ တစ်ကိုယ်လုံး

အကြောဆွဲသလိုဖြစ်ကာ တောင့်တင်းသွားပြီး သတိလစ်သွားခဲ့ရာ တစ်နာရီ ကျော်ကျော်မျှ ကြာခဲ့၏။ နောက်ဆုံးတွင် သူ့ဂိုဏ်းဝင်များက သူ့အား သေပြီ ဟု ထင်မှတ်ခြင်း ခံခဲ့ရလေ၏။

ဆိုင်းလတ်မာနာ၏ ထူးခြားသော ဤဖြစ်ရပ်ပေါ်တွင် သူတို့ ဂိုဏ်းဝင် ဓမ္မဆရာနှင့် မိတ်ဆွေအားလုံးက စိတ်ဝင်စားခဲ့ကြသည့် အားလျော်စွာ ဘာကြောင့် ထိုကဲ့သို့ ဖြစ်ရသည်ကို စူးစမ်းကြသည်။ အဖြေကို အတိအကျ မရသော်လည်း ဘုရား တရားကို အလွန်ကြည်ညိုသော ဆိုင်းလတ်မာနာအား ဘုရားသခင်က သူ၏ ကိုယ်စားလှယ်တော်အဖြစ် ရွေးချယ်လိုက်ပြီဟု တွေးလာကြသည်။ ဂိုဏ်းဝင်များ၏စိတ်၌ ထိုအတွေးမျိုး ဝင်လာချိန်တွင် ဆိုင်းလတ်မာနာသည် သူ့ကိုယ်သူ အကြားအမြင်ရသော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးအဖြစ် ဟန်ဆောင်မည်ဆိုပါက ရနိုင်စရာရှိ၏။ သို့သော်လည်း ရိုးသားဖြောင့်မတ်၍ စိတ်ကောင်းရှိရာသော ဆိုင်းလတ်မာနာသည် ထိုအခွင့် အရေးကို အသုံးမချခဲ့ပေ။

လန်တန်ယတ်ညီနောင်များ အသင်း၏ အသင်းသားများထဲတွင် ဆိုင်းလတ်မာနာနှင့် အလွန်ချစ်ခင်သော သူငယ်ချင်းတစ်ဦး ရှိခဲ့သည်။ ထိုလူငယ်မှာ ဆိုင်းလတ်မာနာထက် အသက် အနည်းငယ်မျှ ကြီးသော် လည်း အလွန် ခင်မင်ရင်နှီးကြသဖြင့် သွားအတူ လာအတူ တပူးတွဲတွဲ နေခဲ့ကြသည်။ သူတို့နှစ်ယောက် တပူးတွဲတွဲနေသည်ကို အကြောင်းပြု၍ ကျန်အသင်းသားများက သူတို့အား ဒေးဗစ်နှင့် ဂျီနုသန်ဟု အမည်ပေးခဲ့ ကြသည်။ သူ့ သူငယ်ချင်း၏ အမည်ရင်းမှာ ဝီလျံဒိန်းဟု ခေါ်လေသည်။

ဝီလျံဒိန်းသည် ဆိုင်းလတ်မာနာကဲ့သို့ပင် အသင်းသားများ၏ အထင်အမြင်ကြီးမှုကို ခံရသူ ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း သူသည် ဆိုင်းလတ် မာနာလောက် လူချစ်လူခင် မများလှပေ။ ဝီလျံဒိန်းသည် ဘာသာရေးဆိုင်ရာ သဘောတရားဘက်၌ အားနည်းသည်ဟု ယူဆရသော အသင်းသားများ အပေါ်၌ မာမာတင်းတင်း ဆက်ဆံတတ်သော သဘောရှိ၏။ နိုင်ထက်စီးနင်း ပြုပြီး အပေါ်စီးဖြင့် ဆက်ဆံခြင်းလည်း ပြုတတ်၏။ ဆိုင်းလတ်မာနာ ကတော့ ဝီလျံဒိန်း၏ အားနည်းချက်ကို အပြစ်တစ်ခုဟု မယူဆခဲ့ပေ။

အကောင်းဘက်ကသာ လှည့်တွေးခဲ့သည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သူငယ်ချင်း နှစ်ယောက်မှာ မတူညီသော အကျင့် စရိုက် ရှိနေသည်ကတော့ အမှန်ပင် ဖြစ်သည်။ ဆိုင်းလတ်မာနာ၏ ရိုးသား ဖြူစင်သော မျက်နှာပေါ်ရှိ မျက်လုံးအစုံသည် သိမ်မွေ့ခြင်းနှင့် အပြစ်ကင်း စင်ခြင်းများကို ဖော်ပြနေသော်လည်း ဝီလျံဒိန်း၏ ကျဉ်းမြောင်း စွေစောင်း သော မျက်လုံးများကမူ လျှို့ဝှက်ခြင်းနှင့် မရိုးသားခြင်းတို့ကို ဖော်ပြလျက် ရှိလေသည်။

ထိုအချိန်က ဆိုင်းလတ်မာနာတွင် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် လက်ထပ်ပါမည်ဟု ကတိကဝတ် ပြုထားသော ချစ်သူတစ်ဦး ရှိနေပြီဖြစ်၏။ ငွေကြေး အထိုက်အလျောက် စုဆောင်းမိအောင် နှစ်ဦးသဘောတူ စောင့်နေ ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ချစ်သူ ရှိနေသော်လည်း ဆိုင်းလတ်မာနာသည် ဝီလျံဒိန်း အပေါ်၌ အခင်အမင်လည်း မပျက်၊ အတွဲလည်း မပျက်ခဲ့ပေ။ ဆိုင်းလတ် မာနာနှင့် သူ့ချစ်သူ ဆာရာတို့သည် တနင်္ဂနွေနေ့တိုင်း ဆုံနေကျ ဖြစ်၏။

သူတို့ ချစ်သူနှစ်ဦး ဆုံကြသည့် အချိန်တွင်လည်း သူငယ်ချင်း ဖြစ်သူ ဝီလျံဒိန်းသည် အနီးတွင် ရောက်နေတတ်သည်။ ယင်းကဲ့သို့ လာနေ ခြင်းကို ဆာရာကလည်း ကန့်ကွက်ခြင်း မပြုခဲ့ပေ။ သူတို့နှစ်ယောက် လွတ်လွတ်လပ်လပ် မနေရသဖြင့် သူ့ချစ်သူ ဆာရာက သူ့ သူငယ်ချင်း အပေါ် မလိုလားသည့် အရိပ်လက္ခဏာ ပြလိမ့်မည်ဟု ထင်ခဲ့၏။ သို့သော် လည်း သူထင်သလို ဆာရာက မကြိုက်သည့် အမူအရာ မဖော်ပြခဲ့သဖြင့် ဆိုင်းလတ်မာနာမှာ ဝမ်းသာခြင်းပင် ဖြစ်မိလေ၏။

ယင်းကဲ့သို့သော အခြေအနေတွင် ဆိုင်းလတ်မာနာသည် ဝတ် တက်ရင်း အသင်းသားများရှေ့၌ ရုတ်တရက် လဲကျပြီး မြောသွားခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ယင်းကဲ့သို့ မြောနေသည့်အခိုက်တွင် အသင်းသားအားလုံးက ဆိုင်းလတ်မာနာအတွက် စိုးရိမ်သောက ရောက်ခဲ့ကြသည်။ စိတ်ဝင်စားခြင်း လည်း ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ အားလုံးက ဝိုင်း၍ မေးမြန်းစုံစမ်းကြသည်။ ဘုရား သခင်က သူ၏ ကိုယ်စားလှယ်တော်အဖြစ် ဆိုင်းလတ်မာနာအား ရွေးချယ် လိုက်လေသလားဟူသော ဝေဖန်မှုမျိုး၊ ထင်မြင်ချက်မျိုးကိုပင် ပေးကြသည်။

အသင်းသား အားလုံးက ထိုကဲ့သို့ တညီတညွတ်တည်း ဝေဖန်ပြောဆိုနေကြ သည့်အခိုက်တွင် ထ၍ ကန့်ကွက်သူမှာ ဝီလျံဒိန်း ဖြစ်၏။

ဝီလျံဒိန်း၏ အယူအဆမှာ အားလုံး၏အမြင်နှင့် ဆန့်ကျင်လျက် ရှိ၏။ ဆိုင်းလတ်မာနာ ယခုကဲ့သို့ လဲကျပြီး သတိလစ်နေခြင်းသည် အများက ထင်နေသကဲ့သို့ ဘုရားသခင်က ကိုယ်စားလှယ်အဖြစ် ရွေးချယ် ခြင်းမဟုတ်။ ဆေတန် အမည်ရှိ မာရ်နတ် ပူးကပ်ခြင်း ဖြစ်ဖို့က များသည်ဟု ထင်ကြောင်း ပြောသည်။ ထို့နောက် သူက ဆိုင်းလတ်မာနာအား မာရ်နတ်က ကျိန်ဆဲလောက်အောင် ကျူးလွန်ထားသော ဒုစရိုက်တစ်ခုခု လျှို့ဝှက်ထား ခြင်း ရှိ၊ မရှိ၊ အကယ်၍ ရှိနေပါက ထုတ်ဖော် ဝန်ခံဖို့ တိုက်တွန်းခဲ့လေသည်။

ဝီလျံဒိန်း၏ စကားကို ကြားသောအခါ ဆိုင်းလတ်မာနာ များစွာ စိတ်ထိခိုက်ခဲ့ရ၏။ သူ စိတ်ထိခိုက်မိခြင်းမှာ သူ့အား လူပုံအလယ်တွင် စွပ်စွဲပြောဆိုခြင်းကြောင့် မဟုတ်။ သူ့ အလွန် ချစ်ခင်လေးစားနေသော သူငယ်ချင်းက သူ့အပေါ်၌ သံသယမကင်း ဖြစ်နေသည်ဟူသောအချက်ကို သိလိုက်ရခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။ ထိုအဖြစ်နှင့် ကြုံခဲ့ရပြီးနောက် မကြာခင် အတွင်းမှာပင် ဆိုင်းလတ်မာနာသည် သောကတစ်ခုနှင့် ထပ်မံ ရင်ဆိုင်ခဲ့ရ ပြန်သည်။ သူ့ချစ်သူ ဆာရာသည် သူ့အပေါ် ဆက်ဆံရာ၌ ယခင်ကလို မဟုတ်။ အေးတိအေးစက် ဖြစ်လာသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ သူ့အား မနှစ်မြို့ သည့် အမူအရာများကိုပင် ဖော်ပြတတ်သည်။ ထိုအခါ ဆိုင်းလတ်မာနာမှာ ဝမ်းနည်းကြေကွဲခြင်း ဖြစ်ရပြန်သည်။

မတတ်သာတော့သည့် အဆုံးတွင် ဆိုင်းလတ်မာနာက ဆာရာအား စေ့စပ်ထားသည့် ကိစ္စကို ဖျက်သိမ်းလိုသော ဆန္ဒ ရှိ၊ မရှိ ဖွင့်ဟ၍ မေးခဲ့ သည်။ သို့သော်လည်း ဆာရာက ဖျက်သိမ်းလိုသောဆန္ဒ မရှိဟု ဆိုခဲ့၏။

အမှန်တော့လည်း သူတို့နှစ်ဦး၏ စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းမှုကို တစ် ဂိုဏ်းလုံးက သိနေပြီ ဖြစ်ရုံမက ဝတ်တက်ပွဲ အစည်းအဝေးတွင် တင်ပြ၍ တရားဝင် အတည်ပြုချက် ရယူပြီးဖြစ်ရာ လွယ်လွယ်ကူကူနှင့် ဖျက်၍ ရနိုင် တော့မည် မဟုတ်ပေ။ အကယ်၍ ဆာရာ၏ဘက်မှ ဖျက်သိမ်းလိုသောဆန္ဒ ရှိခဲ့ပါမူ ခိုင်မာလုံလောက်သော အကြောင်းတစ်ခုကို ပြရလိမ့်မည် ဖြစ်သည်။

ဂိုဏ်းဝင်လူကြီးများကလည်း အကြောင်းပြချက် မှန်၊ မမှန်ကို စနစ်တကျ စစ်ဆေးကြလိမ့်မည် ဖြစ်သည်။ အကြောင်းပြချက် မလုံလောက်ဘဲနှင့် ဖျက် သိမ်းခဲ့ပါမူ သူတို့အုပ်စု အဖွဲ့အစည်းက ဆာရာအား ဝိုင်း၍ ပြစ်တင် ရှုတ်ချခြင်း၊ ဝိုင်းပယ်ခြင်း ပြုကြပေတော့မည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ဆိုင်းလတ်မာနာတို့ အသင်း၏ဂိုဏ်းထောက် တစ်ဦး အကြီးအကျယ် မမာမကျန်း ဖြစ်ခဲ့သည်။ ဂိုဏ်းထောက်မှာ သားသမီး မရှိသော မုဆိုးဖိုတစ်ဦးဖြစ်သဖြင့် ပြုစုစောင့်ရှောက်မည့်သူ မရှိပေ။ သူတို့ ဘာသာရေးအသင်း၏ ထုံးစံအရ ဂိုဏ်းဝင်လူငယ် အမျိုးသား၊ အမျိုးသမီး များက နေ့ရော ညပါ အလှည့်ကျ စောင့်ရှောက်ပေးကြရသည်။

ဆိုင်းလတ်မာနာမှာလည်း သူ့အလှည့်ကျသည့်ညများတွင် သူငယ် ချင်းဖြစ်သူ ဝီလျံဒိန်းနှင့်အတူ လူနာစောင့်တာဝန်ကို ယူခဲ့သည်။ ဆိုင်းလတ် မာနာ၏ တာဝန်သည် ညပိုင်း နှစ်နာရီအထိဖြစ်ရာ နှစ်နာရီထိုးလျှင် ဝီလျံဒိန်း ရောက်လာပြီး လူချင်းလဲကြရလေသည်။ ဖြစ်စက မျှော်လင့်ချက်မရှိဟု ယူဆထားရသော လူနာအဘိုးအိုသည် နောက်ပိုင်းတွင် ပြန်လည်၍ ထူထူ ထောင်ထောင်ဖြစ်လာမည့် လက္ခဏာကိုပြလျက် ရှိသည်။ လူနာစောင့်များ သည် များစွာ ဂရုစိုက်နေရ၏။

တစ်ညတွင် ဆိုင်းလတ်မာနာသည် လူနာ၏ ခုတင်အောက်တွင် ထိုင်၍ စောင့်လျက်ရှိ၏။ သူ့မျက်လုံးများသည် လူနာရှိရာသို့ ငေးစိုက်၍ ကြည့်နေမိသည်။ လူနာမှာ အသက်ရှူရပ်လျက် ရှိနေလေပြီ။ လူနာ၏ ခုတင်ဘေးရှိ စားပွဲငယ်ပေါ်မှ ဖယောင်းတိုင်မှာလည်း ကုန်လုနီးပါး ဖြစ်နေ လေပြီ။ သူသည် ဖယောင်းတိုင်ကို ကောက်ယူကာ လူနာ၏ မျက်နှာကို စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်သည်။ ဂိုဏ်းထောက် အဘိုးအိုမှာ သေဆုံးနေပြီ ဖြစ်၏။ တစ်ကိုယ်လုံး တောင့်တင်းနေသည်ကို ထောက်၍ အချိန်အတန်ကြာက သေဆုံးခဲ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိသာထင်ရှားလျက် ရှိသည်။ သူ အိပ်ပျော်သွားမိ လေသလားဟု သူ့ကိုယ်သူ မေးမိသည်။ နာရီကို တစ်ချက်မျှ လှမ်းကြည့် လိုက်မိ၏။ နံနက် လေးနာရီတိတိ ရှိနေပေပြီ။ အခုအချိန်ထိ ဝီလျံဒိန်း ရောက်မလာသေး။ ဘာကြောင့် ရောက်မလာရသနည်း။ သူသည် စိတ်

မကောင်းခြင်း ကြီးစွာဖြင့် ဂိုဏ်းဝင်များအား သွားရောက်အကြောင်းကြားသည်။ ချက်ချင်းလိုလိုပင် ဂိုဏ်းထောက်အိမ်သို့ ဂိုဏ်းချုပ် ဓမ္မဆရာ အပါအဝင် ဂိုဏ်းဝင်များ ရောက်လာသည်။

နောက်ဆုံးတွင် ဆိုင်းလတ်မာနာသည် သူ့အလုပ်ရှိရာသို့ ထွက်ခွာလာခဲ့၏။ သူ့စိတ်သည် ဝီလျံဒိန်းနှင့် တွေ့လိုသောဆန္ဒ ပြင်းပြလျက်ရှိသည်။ တွေ့လိုခြင်းမှာလည်း တခြားကြောင့်မဟုတ်။ ယမန်နေ့ညက လူနာစောင့်တာဝန်လဲရမည့်အချိန်တွင် မရောက်လာဘဲ ပျက်ကွက်ရသည့်အကြောင်းကို မေးမြန်းလို၍ ဖြစ်လေသည်။

သို့သော်လည်း နံနက် ခြောက်နာရီ ထိုးသောအခါ ဝီလျံဒိန်းသည် ဂိုဏ်းချုပ်နှင့်အတူ သူ့ထံ ရောက်လာသည်။ သူ့အား ဂိုဏ်းဝင်လူကြီးများက တွေ့လို၍ လာရောက်ခေါ်ယူခြင်းပေတည်း။ ဆိုင်းလတ်မာနာက သူ့အား အရေးတကြီး ဆင့်၍ခေါ်ရသည့် အကြောင်းကိစ္စကို မေးမြန်းပါသော်လည်း အဖြေ တိတိကျကျမရ။ “မင်း သိရမှာပေါ့” ဟူသော စကားကိုသာ ကြားရလေသည်။

ဤသို့ဖြင့် သူသည် ဝတ်ကျောင်းခန်းမ အတွင်းရှိ ဂိုဏ်းချုပ်၏ ရှေ့တည့်တည့်မှ ထိုင်ခုံတွင် ထိုင်မိသည်။ တည်ငြိမ်လေးနက်သော မျက်နှာထားများဖြင့် သူ့အား ဝိုင်းကြည့်နေကြသည့် ဂိုဏ်းဝင်လူကြီးများ၏ မျက်လုံးပေါင်း များစွာဖြင့် ရင်ဆိုင်ရသည်။ ထို့နောက် ဂိုဏ်းချုပ်က အိတ်ဆောင်ဓားမြှောင်တစ်ချောင်းကို ထုတ်ယူပြီး ဆိုင်းလတ်မာနာအား ပြသည်။

“မင်း ဓားပျောက်ခဲ့တယ် မဟုတ်လား။ ဒီဓားကို မင်း ဘယ်နေရာမှာ ထားခဲ့မိသလဲ” ဟု မေးသည်။

“ကျွန်တော် ဓားပျောက်သွားမှန်းတောင် မသိပါဘူး” ဟု ဆိုင်းလတ်မာနာက ဖြေသည်။ သူသည် ဂိုဏ်းချုပ်၏ ထူးဆန်းသော မေးခွန်းကြောင့် တစ်ကိုယ်လုံး တုန်လျက်ရှိသည်။

“မင်းရဲ့ အပြစ်ကို ဖုံးမထားစေချင်ဘူး။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဝန်ခံစေချင်တယ်။ ဒါဆိုရင် ဘုရားသခင်က ခွင့်လွှတ်ကောင်း ခွင့်လွှတ်လိမ့်မယ်”

ဆိုင်းလတ်မာနာသည် ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိ။ ငြိမ်ဆိတ်နေသည်။

“ဒီဓားကို သေဆုံးသွားတဲ့ ဂိုဏ်းထောက်ရဲ့ အိပ်ရာဘေး စာရေး စားပွဲ အံ့ဆွဲထဲက တွေ့ခဲ့တယ်။ ဒီဓား တွေ့ရတဲ့နေရာဟာ ဘုရားရှိခိုးကျောင်း ရန်ပုံငွေ ထည့်ထားတဲ့ အိတ်ထားတဲ့ နေရာပဲ။ ငွေအိတ်ကတော့ သူ့နေရာမှာ မရှိတော့ဘူး။ တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူရဲ့ လက်ထဲပါသွားပြီ။ အဲဒီ လက်ဟာ ဘယ်သူ့လက်ဖြစ်နိုင်မလဲ။ ဒီဓားပိုင်ရှင်ရဲ့ လက်မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

ဆိုင်းလတ်မာနာသည် အံ့အားသင့်ကာ အချိန်အတန်ကြာမျှ ငေးကြောင်ကြောင်ဖြစ်လျက် ရှိလေ၏။

“ဒီကိစ္စကို ဘုရားသခင်က ရှင်းလင်းပေးပါလိမ့်မယ်။ အဲဒီနေရာ မှာ ကျွန်တော့်ဓား ရောက်နေတာကို ကျွန်တော် လုံးဝ မသိပါဘူး။ ငွေအိတ် ပျောက်သွားတာလည်း ကျွန်တော် မသိရိုး အမှန်ပါ။ မယုံရင် ကျွန်တော့် ကိုယ်ပေါ်မှာရော၊ ကျွန်တော့်အိမ်မှာပါ ရှာနိုင်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်ဆီမှာ ငွေသုံးပေါင် ငါးသျှိုလင်ကလွဲပြီး ငွေပိုငွေလျှံ တစ်ပြားမှမရှိပါဘူး။ အဲဒီငွေ သုံးပေါင် ငါးသျှိုလင်ဟာလည်း ကျွန်တော် ခြောက်လအတွင်း စုဆောင်း ရရှိထားတဲ့ ကိုယ်ပိုင်ငွေပါ။ ဒါကို ဝီလျံဒိန်းလည်း သိပါတယ် ခင်ဗျာ”

ထိုစကားကို ကြားသောအခါ ဝီလျံဒိန်းက သဘောမကျသည့် ဟန်ဖြင့် တစ်ချက်မျှ ညည်းလိုက်သည်။ ဂိုဏ်းချုပ်ကတော့ ဆိုင်းလတ် မာနာ၏ မျက်နှာကို အလွန်ကြီးသော ဣန္ဒြေဖြင့် စိုက်ကြည့်လျက်ရှိသည်။

“သက်သေ အထောက်အထားတွေကတော့ အလွန်ကို ခိုင်လုံနေ တယ် ငါ့ညီ။ ငွေအိတ်ဟာ မနေ့ညကမှ အခိုးခံရတာ။ မနေ့ညက သေဆုံး သူနဲ့ အတူတူရှိနေတဲ့ လူကလည်း မင်းတစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်။ မင်းနဲ့ တာဝန်ချင်း လဲရမယ့် ဝီလျံဒိန်းကလည်း ဖျားနေတဲ့အတွက် မင်းနဲ့ လူချင်း လဲဖို့ မလာနိုင်ခဲ့ဘူး။ ဝီလျံဒိန်း ရောက်မလာဘူးဆိုတဲ့ စကားကိုလည်း မင်းကိုယ်တိုင် ဝန်ခံထားတယ်။ ပြီးတော့လည်း မင်းဟာ လူနာကို ဂရုတစိုက် စောင့်ရှောက်ခဲ့ပုံ မရဘူး”

“ကျွန်တော် အမှတ်တမဲ့ အိပ်ပျော်သွားတာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်”ဟု ဆိုင်းလတ်မာနာက ရှင်းပြသည်။ ထို့နောက် အတန်ကြာမျှ ငိုငံ၍ စဉ်းစား နေပြီးမှ သူ့စကားကို ဆက်သည်။

“ဒါမှ မဟုတ်ရင်လည်း ဟိုတစ်ခါ ဝတ်တက်ပွဲတုန်းက ဖြစ်သလို သတိလစ်သွားတာလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ အဲဒီတုန်းက အဖြစ်ကို ခင်ဗျားတို့လည်း မြင်ဖူးခဲ့ကြပါတယ်။ ကျွန်တော် အဲသလိုဖြစ်ပြီး သတိ လစ်နေတုန်းမှာ သူခိုးက ဝင်ပြီး ခိုးသွားမယ်ဆိုရင် ဖြစ်နိုင်လောက်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော့်ကိုယ်မှာရော၊ ကျွန်တော့်အိမ်မှာပါ ရှာကြ ပါလို့ ကျွန်တော် ထပ်ပြောပါရစေ”

ဆိုင်းလတ်မာနာ၏ စကားအတိုင်း သူ့အိမ်သို့ လိုက်၍ ရှာကြ သည်။ ဗီရိထဲ၌ ထိုးကြိတ် ဝှက်ထားသည့် ငွေအိတ်ကို ဝီလျံဒိန်းကိုယ်တိုင် ရှာတွေ့သည်။ အဖြစ်မှန်ကို ဆက်လက် ဖုံးမထားတော့ဘဲ ဖွင့်ဟဝန်ခံပါဟု ဝီလျံဒိန်းက တိုက်တွန်းသည်။ ဆိုင်းလတ်မာနာသည် အခံရခက်လွန်းသော မျက်နှာထားဖြင့် ဝီလျံဒိန်းအား စူးစူးဝါးဝါး ကြည့်လျက် ရှိလေသည်။

“ဒီမှာ ဝီလျံဒိန်း...မင်းနဲ့ငါ သွားအတူ၊ လာအတူ နေလာခဲ့ကြတာ ကိုးနှစ်တိတိ ရှိခဲ့ပါပြီ။ ငါ လိမ်ညာပြောတာ မင်း တွေ့ခဲ့ဖူးသလား။ ငါ့ အဖြစ်ကို ဘုရားသခင် အသိဆုံးပါ”

“ဒီလိုပြောလိုတော့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ ငါ့ညီရယ်”ဟု ဝီလျံဒိန်းက ရေရွတ်သည်။

“မကောင်းမှုကို ပြုချင်လာအောင် မာရ်နတ်က လှုံ့ဆော်ပေးနိုင်တဲ့ အရာတွေဟာ မင်းရဲ့ နှလုံးသားထဲမှာ လျှို့ဝှက်ချင် လျှို့ဝှက်ထားမှာပေါ့။ ဒါမျိုးတွေကျတော့ ငါက ဘယ်လိုနည်းနဲ့ သိနိုင်မှာလဲ”

ဝီလျံဒိန်းကို ငေးစိုက်ကြည့်နေသော ဆိုင်းလတ်မာနာ၏ မျက်နှာ ထားသည် အသိတစ်ခု ဝင်လာသည့်နှယ် ဝင်းလက်သွားသည်။ သူ့နှုတ်မှ လည်း စကားတစ်ခွန်း ပြောလိုက်တော့မည့်ဟန် ပြုသည်။ ထို့နောက် ပြန်လည် ငြိမ်ဆိတ်သွားကာ တစ်စုံတစ်ခုသော အရာကို အလေးအနက် ထား၍ ဆင်ခြင်စဉ်းစားနေသည်။ ပြီးတော့ ချက်ချင်းပင် သူ့တစ်ကိုယ်လုံး ဆိုးဆိုးဆတ်ဆတ် တုန်လာသည်။

“ငါ သတိရပြီ။ အဲဒီအချိန်က ငါ့ဓားဟာ ငါ့အိတ်ကပ်ထဲမှာ မရှိဘူး”

ဆိုင်းလတ်မာနာ၏ မျက်လုံးအစုံသည် ဝီလျံဒိန်း၏ မျက်လုံးများ နှင့် ဆိုင်မိကြသည်။

“မင်း ဘာဆိုလိုတာလဲ။ ငါတော့ မင်းစကားရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို နား မလည်ဘူး”ဟု ဝီလျံဒိန်းက ဆိုသည်။

အနီးတွင်နေကြသည့် ဂိုဏ်းဝင်လူကြီးများက ဆိုင်းလတ်မာနာအား ဝိုင်းကြည့်နေကြသည်။ “ဒီလိုဆိုရင် မင်း ဓား ဘယ်ရောက်နေသလဲ”ဟု တစ်ယောက်တစ်ပေါက် မေးကြသည်။ ဆိုင်းလတ်မာနာက ရုတ်တရက် အဖြေမပေး။ “ကျွန်တော် လုပ်ကြံခံရပါပြီ။ ကျွန်တော် ဘာမှ မပြောချင် တော့ပါဘူး။ ကျွန်တော့်ကိစ္စကို ဘုရားသခင်က အမှန်အတိုင်း ဖြစ်သွား အောင် ရှင်းလင်းပေးပါလိမ့်မယ်”ဟု နာကြည်း ဆွေးမြည့်သံဖြင့် ပြောသည်။

ဂိုဏ်းဝင် လူကြီးများသည် ဝတ်ကျောင်းခန်းမသို့ ပြန်လာကြပြီး ဆိုင်းလတ်မာနာ၏ ကိစ္စကို ထပ်မံ ဆွေးနွေးဝေဖန်ကြသည်။ အပြစ်ကတော့ အလွန်ကြီးလေးသောအပြစ် ဖြစ်၏။ သူတို့အသင်း၏ အဓိကကျသော စည်းကမ်းတစ်ခု ချိုးဖောက်ခြင်း ဖြစ်၏။ ဤအဖြစ်မျိုးကို ကျူးလွန်လျှင် ကျူးလွန်သူကို ကြီးလေးသော အပြစ်ဒဏ် ပေးရမည် ဖြစ်၏။ သို့သော် လည်း ဆိုင်းလတ်မာနာ၏ အပြစ်မှာ တိတိကျကျ စွပ်စွဲ၍မရ။ ခိုင်လုံအောင် ထပ်မံ၍ စူးစမ်းရှာဖွေလေ့လာခြင်း ပြုရဦးမလို ဖြစ်လျက်ရှိသည်။ သို့ဖြစ်ရာ ဘုရားသခင်ထံ ဆုတောင်းပြီး မဲချဖို့ ဆုံးဖြတ်ကြလေ၏။

သူ့ကိစ္စကို မဲချ၍ ဆုံးဖြတ်မည်ဟူသော လုပ်ရပ်မှာ အံ့ဩစရာတော့ ကောင်း၏။ သို့သော်လည်း အသင်း၏ ထုံးစံတစ်ခုဖြစ်နေသဖြင့် ဆိုင်းလတ် မာနာဘက်မှ ကန့်ကွက်ပိုင်ခွင့် မရှိသလို ဖြစ်နေသည်။ သူသည် ဝမ်းနည်း ကြေကွဲသောစိတ်ဖြင့် ဘုရားသခင်ကိုသာ အာရုံပြုနေလေတော့သည်။ သို့သော်လည်း ဆိုင်းလတ်မာနာတွင် အမြဲတစေ အမြစ်တွယ်နေခဲ့သော လူလူချင်းအပေါ် အလွန်ယုံကြည်ကိုးစားသည့် စိတ်ကတော့ ပြန်လည် တည်ဆောက်၍ မရနိုင်လောက်အောင် ပျက်ပြုန်းသွားခဲ့ရလေပြီ။

အသင်း၏ ကောင်စီဝင်လူကြီးများက ဆိုင်းလတ်မာနာ၌ အပြစ် ရှိသည်ဟု ဆုံးဖြတ်ကာ အသင်းမှ ထုတ်ပယ်လိုက်သည်။ ခိုးယူသွားသော

ငွေကို ပြန်ပေးရမည်ဟုလည်း ဆုံးဖြတ်ကြသည်။ ဆိုင်းလတ်မာနာကသာ အပြစ်ကို ဝန်ခံလျှင် ခွင့်လွှတ်သည့်အနေဖြင့် အသင်းဝင်အဖြစ် ပြန်လည် အသိအမှတ်ပြုမည်ဟုလည်း ကြေညာသည်။ ဆိုင်းလတ်မာနာသည် အသင်း၏ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ငြိမ်ဆိတ်စွာ နားထောင်သည်။ စကားတစ်ခွန်းမျှပင် မဟာ။ နောက်ဆုံး အသင်းကောင်စီလူကြီးများ အခန်းတွင်းမှ ထွက်ခွာ သွားကြရန် မတ်တတ်ရပ်လိုက်ကြသည့် အချိန်ကျမှ လှုပ်ရှားလာသည်။ သူသည် ဝီလျံဒိန်း၏ ရှေ့တည့်တည့်သို့ သွားရပ်သည်။ အလွန်အမင်း စိတ်ထိခိုက် ကြေကွဲသံဖြင့် ဝီလျံဒိန်း၏ မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ကာ ပြောသည်။

“ငါ မှတ်မိတယ်။ ငါ့ဓားကို ငါ နောက်ဆုံး သုံးခဲ့တဲ့အချိန်ဟာ မင်းက မင်းရဲ့ ပစ္စည်းတစ်ခုကို လှီးဖို့အတွက် ဓားငှားလို့ ငါ့အိတ်ကပ်ထဲက ထုတ်ပြီး မင်းလက်ထဲ ထည့်ပေးခဲ့တဲ့ အချိန်ပဲ။ အဲဒီနောက်တော့ ငါ့ဓားဟာ ငါ့အိတ်ကပ်ထဲ ပြန်မရောက်တော့ဘူး။ ငွေကို မင်း ခိုးပြီး ငါ့အပေါ် အပြစ် ကျအောင် မင်းပြုခဲ့တယ်။ ဒီလို ပြုလိုက်တဲ့အတွက် မင်းမှာ လောလောဆယ် အကျိုးရှိချင်မှ ရှိမှာပါ။ ဒီလောကကြီးမှာ အမှန်တရား မထွန်းကားအောင် ဖန်တီးနေတဲ့ အရာတွေဟာ အများကြီး ရှိနေပါတယ်။ ကောက်ကျစ် စဉ်းလဲ မှုတွေနဲ့ လိမ်လည်လှည့်ဖြားမှုတွေကိုသုံးပြီး အပြစ်ကင်းမဲ့သူတွေကို အပြစ် ဖြစ်အောင် လုပ်ကြံဖန်တီးမှုတွေဟာလည်း များလှပါတယ်”

နာကြည်းသော စိတ်ဖြင့် ထိုသို့ ပုတ်ခတ်၍ ပြောလိုက်သည့် စကားကို ကြားသောအခါ ဂိုဏ်းဝင် ကောင်စီလူကြီးများသည် အကြီး အကျယ် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားကြသည်။

ဝီလျံဒိန်းကတော့ ဣန္ဒြေပင် မပျက်။ “ဒီအသံဟာ မာရ်နတ်မင်းရဲ့ အသံ ဟုတ်၊ မဟုတ် အဆုံးအဖြတ်ပေးဖို့တော့ တို့များရဲ့ ညီအစ်ကိုတော် တွေကို တာဝန်ပေးရမှာပဲ သူငယ်ချင်း။ ငါ့ကိုယ်တိုင်ကတော့ မင်းကို ဘုရား သခင်က ခွင့်လွှတ်ဖို့ ဆုတောင်းပေးပါ့မယ်”ဟု ချိုသာသိမ်မွေ့သော လေသံ ဖြင့် ပြန်ပြောလေသည်။

သနားစရာ ကောင်းလှသော ဆိုင်းလတ်မာနာသည် အလွန် ယူကြံ့

မရဖြစ်သော စိတ်ဖြင့် အခန်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့သည်။

လူများအပေါ် ယုံကြည်ကိုးစားသည့် စိတ်မှာ ပျောက်လုလု ဖြစ်သွားခဲ့ရလေပြီ။ သူ့စိတ်သည် နောက်ကျိ ရှုပ်ထွေးလျက် ရှိ၏။ “ဆာရာကလည်း ငါ့ကို ခွာတော့မှာပါပဲ” ဟူသော အတွေးသည် သူ့နှလုံးသားကို ပြင်းစွာ ရိုက်ခတ်လာသည်။ အကယ်၍ ဆာရာအနေဖြင့် သူ့အား အပြစ်ရှိသည်ဟူသော ဆုံးဖြတ်ချက်အပေါ်၌ သံသယရှိခဲ့ပါမူ ဆာရာ၏ စိတ်ဓာတ်အခြေအနေသည် သူ့လိုပင် ပျက်ပြားရပေတော့မည်။ နောက်ဆုံး၌ သူ့လိုပင် အားကိုးရာမဲ့ ဘဝသို့ ဆိုက်ရောက်ရပေတော့မည်။

ဆိုင်းလတ်မာနာသည် အလွန် မျှော်လင့်ချက်ကင်းမဲ့သောစိတ်ဖြင့် အိမ်သို့ ပြန်ရောက်သည်။ တစ်နေ့လုံး ထိုင်ရာမှ မထ။ ဟိုငေး သည်ငိုင်နှင့် ဖြစ်ပြီးခဲ့သမျှ အကြောင်းများကို တနဲ့နဲ့ ပြန်၍ ဆင်ခြင်စဉ်းစားသည်။ သူ့ချစ်သူ ဆာရာထံသွား၍ အဖြစ်မှန် ရှင်းလင်းပြောပြရလျှင် ကောင်းလေမလား။ သူ့ခေါင်းထဲသို့ ထိုအတွေး ဝင်လာသေးသော်လည်း လောလောဆယ် တွေ့မြင်လိုသောဆန္ဒ မရှိသဖြင့် မသွားဖြစ်။

ဒုတိယနေ့တွင်မူ ဆိုင်းလတ်မာနာသည် သူ့ရက်ကန်းစင်တွင် ထိုင်၍ အလုပ်ကို မနားမနေ လုပ်သည်။ အလုပ်ဖြင့် သူ၏ ဝမ်းနည်းကြေကွဲမှုကို ပြေပျောက်သွားအောင် ကြိုးစားသည်။ အလုပ်လုပ်ရင်းနှင့်ပင် နာရီပေါင်းများစွာ အချိန်ကုန်သွားသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ဂိုဏ်းချုပ်နှင့် ဂိုဏ်းထောက်တစ်ယောက် သူ့ထံရောက်လာသည်။ သူတို့နှင့်အတူ ဆာရာထံမှ သတင်းစကားတစ်ခု ပါလာခဲ့လေသည်။ ဆာရာက သူနှင့် ဆိုင်းလတ်မာနာတို့ စေ့စပ်ထားသည့်ကိစ္စကို ဖျက်သိမ်းတော့မည်ဟု အကြောင်းကြားခြင်းပေတည်း။ ဆိုင်းလတ်မာနာသည် ဂိုဏ်းချုပ်ပြောပြသည့် သတင်းစကားကို ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်သည်။ စကားဆုံးသွားသည့်အခါ ဂိုဏ်းချုပ်နှင့် ဂိုဏ်းထောက်ကို ပြန်၍ ကျောခိုင်းကာ သူ့အလုပ်ကို ဆက်လုပ်နေသည်။

နောက် တစ်လကျော်ကျော်ခန့် အကြာတွင် ဆာရာနှင့် ဝီလျံဒိန်းတို့ လက်ထပ်ကြသည်။ ထို့နောက် မကြာခင်မှာပင် ဆိုင်းလတ်မာနာ တစ်ယောက် မြို့ပေါ်မှ ပျောက်သွားသည်။ ထိုသတင်းသည် ချက်ချင်းလိုလို

.. ပင် လန်တန်ယတ် ညီနောင်များ ဘာသာရေးဂိုဏ်းဝင် အသင်းသူ အသင်း
သားများထံသို့ ရောက်လာခဲ့လေ၏။

□

[၂]

ရာဇိလိဒ်

မြောက်မြားစွာသော အတွေ့အကြုံများမှ ရလာသည့် သင်ခန်းစာများအပေါ် အခြေပြု၍ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် တည်ဆောက်လာကြရသူများပင်လျှင် တစ်ခါတစ်ရံတွင် သူတို့၏ ဘဝအမြင်နှင့် ယုံကြည်ချက်များကို တရားသေ ဆုပ်ကိုင်ထားနိုင်ခြင်း မရှိပေ။ သူတို့အနေဖြင့် နေရာသစ်တစ်ခုသို့ ပြောင်းရွှေ့ ရောက်ရှိသွား၍ သူတို့၏ နောက်ကြောင်း ဖြစ်ရပ်များ၊ သူတို့၏ အတွေးအခေါ် အယူအဆများနှင့် သူတို့၏ ယုံကြည်ကိုးကွယ်မှုများကို လုံးဝ မသိနားမလည်သော လူသစ်များနှင့် ဆုံမိကြသည့်အခါ သူတို့ အတိတ်ကာလက ကြုံခဲ့ရသမျှ သာယာပျော်ရွှင်မှုများနှင့် ကြေကွဲဝမ်းနည်းစရာများသည် တကယ့်စစ်မှန်သော အတွေ့အကြုံများ ဖြစ်လာတတ်၏။ နေရာဟောင်းနှင့် ဝေးရာအရပ်သို့ ရောက်သွားသည့်အခါ ယခင်က သူတို့၌ ရှိနေခဲ့သော ယုံကြည်ချက်များသည် လည်းကောင်း၊ စေတနာ မေတ္တာများသည် လည်းကောင်း ပျက်သုဉ်း ချုပ်ငြိမ်းနေတတ်၏။ သူတို့၏ စိတ်အစဉ်တွင် အတိတ်က ဖြစ်ရပ်ဟူသမျှသည် အိပ်မက်သဖွယ် ဖြစ်နေတတ်သည်။ နေရာဟောင်းနှင့် ဝေးလေလေ အတိတ်က ဖြစ်ရပ်များသည် မှန်ဝါးလာလေ။ တကယ်တော့လည်း လူတစ်ယောက်အဖို့ ပစ္စုပ္ပန်ဖြစ်ရပ်များသည်ပင်လျှင် သတိတရ ဖြစ်နေစရာအကြောင်း မရှိပါက အိပ်မက်သဖွယ် ဖြစ်ချေသည်။

ဆိုင်းလတ်မာနာသည် နေရာဟောင်းဖြစ်သော သူ့အရပ်ဒေသနှင့် သူ့အသိုင်းအဝိုင်းမှ လူများကို စွန့်ပစ်ခဲ့ပြီး နေရာသစ်တစ်ခုဖြစ်သော ရာဇိးလိုးရွာသို့ ပြောင်းရွှေ့ အခြေစိုက်ခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ နေရာသစ်သို့ ရောက်လာရသည့်အတွက် ဆိုင်းလတ်မာနာလို ရိုးသားသော၊ သဘောကောင်းသော ရက်ကန်းသမားတစ်ဦး၏ စိတ်နေစိတ်ထားသည် အပြောင်းအလဲမရှိဘဲ တော့ နေမည်မဟုတ်။ ထိုက်သင့်သလောက် ပြောင်းလဲရမည်သာ ဖြစ်သည်။ ဆိုင်လတ်မာနာ၏ စိတ်သည် မည်မျှလောက်အထိ ပြောင်းလဲခဲ့ပါသနည်း။

တစ်ချိန်က သူ နေထိုင်ခဲ့သော မြို့သည် တောင်နံရံများ ပတ်လည် ဝိုင်းလျက်ရှိသောမြို့ ဖြစ်သည်။ အခု သူ နေသည့် ရာဇိးလိုးရွာကတော့ အောက်ခြေ မြေအနိမ့်ပိုင်းထဲ၌ တည်နေသောရွာ ဖြစ်၏။ ပတ်ပတ်လည်မှ ကာရံ အုပ်မိုးထားသော တောအုပ်များသည် မိုးကောင်းကင်ကို မမြင်သာ အောင် ဖုံးကွယ်ထားလေသည်။

သူ နံနက်စောစော အိပ်ရာမှ နိုးလာလျှင် အလွန်နက်ရှိုင်း ငြိမ်ဆိတ် လှသော ပတ်ဝန်းကျင်နှင့်သာ ရင်ဆိုင်ရ၏။ မြို့မှာနေတုန်းကလို ထူးထူး ခြားခြား ကြည့်စရာ ဘာတစ်ခုမှ မရှိ။ ဆီးနှင်းထုအောက်၌ ပြားပြားဝပ်နေ ကြသည့် ဆူးပင်၊ ချုံပင်နှင့် နွယ်ပင်၊ မြက်ပင်များမှတစ်ပါး တခြား ဘာကိုမှ မမြင်ရ။

လန်တန်ယတ် အသင်းတွင် ဂိုဏ်းဝင်တစ်ဦးအဖြစ်နှင့် နေခဲ့ရစဉ်က နေ့စဉ် မြင်တွေ့နေရသည့် မြင်ကွင်းနှင့်ကတော့ တခြားစီ ဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်က လေးဘက်လေးတန်မှ ကာရံထားသော ဖြူဖြူဖွေးဖွေး အုတ်နံရံများ။ ထို အုတ်နံရံ အလယ်တွင် ဝတ်ပြုသူများထိုင်ဖို့ ချထားသည့် ဖုန်ကလေးများ၊ တိုးတိုးတစ်ဖုံ၊ ကျယ်ကျယ်တစ်မျိုး ပေါ်ထွက်လာနေသည့် ဝတ်ပြုသံများ၊ တရားဟောစင် ပလ္လင်ပေါ်မှ ဘုရားသခင်၏ နှုတ်ကပတ်တော်များကို ရွတ်ဖတ်ဟောကြားနေသည့် ဓမ္မဆရာ၏ အသံ၊ ဓမ္မဆရာ၏ လက်တွင်းမှ သမ္မာကျမ်းစာအုပ်။ ပြီးတော့ ဓမ္မတေးသံများ။ သူ့ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ အရာ အားလုံးသည် ဆိုင်းလတ်မာနာအား ဘာသာရေး ကိုင်းရှိုင်းသူတစ်ဦးဘဝသို့ ရောက်အောင် တွန်းလျက်ရှိသည်ဖြစ်ရာ သူ့နေထိုင်ရာ အုပ်စုလေးသည်

ဘုရားသခင်က သူ့အတွက် သုံးခြား ဖန်ဆင်းတည်ဆောက်ပေးထားသော နိုင်ငံငယ်လေး တစ်နိုင်ငံဟုပင် ထင်ခဲ့မိလေသည်။

ဆိုင်းလတ်မာနာ ကိုယ်တိုင်လည်း ဘုရားသခင်၏ ဂုဏ်တော် များကို ချီးကျူးဖွဲ့ဆိုထားသည့် ဓမ္မတေးသီချင်းများကို သီဆိုခဲ့ရပါ၏။ သို့သော်လည်း သာမန်ရက်ကန်းသမားတစ်ဦးမျှသာဖြစ်သော ဆိုင်းလတ် မာနာသည် ထိုတေးသီချင်းများ၏ သိမ်မွေ့နက်နဲလွန်းလှသော အဓိပ္ပာယ် နှင့် အနှစ်သာရများကို ပြည့်ပြည့်ဝဝ နားမလည်ခဲ့ချေ။ သူ့အဖြစ်မှာ မိခင်၏ မျက်နှာနှင့် ရင်ခွင်ကို သိနေပါလျက်နှင့် မိခင်၏ ချစ်ခြင်းမေတ္တာကို နားမလည်သည့် ကလေးငယ်တစ်ဦးနှင့် တူလှပေသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ အခု သူ့ရောက်နေသော ရာဇိလိုးကမ္ဘာကတော့ လန်တန်ယတ်ကမ္ဘာနှင့် ကွာခြားလွန်းလှပါ၏။ ရွာပတ်ပတ်လည် နေရာ အနှံ့တွင် ဖြစ်ကတတ်ဆန်း စိုက်ပျိုးထားသည့် သီးပင် ဥယျာဉ်ခြံများသည် ဟိုတစ်ကွက် သည်တစ်ကွက်။ ဝတ်ပြုရသည့် နေ့များမှာပင်လျှင် ရွာသား အများစုသည် သူတို့အိမ် တံခါးဝများမှ ရပ်ကာ ရွာလယ် ဘုရားရှိခိုးကျောင်း ဆီသို့ ပျင်းရိ ငြီးငွေ့စွာ လှမ်းမျှော် ကြည့်နေတတ်၏။

ရွာထဲတွင် လူအစည်ကားဆုံး နေရာမှာ သက်တံရောင် ထမင်းဆိုင် ဖြစ်သည်။ ညနေပိုင်း ရောက်ပြန်တော့လည်း ရွာသားအများစုသည် ညစာကို တဝတပြီ စားကာ စောစောစီးစီး အိပ်ရာဝင်ကြလေပြီ။

သူတို့ကို ကြည့်ရသည်မှာ အပူအပင် အကြောင့်အကြ ကင်းမဲ့ လှ၏။ သူတို့၏ အပြောအဆိုနှင့် အပြုအမူများကို ကြည့်ရသည်မှာ ဘာကိုမှ အလေးအနက် ထားကြသည့် လက္ခဏာ မရှိ။ သူ့ပတ်ဝန်းကျင်ဟောင်းမှ သူများနှင့် အနေအစား ကွားခြားလွန်းလှသော ရွာသားများကိုကြည့်ကာ ဆိုင်းလတ်မာနာမှာ အံ့ဩနေမိလေ၏။

ဒုက္ခနှင့် ကြုံခဲ့ရပြီးသည့်နောက် ဆိုင်းလတ်မာနာ၏ ပထမဆုံး လှုပ်ရှားမှုမှာ သူ့ ရက်ကန်းစင်တွင် ထိုင်၍ အလုပ်လုပ်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ အလုပ်လုပ်ရာ၌ နားနားနေနေ လုပ်ခြင်းမဟုတ်။ အလုပ်နှင့်လက် အပြတ် မခံဘဲ ဆက်တိုက်လုပ်နေခြင်း ဖြစ်၏။ ထို့နောက်တော့ ရာဇိလိုးရွာသို့

သူ ပြောင်းလာခဲ့သည်။ ရာဇိလိုးရွာ ရောက်ပြန်တော့လည်း သူသည် အလုပ်ကို အပြတ်မခံ။ ဤရွာသို့ ရောက်လျှင်ရောက်ချင်း ပထမဆုံး လက်ခံ ရရှိသည့် အလုပ်မှာ မစ္စစ်ဩစထြတ်ဆိုသူ အပ်နှံသောအလုပ်။

ဆိုင်းလတ်မာနာသည် မစ္စစ်ဩစထြတ်၏ စားပွဲခင်းကို အမြန် ပြီးအောင် နေ့ရောညပါ ရက်သည်။ သူ ရက်ကန်း ရက်နေပုံသည် ပင့်ကူ တစ်ကောင် အိမ်ဖွဲ့နေသည်နှင့် တူလှချေသည်။ သူ့လက်သည် ရက်ကန်း လွန်းအိမ်နှင့် ထိတွေ့နေခြင်းအပေါ် သာယာကျေနပ်လျက် ရှိ၏။

သူ့မျက်လုံးများသည် သူ၏ အားထုတ်မှုကြောင့် တိုးလာနေသော သူ့ရှေ့မှောက်ရှိ ပိတ်သားကွက်များ အပေါ်၌သာ စူးစိုက်လျက် ရှိသည်။ သူ့တွင် တခြားသော ခံစားမှုဟူ၍ မရှိ။ ထို့နောက်တော့ ဆာလောင် မွတ်သိပ်မှု ဝင်လာသည်။ ဆိုင်းလတ်မာနာ၏ ဘဝသည် အထီးကျန်ဘဝ။ သူ့မှာ ကူဖော်လောင်ဖက် ရှိသည်မဟုတ်။ သူ့ဆာလျှင် သူ့ဘာသာသူ စီမံ ဖန်တီးရမည်။ နံနက်စာ၊ ညစာနှင့် ညလယ်စာ အားလုံး သူ့တာဝန်။ သောက် ရေနှင့် သုံးရေအတွက် သူ့ကိုယ်တိုင် ရေတွင်းသို့သွား၍ ခပ်ရ သယ်ရသည်။

ပြီးတော့ မီးမွှေး၊ ချက်စရာ ပြုတ်စရာများကို ပြင်၊ ကိုယ်တိုင်ချက်။ တစ်နေ့ကုန် တစ်နေ့ခန်း သူ့မှာ အားလပ်သည် မရှိ။ အချိန်ရှိသမျှ သူ့ ရက်ကန်းစင်၌သာ ထိုင်သည်။ ရက်ကန်းသံ စဲသွားချိန်သည် သူ စားဖို့ သောက်ဖို့ ပြင်ဆင်လုပ်ကိုင်နေသည့်အချိန်။ ဤသို့ဖြင့် ဆိုင်းလတ်မာနာ၏ ဘဝသည် ရက်ကန်းစင်အလုပ်နှင့် အိမ်ထောင်မှု ဗဟိရ အလုပ်များတွင် နစ်မြုပ်လျက် ရှိရလေသည်။

သူသည် အတိတ်က ဇာတ်ကြောင်းကို ပြန်ပြောင်း၍ တွေးချင်စိတ် မရှိ။ အတိတ်ကို တွေးရမှာ ကြောက်သည်၊ မုန်းသည်၊ ရွံရှာစက်ဆုပ်သည်။ သူ ရောက်လာသော နေရာသစ်မှ လူစိမ်း၊ သူစိမ်းများအပေါ်တွင် ခင်မင် ရင်းနှီးလိုစိတ်လည်း မရှိ။ မေတ္တာထားလို့မရ။ မသိလိုက်ဘာသာပင်နေသည်။ လက်ရှိ အခြေအနေအရသူ့မှာ အားကိုးအားထားလည်း မရှိ။ ယုံကြည်စရာ၊ ကိုးကွယ်စရာလည်း မရှိ။ သို့ဖြစ်ရာ သူ၏ အနာဂတ်ဘဝသည် မှောင်ကြီးကျ လျက် ရှိ၏။ သူ့စိတ်သည် ယုံမှားခြင်း၊ သံသယဖြစ်ခြင်းများဖြင့် ပြည့်လျက်

ရှိ၏။

အမှန်တော့လည်း သူ ယခင်က လျှောက်ခဲ့သော လမ်းမှာ အလွန် ကျဉ်းမြောင်းသောလမ်း ဖြစ်ချေသည်။ ယခုမူ ထိုကျဉ်းမြောင်းသော လမ်း သည်ပင်လျှင် ပိတ်သွားခဲ့ပြီ ဖြစ်၏။ သူ လုံးဝမျှော်လင့်မထားသည့် အဖြစ်ဆိုး၏ အရိုက်အပုတ် အထုအထောင်းကို ပြင်းထန်စွာ ခံခဲ့ရသဖြင့် သူ့နှလုံးသားတွင် ကိန်းအောင်တည်ရှိလာခဲ့သော ချစ်တတ်၊ ခင်တတ်၊ သံယောဇဉ်ဖြစ်တတ်သည့် စိတ်သည်ပင်လျှင် သေခဲ့ရလေပြီ။

နောက်ဆုံးတွင် ဆိုင်းလတ်မာနာသည် မစွက်ဩစဂ္ဂတ်မှာထား သော စားပွဲခင်းကို အချိန်မီ အပြီးသတ်နိုင်ခဲ့သည်။ စားပွဲခင်းအတွက် ကျသင့်ငွေ ပေးချေသောအခါ မစွက်ဩစဂ္ဂတ်က ရွှေဒင်္ဂါးပြားများနှင့် ပေးချေသည်။

မြို့ပေါ်မှာ နေခဲ့စဉ်တုန်းကတော့ သူ ရက်လုပ်ထားသော အထည် များကို လက်ကားရောင်းချသော ကုန်သည်တစ်ဦးထံ ပုံမှန်ပေးသွင်းခဲ့ရ၏။ ရသည့် လုပ်ခကတော့ အလွန်နည်းလေသည်။ လုပ်ခတွေ ရှင်းပေးပြန်တော့ လည်း တစ်ပတ်မှ တစ်ကြိမ်။ ငွေရပြန်တော့လည်း ကုန်ကျစရိတ်က မသက် သာ။ အထူးသဖြင့် ဘာသာရေးကိစ္စများနှင့် အလှူဒါန ပြုမှုများအတွက် အကုန်အကျ များသည်။ ဘယ်တော့မှ သူ့လက်ထဲတွင် များများစားစား စုဆောင်းမိသည် မရှိ။

အခုတော့ဖြင့် တဝင်းဝင်း တလက်လက် တောက်ပနေသော ဂီနီပြား ငါးပြားသည် သူ့လက်ဖဝါးပေါ်၌ ရောက်နေသည်။ သူ့ဘဝ တစ်သက်တာ တွင် ပထမဆုံးအကြိမ် ထိုက်ထိုက်တန်တန် ရရှိလာသည့် ရွှေဒင်္ဂါးပြားများ ပေတည်း။

ထိုငွေကို ခွဲဝေမျှ၍ သုံးမည့်သူလည်း တစ်ဦးတစ်ယောက်မှမရှိ။ သူ့ကိုယ်တိုင်က လိုလိုလားလား ရက်ရက်ရောရောဖြင့် ခွဲဝေပေးချင်လောက် အောင် စေတနာ၊ မေတ္တာ ထားရမည့်သူလည်း သူ့မှာ မရှိ။ သို့တစေလည်း နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ရက်ကန်း ရက်နေရုံမှလွဲ၍ တခြားဘာကိုမှ မျှော်လင့်၍ မရနိုင်တော့သည့် သူ့ဘဝတွင် ယခု ရလာသော ဂီနီပြားများသည် သူ့အတွက် အင်ပွာယ် ရှိပါဦးမည်လော။

တကယ်တမ်းကျတော့လည်း ဤမေးခွန်းသည် မေးစရာမလို တော့သည့် မေးခွန်းဟုပင် သူထင်သည်။ ဂီနီပြားများကို ဆုပ်ကိုင်ထားရ သဖြင့် သူ့စိတ်သည် သာယာကြည်နူးလျက် ရှိရ၏။

ဤ ဂီနီပြားများကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရလာသည့်အတွက် သူ့မှာ စိတ် ချမ်းမြေ့ခြင်း ဖြစ်နေရသည့် သူ့စိတ်ခံစားမှုသည် ရက်ကန်းရက်နေချိန်တွင် ခံစားနေရသည့် စိတ်ခံစားမှုနှင့် အတူတူပင် ဖြစ်သည်။ အစာဆာလောင် မွတ်သိပ်နေချိန်တွင် အစာတစ်ခုခုကို စားလိုက်ရသည့်အခါ ပေါ်လာသည့် စိတ်ခံစားမှုနှင့်လည်း တစ်ထပ်တည်းပင် ဖြစ်သည်။ ရက်ကန်းအတတ် ပညာသည် သူ့ဘဝတွင် မရှိမဖြစ်သော လိုအပ်ချက်တစ်ခု ဖြစ်၏။ ထိုနည်းတူစွာပင် ဤရွှေဒင်္ဂါးပြားများကို ပိုင်ဆိုင်မှုသည်လည်း သူ့ဘဝ အတွက် မရှိမဖြစ်သည့် လိုအပ်ချက်တစ်ခု ဖြစ်လာခဲ့ရလေပြီ။

ဆိုင်းလတ်မာနာသည် သူ့လက်ဖဝါးဖြင့် ငွေဒင်္ဂါးပြားများကို ကောင်းစွာ မဆုပ်ကိုင်နိုင်သေးမီ အသက်အရွယ်လောက်ကတည်းက ခက်ခက်ခဲခဲနှင့် တပင်တပန်း အားထုတ်လုပ်ကိုင်ပါမှ ရရှိနိုင်တတ်သည့် ငွေ၏ သဘောသဘာဝကို နားလည်ခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ ပင်ပန်းကြီးစွာ လုပ် ကိုင်၍ ရလာသော ငွေသည် မွန်မြတ်သော လုပ်ငန်းများအတွက် များစွာ အသုံးဝင်သည်ဟူသောအချက်ကို သဘောပေါက်လာခဲ့သည်မှာလည်း နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်မျှပင် ရှိခဲ့ပြီ ဖြစ်၏။ ထိုစဉ်တုန်းကတော့ သူသည် ငွေကို သိပ်ပြီး မြတ်နိုးတွယ်တာခြင်း မဖြစ်ခဲ့ပေ။ သူ့ဘဝတွင် ငွေကို သုံး၍ လုပ်မှ ဖြစ်မည့် အလုပ်တွေက တစ်သိကြီး ရှိနေခဲ့သည်။ ငွေနှင့်လုပ်ရမည့် အလုပ် တွေ များလေလေ ငွေကို မနှမြောလေ။ တကယ်တော့လည်း သူ့ဘဝသည် ငွေကြေးထက် ရည်မှန်းချက်ရှိသော အလုပ်များအပေါ် ပို၍ တန်ဖိုးထား နေခဲ့ရသောဘဝ။

ယခုကျတော့လည်း သူ့ဘဝတွင် ဘာရည်မှန်းချက်မှ မည်မည်ရရ မရှိတော့ပေ။ အခုလို ရည်မှန်းချက်ကင်းမဲ့နေသော ဘဝတွင် ငွေသည် ချစ်စရာ၊ ခင်စရာ၊ မြတ်နိုးတွယ်တာစရာ ပစ္စည်းတစ်ခု ဖြစ်လာခဲ့ရ၏။ ဆိုင်းလတ်မာနာသည် မပီမပြင် ဖြစ်နေသော ဆည်းဆာ၏ အလင်းရောင်

အောက်တွင် လယ်ကွက်များကို တစ်ကွက်ပြီးတစ်ကွက် ကျော်ဖြတ်ကာ အိမ်ဘက်သို့ ပြန်လာခဲ့သည်။ သူသည် အိတ်ကပ်ထဲမှ ရွှေဒင်္ဂါးပြားများကို ထုတ်ယူ၍ တစ်ကြိမ် ထပ်ကြည့်ပြန်သည်။ အမှောင်ရိပ်များအောက် ရောက်နေသည့်တိုင်အောင် ရွှေဒင်္ဂါးပြားများ၏ အရောင်အဆင်းသည် မှေးမှိန်ခြင်း မရှိပါတကားဟူသော အတွေးသည် သူ့ဦးနှောက်အတွင်းသို့ ဝင်လာလေသည်။

ထိုအချိန်လောက်မှာပင် သူ၏ အိမ်နီးနားချင်းများနှင့် ခင်မင်ရင်းနှီးခွင့် ရနိုင်သည့် အဖြစ်တစ်ခုသည် ပေါ်ပေါက်လာခဲ့လေ၏။ တစ်နေ့တွင် ဆိုင်းလတ်မာနာသည် ဖိနပ်ဟောင်းတစ်ရန် ပြင်ချုပ်ရန် ရှိနေသဖြင့် ဖိနပ်ချုပ်သမား အိမ်သို့ ရောက်သွားသည်။ သူ့ရောက်သွားချိန်တွင် ဖိနပ်ချုပ်သမား၏ မိန်းမ ဆယ်လီအုတ်သည် မီးဖိုခန်းတွင် ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်လျက် ရှိ၏။

ဆယ်လီအုတ်မှာ ကြောက်စဖွယ် ကောင်းလှသည့် နှလုံးရောဂါဝေဒနာကို ခံစားနေရသူ ဖြစ်သည်။ ဆယ်လီအုတ်ကို မြင်သောအခါ ဆိုင်းလတ်မာနာသည် သူ့မိခင်ကို ချက်ချင်း သတိရမိလေ၏။ သူ့မိခင် မကွယ်လွန်မီက ယခု ဆယ်လီအုတ် ခံစားနေရသည့် ရောဂါဝေဒနာမျိုးကို ခံစားခဲ့ရဖူး၏။ သူ့မိခင်၏ အဖြစ်ကို သတိရသောအခါ ဆယ်လီအုတ်အပေါ်တွင် သူ မသနားဘဲ မနေနိုင်။ သူ့မိခင်ကတော့ သစ်မြစ်တစ်မျိုးဖြင့် ဖော်စပ်ရသော ဆေးရည်တချို့ကို အမြဲဆောင်ထားသည်။ ဝေဒနာ ခံစားရသည့်အခါ တိုင်း ထိုဆေးရည်ကို သောက်ခဲ့၏။ သောက်တိုင်းလည်း သက်သာခဲ့သည်ကို တွေ့ခဲ့ရဖူး၏။

ဆယ်လီအုတ်၏ ရောဂါမှာ ဆရာဝန်နှင့် ကုသလျက်ရှိသော်လည်း သက်သာခြင်း မရှိဟု သိလိုက်ရသောအခါ ဆိုင်းလတ်မာနာသည် ထိုဆေးကို ဖော်စပ်ပေးလိုသောစိတ် ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ ဤသို့ဖြင့် သူသည် ဆယ်လီအုတ်အား ရောဂါဝေဒနာမှ သက်သာရာ ရနိုင်မည့် ဆေးတစ်မျိုးပေးမည်ဟု ကတိပြုလိုက်မိလေ၏။

အမှန်အားဖြင့် ဤကိစ္စသည် သာမန် အသေးအဖွဲ့ ဖြစ်ရပ်တစ်ခုမျှ

သာ ဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း ဆိုင်းလတ်မာနာလို လူမျိုးနှင့်ကျတော့ ဤဖြစ်ရပ်သည် ထူးခြားချက်ရှိလေသည်။ တကယ်တော့လည်း ဤဖြစ်ရပ် သည် ဆိုင်းလတ်မာနာ၏ အတိတ်ဘဝနှင့် ပစ္စုပ္ပန် ဘဝများကို ပြန်လည် ပေါင်းစပ်ပေးလိုက်သည့် ဖြစ်ရပ်တစ်ခုဟု ဆိုရမည် ဖြစ်သည်။

ဆိုင်းလတ်မာနာသည် ရာဗီးလိုးရွာသို့ ရောက်သည့်အချိန်မှစ၍ မည်သူနှင့်မျှ အရောတဝင် နေခဲ့သည်မဟုတ်။ လူအများနှင့် ကင်းနိုင်သမျှ ကင်းအောင် နေလာခဲ့သူ ဖြစ်၏။ မည်သူ့အပေါ်မှ ခင်မင်တွယ်တာလိုစိတ် ပြခဲ့သူမဟုတ်။ အချိန်ရှိသမျှ အိမ်ထဲ၌သာ တကုပ်ကုပ် နေလွန်းသဖြင့် သူ့ဘဝသည် ပိုးမွှားတစ်ကောင်၏ဘဝနှင့် မထူးသောဘဝဟု ပြောစမှတ် ပြုရလောက်သည့် အခြေအနေ ဖြစ်သည်။

လူအများနှင့် ဤမျှလောက်အထိ ကင်းကွာနေသည့်ကြားမှပင် ဆယ်လီအုတ်၏အဖြစ်ကို မြင်တွေ့ရသောအခါ ယခင်က ရှိနေခဲ့ဖူးသည့် တစ်ဖက်သားအား ကူညီလိုသော မူလစိတ်စေတနာဟောင်းသည် သူ့ရင်တွင်း ၌ ပြန်လည် ပေါ်ပေါက်လာခဲ့သည်။ ဤသို့ဖြင့် ဆိုင်းလတ်မာနာသည် သူပေးထားသည့် ကတိအတိုင်း ဆယ်လီအုတ်အား သူ့မိခင် သောက်ခဲ့သည့် ဆေးရည်မျိုးကို ဖော်စပ်ပေးခဲ့လေသည်။

ဤသတင်းသည် ဆယ်လီအုတ်၏ အိမ်နီးနားချင်းထံ ရောက်သွား သည့်အခါ အလွန် စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းပြီး အလွန် ထူးခြားသည့်သတင်း ဖြစ်လာသည်။ ဆိုင်းလတ်မာနာ ပေးသောဆေးကို သောက်ရသဖြင့် ဆယ်လီအုတ်၏ ရောဂါဝေဒနာ သက်သာသည် ကြားရပြန်သောအခါ ပို၍ ပြောစရာကောင်းသည့်သတင်း ဖြစ်လာသည်။

ဒေါက်တာကင်းဘဲလ်က ပေးသော ဆေးအစွမ်း အာနိသင်ထက် မြက်ခြင်းသည် သူတို့အဖို့ အဆန်းမဟုတ်။ ဆရာဝန်တစ်ယောက်က လူနာ၏ရောဂါကိုသိ၍ ရောဂါနှင့်သင့်သည့်ဆေးကို ပေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

အခုတော့ ဆေးပေးသူမှာ ဆရာဝန်မဟုတ်။ သာမန် လက်လုပ် လက်စား ရက်ကန်းသမားတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ဘယ်အရပ်ဒေသက ရောက် လာသည့် လူမှန်းလည်း မသိ။ သူပေးသည့် ဆေးကလည်း အညိုရောင်

ဆေးရည်များဟု ဆိုသည်။ ထိုအခါတွင် စိတ်ကူးယဉ်မှုနှင့်ယှဉ်သော ပေါက် တတ်ကရ အတွေးများ ဝင်လာသည်။ ဆယ်လီအုတ်ကို ပေးခဲ့သော ဆေး ရည်၏ နောက်ကွယ်တွင် လူအများ နားမလည်နိုင်သည့် လျှို့ဝှက်နက်နဲ သော ဖြစ်စဉ်များ ရှိလေမလား။

တစ်ချိန်သောအခါက တာလေးနယ်တွင် ထူးဆန်းသော မိန်းမကြီး တစ်ယောက် ရှိခဲ့ဖူးသည်။ ထိုမိန်းမကြီးသည် ဂါထာမန္တရားများကို ရွတ် ဖတ်၍ ကုသသည့် ပယောဂ ကုထုံးကုနည်းများကို တတ်ကျွမ်းသည်။ သူငယ်နာရောဂါကြောင့် ကလေးငယ်များ တက်နေပြီဆိုပါက ထိုမိန်းမကြီးထံ သွား၍ ပြကြသည်က များ၏။ မိန်းမကြီးကလည်း တိုးတိုး တိုးတိုးနှင့် ဆီမန်းမန်းသလို မန်းမှုတ်ပေးတတ်သည်။ ဘာတွေ ရွတ်မှန်းတော့မသိ။ မည်သူမျှ သဲသဲကွဲကွဲ မကြားရ။

လှိုမိန်းမကြီး ရှိနေစဉ်တုန်းကတော့ ရာဇိလိုးရွာမှ မိန်းမများသည် ရောဂါတစ်ခုခု ဖြစ်လာလျှင် ပယောဂဟုထင်ကာ ထိုမိန်းမကြီးထံ သွား၍ ပြတတ်ကြ၏။ ထိုမိန်းမကြီး မရှိတော့သည့် နောက်ပိုင်းတွင်မူ သူ့လို ကုသ ပေးတတ်သည့် ဆေးဆရာမျိုး တာလေးနယ်တစ်ဝိုက်တွင် ပေါ်ပေါက်လာ ခြင်း မရှိတော့ပေ။ ထိုအခါကျတော့လည်း ထိုအလေ့အထနှင့် အစွဲအလမ်း သည် ပျောက်ကွယ်လုနီးနီး ဖြစ်သွားခဲ့ရ၏။ အခု ဆိုင်းလတ်မာနာက ဆယ်လီအုတ်ကို ဆေးပေးသည်ဟူသောသတင်း ထွက်လာသည့်အခါ ရာဇိလိုး ရွာသူများသည် စိတ်ဝင်စားလာကြသည်။ ဆိုင်းလတ်မာနာသည် ထိုမိန်းမကြီးလို ပယောဂပါကုတတ်သည့် ဆရာမျိုး ဖြစ်လေမလား။

ဟိုတုန်းကတော့ ရာဇိလိုးရွာမှ မိန်းမများသည် ထိုဆေးဆရာမကြီးထံ မရောက်ဖူးသူ ဟူ၍ မရှိသလောက်ပင် ဖြစ်သည်။ တချို့ အမျိုးသမီးများ သည် အခုအချိန်ထိ ထိုဆေးဆရာမကြီး ပေးခဲ့သော လက်ဖွဲ့များကို ဆွဲထားဆဲ။ ထိုလက်ဖွဲ့ကို အမြဲဆွဲထားပါက 'အင်ကောလ်တာ'၏ ကလေး လို ဝမ်းတွင်းရူးကလေးမျိုး မမွေးနိုင်ဟု ယုံကြည်ကြသည်။ ဆိုင်းလတ်မာနာ ၏ ပုံပန်းကိုကြည့်ပြီး ထိုဆေးဆရာမကြီးထက် အစွမ်းပိုထက်လိမ့်မည်ဟု ထင်ကြသည်။

ဆိုင်းလတ်မာနာပေးသည့် ဆေးကို သုံးခဲ့သော ဆယ်လီအုတ်ကတော့ ထိုအကြောင်း ဒေါက်တာကင်းဘဲလ် မသိစေချင်။ ဒေါက်တာကင်းဘဲလ်သာ သိသွားခဲ့ပါမူ သူ့ကို စိတ်ဆိုးမည်မှာ သေချာသည်။ ဆိုင်းလတ်မာနာကိုလည်း ဒေါပွဲလိမ့်မည်။ ဒေါက်တာကင်းဘဲလ်သည် ပယောဂဆရာယောင်ယောင် မိန်းမကြီးထံသွား၍ ဆေးအကုခံသူများအား အလွန်စိတ်ဆိုးတတ်သည်။

ထိုမိန်းမကြီးထံ သွားသူများသည် သူ့ထံမှ နောက်ထပ် အကူအညီရလိမ့်မည် မဟုတ်ဟုပင် ဆူပူကြိမ်းမောင်းတတ်သည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ထိုအချိန်မှစ၍ ဆိုင်းလတ်မာနာ၏ အိမ်သို့ ရာဗီးလိုးရွာထဲမှ ကလေးအမေများ တဖွဲဖွဲ ရောက်လာတတ်သည်။ တချို့က သူတို့ကလေးများတွင် စွဲကပ်နေသည့် ကြက်ညှာချောင်းဆိုးရောဂါ ပျောက်လို၍၊ တချို့ကတော့ နို့ရည် ပေါပေါများများ ထွက်လို၍ မိန်းမအုပ်စုထဲတွင် ယောက်ျားတချို့လည်း ပါလာသည်။ သူတို့ကတော့ အဆစ်အမြစ် ကိုက်ခဲသောရောဂါ ပျောက်လို၍ ဖြစ်သည်။ သူတို့သည် လက်ချည်းသက်သက် လာကြသည်တော့ မဟုတ်။ ဆိုင်းလတ်မာနာအား ဆေးဖိုးဝါးခပေးဖို့ ငွေစများကိုပါ ယူလာကြလေသည်။

အကယ်၍သာ ဆိုင်းလတ်မာနာသည် ရာဗီးလိုး ရွာသူရွာသားများ၏ အလိုကိုလိုက်၍ ဆေးဝါးကုသပေးမည်ဆိုပါက ငွေကြေး အမြောက်အမြား ရနိုင်စရာ ရှိ၏။ သို့သော်လည်း သူသည် ဤနည်းမျိုးဖြင့် ငွေကြေး ယူလိုစိတ် မရှိ။ လာသမျှ လူများအား သူ ဆေးမကုတတ်ကြောင်း နားဝင်အောင် ရှင်းပြသည်။ ရွာသူရွာသားများကလည်း သူ့စကားကို မယုံ။ ထိုအချိန်တွင် ရွာသူရွာသားများ၏ ပါးစပ်မငြိမ်မှုကြောင့် သူ့မှာ ပယောဂဆရာကြီးတစ်ဦးအဖြစ် တာလေးနယ်တစ်ကြောတွင် သတင်းကြီးလျက် ရှိလေပြီ။

ပထမတော့ ဆိုင်းလတ်မာနာသည် သူ ပယောဂဆရာ မဟုတ်ကြောင်း စိတ်ရှည်လက်ရှည်ဖြင့် ရှင်းပြပါသေး၏။ သူ့ထံရောက်လာသမျှ လူတို့က သူ့စကားကို လက်မခံကြသောအခါ စိတ်တိုလာသည်။ ယခင်ကလို ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ရှင်းပြခြင်းမပြုတော့ဘဲ အော်ဟစ်ငေါက်ငမ်းကာ

အိမ်ထဲမှ မောင်းထုတ်သည်။

ဆယ်လီအုတ်အား ကြင်နာသောစိတ်ဖြင့် ဆေးပေးခဲ့စဉ်က ဆိုင်းလတ်မာနာသည် အချင်းချင်း ကူညီရိုင်းပင်လိုသော ပရဟိတစိတ် ရှိသည်ဟု ရွာသူရွာသားများက ယုံကြည်ခဲ့သော်လည်း သူတို့တောင်းခံသည့် အကူအညီ မပေးဘဲ ယခုကဲ့သို့ ဒေါသတကြီး မောင်းထုတ်သည့်အခါတွင်မူ သူတို့၏ အထင်အမြင်သည် အဆိုးဘက်သို့ ပြောင်းသွားသည်။ ဆိုင်းလတ်မာနာသည် ဆေးကုတတ်ပါလျက်နှင့် သက်သက်မဲ့ မကူညီချင်၍ ယခုကဲ့သို့ ငြင်းနေသည်ဟု ထင်ကြသည်။ ဆိုင်းလတ်မာနာ အပေါ်တွင် ယခင်ကထက် ပို၍ သံသယဝင်ကာ ပို၍ ကြောက်လာကြသည်နှင့်အမျှ ပို၍ ဝေးဝေးက ရှောင်ကြသည်။ ဤသို့ဖြင့် ဆိုင်းလတ်မာနာသည် ယခင်ကထက် အဆပေါင်းများစွာ တိုး၍ အထီးကျန် ဖြစ်လာခဲ့ရလေတော့၏။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် ဆိုင်းလတ်မာနာ၏ လက်ထဲတွင် ရွှေဒင်္ဂါးပြားများနှင့် ငွေဒင်္ဂါးပြားများ အစုလိုက် အပုံလိုက် ဖြစ်လာသည်။ တစ်ဖက်တွင် ဝင်ငွေ တိုးလာနေသော်လည်း သူ့အတွက် စားဝတ်နေရေး စရိတ်ကတော့ အကုန်အကျ လျော့သည်ထက် လျော့လာသည်။ တစ်နေ့လျှင် ဆယ့်ခြောက် နာရီတိတိ အလုပ်လုပ်သွားနိုင်ဖို့အတွက် ကျခံရသည့် စားစရိတ်ငွေမှာ များလှသည် မဟုတ်ပေ။ ပြီးတော့လည်း သူ့မှာ စားစရိတ်မှတစ်ပါး အခြားကုန်စရာလမ်း မရှိ။

တကယ်တော့လည်း ဆိုင်းလတ်မာနာ၏ ဘဝသည် အဖော်ကင်းမဲ့သောဘဝ ဖြစ်သည်။ သူ့ဘဝတွင် သူ့ရက်ကန်းစင်သည် အဖော်ဖြစ်သည်။ ရက်ကန်းစင်မှလွဲလျှင် အခု စုဆောင်းမိလာသည့် ရွှေဒင်္ဂါးပြားများနှင့် ငွေဒင်္ဂါးပြားများ ဖြစ်သည်။ ငွေကြေးစုဆောင်းမိခြင်းမှာလည်း သူ့ဘာသာသူ အလုပ်လုပ်ရင်းက အမှုမဲ့အမှတ်မဲ့နှင့် စုဆောင်းလာမိခြင်း ဖြစ်သဖြင့် ဤငွေများအပေါ်တွင် သံယောဇဉ် အမျှင်တန်းသောစိတ် မဖြစ်ပေါ်ခဲ့။ သို့သော်လည်း အလုံထောင်ထဲတွင် တစ်ယောက်တည်း တိုက်ပိတ်ခံရသည့် နှယ် နေလာရသော လူတစ်ယောက်အဖို့ အချိန်တွေ ကြာလသည့်အခါ နေ့စဉ်နှင့်မျှ ထိတွေ့နေရသော နီးစပ်ရာ တစ်ခုခုအပေါ်၌ သံယောဇဉ် အမျှင်

တွယ်တတ်သည်မှာ လူ့သဘာဝတစ်ခု ဖြစ်သည်။

ဆိုင်းလတ်မာနာ၏ အဖြစ်မှာ ထိုအဖြစ်မျိုးနှင့် ကြုံရခြင်းဖြစ်၏။ ပထမတော့ သူသည် ရလာသည့် ငွေများအပေါ်တွင် သိပ်ပြီး စိတ်ဝင်စားခြင်း မရှိ။ ကြာလာတော့လည်း လက်ထဲတွင် အစုလိုက် အပုံလိုက် ဖြစ်လာသည့် ငွေများအပေါ် စိတ်ဝင်စားလာသည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် တွယ်တာသောစိတ် ဖြစ်လာသည်။ ငွေကြေးအပေါ်တွင် မက်မောသောစိတ် ဖြစ်လာသည်။ ရွှေဒင်္ဂါးနှင့် ငွေဒင်္ဂါးပြားများ အစုလိုက် အပုံလိုက်ဖြစ်လာခြင်းအပေါ်တွင် သာယာ ကျေနပ်သောစိတ် ဖြစ်လာသည်။ ထိုအခါ ငွေကြေးစုဆောင်း လိုသော အလိုဆန္ဒသစ်တစ်ခုသည် သူ့ရင်ထဲတွင် ပေါက်ဖွားလာခဲ့ရလေ၏။

ဆိုင်းလတ်မာနာ၏ ဘဝသည် လုံးဝအပြောင်းအလဲမရှိသောဘဝ ဖြစ်သည်။ နေ့ရှိသမျှ ရက်ကန်းစင်၌သာ ထိုင်နေရသောဘဝ ဖြစ်သည်။ ရက်ကန်းစင်တွင် ထိုင်၍ ရက်ကန်းရက်ရင်း သူ ရက်လုပ်နေသည့် ရက်ထည် ကို ကြည့်၍၊ အဆင်အသွေးကိုကြည့်၍ အချိန်ကုန်နေရသူ ဖြစ်သည်။ ဤကြားထဲမှပင် သူ့လုပ်အားကို အကြောင်းပြု၍ ငွေများ ရောက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ ငွေသည် သူ့လုပ်အား၏ အသီးအပွင့် ဖြစ်သည်။

ငွေသည် တစ်နေ့တခြား တိုးပွားလာရုံမျှမက သူ့အား စွန့်ခွာသွား ခြင်းမရှိ။ သူနှင့် အမြဲတစေ နေလျက်ရှိသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ငွေကို မြတ်နိုးသည်၊ တွယ်တာသည်၊ ချစ်သည်။ သူသည် သူ့လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ငွေများကို အားရပါးရ ဆုပ်ကိုင်သည်။ စေ့စေ့စပ်စပ် ရေတွက်သည်။ ငွေများ ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည့်အခါတိုင်း သာယာကြည်နူးခြင်း ဖြစ်ရသည်။ ဝမ်း မြောက်ခြင်း ဖြစ်ရသည်။ ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့ခြင်း ဖြစ်ရသည်။

သို့သော်လည်း ထို သာယာပျော်ရွှင်မှုများကို ရရှိ ခံစားရသည့်အချိန် မှာ ညပိုင်း၌သာ ဖြစ်သည်။ နေ့ခင်း နေ့လယ်မှာတော့ တစ်နေ့လုံး ရက်ကန်း အလုပ်ဖြင့် အချိန်ကုန်ရသည်။ ညပိုင်းကျတော့ သူ စုထားသည့် ရွှေဒင်္ဂါး နှင့် ငွေဒင်္ဂါးများကို ထုတ်ယူ၍ ရေတွက်ခြင်းပြုသည်။ ထို့နောက် လက်ထဲမှ ငွေများကိုကြည့်ကာ ငွေများကို အဖော်လုပ်နေရသည့် သူ့ဘဝတွင် သာယာ ယစ်မှုးသည်။ ထိုအချိန်သည် သူ စိတ်အချမ်းမြေ့ဆုံး အချိန်ပေတည်း။

ဆိုင်းလတ်မာနာသည် သူ၏ ရွှေနှင့်ငွေများကို သူ့ ရက်ကန်းစင် အောက်၌ ဖွက်သည်။ ရက်ကန်းစင်အောက်ရှိ သမံတလင်းကိုဖောက်၍ အုတ်ခဲ အချို့ကို ထုတ်ယူကာ အပေါက်တစ်ပေါက် လုပ်ထားသည်။ ထို အပေါက်ထဲသို့ ရွှေဒင်္ဂါး ဂီနီပြားများနှင့် ငွေဒင်္ဂါး သျှိုလင်ပြားများ ထည့် ထားသော သံအိုးကိုချ၍ အပေါ်မှ အုတ်ခဲများဖြင့် ပြန်ပိတ်သည်။ ထို့နောက် အပေါ်ယံမှ သဲများဖြင့် ဖုံးလိုက်သည်။ ဆိုင်းလတ်မာနာသည် သူ့ပိုင် ရွှေနှင့် ငွေများကို ထုတ်ယူ၍ ရေတွက်ပြီးသည့်အခါတိုင်း ဤနည်းဖြင့် ပြန်၍ ဖွက် ထားလေ့ရှိ၏။

ထိုခေတ်အခါက ငွေကြေးစုဆောင်းသော အလေ့အထသည် တော လက်ကျေးရွာများ၌ အများဆုံး ပြုလုပ်လေ့ရှိသော အလေ့အထတစ်ခု ဖြစ်သည်။ ရာဇဝါဒလုံးရွာထဲမှ လယ်သမားများသည်လည်း ငွေကြေး စုဆောင်း မြှုပ်နှံထားတတ်သော အလေ့အထ ရှိတတ်ကြသည်။ သူတို့ကျတော့ အများ အားဖြင့် သူတို့အိပ်ရာများအောက်တွင် ဝှက်လေ့ရှိကြ၏။ ထိုခေတ် ထိုအခါက ရွာသားတစ်ဦး စုဆောင်းသိုဝှက်ထားသည့် ငွေများကို အခြား ရွာသားတစ်ဦးက ခိုးယူဖို့ဟူသော ကိစ္စမှာ အလွန် ဖြစ်ခဲ့သောအရာတစ်ခု ဖြစ်သည်။

ရာဇဝါဒလုံးရွာသားများသည် အဲလ်ဖရက်ဘုရင် လက်ထက်က သူတို့၏ ဘိုးဘွားဘီဘင်များလောက် ရိုးသားခြင်း မရှိကြသော်လည်း သူတစ်ပါး စုဆောင်းထားသည့် ငွေများကို လွယ်လွယ်ကူကူနှင့် ဖောက်ထွင်း ခိုးယူခြင်း မပြုဝံ့ကြပေ။ အကယ်၍ ခိုးယူမိပါက ရလာသည့် ငွေကို ရွာထဲ တွင် ဘယ်လို သုံးရမှန်းမသိ။ သုံးစရာ ဖြုန်းစရာ နေရာကလည်း ရှိသည် မဟုတ်။ ငွေကို ခိုးယူပြီး တစ်နယ်တစ်ကျေး ထွက်ပြေးဖို့ ဆိုသည်မှာလည်း သူတို့အတွက် လွယ်ကူသောအလုပ် မဟုတ်။ မီးအိမ်ပျံတစ်လုံး လေထဲ လွင့်နေသကဲ့သို့ ဖြစ်နေမည့် မရေမရာ မသေချာသော ခရီးမျိုးကို သူတို့ မသွားချင်၊ မသွားဝံ့။

ဤသို့ဖြင့် နှစ်တွေ တစ်နှစ်ပြီးတစ်နှစ် ကုန်လာခဲ့သည်။ ဆိုင်း လတ်မာနာ၏ အခြေအနေကတော့ မပြောင်း။ တစ်ကိုယ်ရေတစ်ကာယ

ဘဝထဲမှာပင် နစ်မြုပ်လျက် ရှိသည်။ သူ၏ ရွှေဒင်္ဂါးပြားများမှာလည်း သူ့ သံအိုးထဲတွင် တစ်နေ့တခြား တိုးတက်လာလျက် ရှိသည်။ သို့သော်လည်း သူ့ဘဝကတော့ တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ ပိုပို၍ ကျဉ်းမြောင်းလာသည်။ သူ၏ အလိုဆန္ဒနှင့် သာယာမှုသည် မည်သည့် သက်ရှိသတ္တဝါနှင့်မှ အဆက်အစပ် မရှိ။ သူ၏ အလိုဆန္ဒသည် သူ့ရက်ကန်းစင်တွင် ထိုင်၍ ရက်ကန်း ရက်ရန် ဖြစ်သည်။ သူ၏ သာယာမှုသည် ရွှေနှင့် ငွေများ စုဆောင်းရန် ဖြစ်သည်။ ဤနှစ်မျိုးမှလွဲ၍ သူ့တွင် အခြားရည်မှန်းချက် မရှိ။

ဆိုင်းလတ်မာနာ၏ မျက်နှာသည် တစ်နေ့တခြား အိုစာလာသည်။ ခန္ဓာကိုယ်ကလည်း တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ ပိန်၍ ပိန်၍ လာသည်။ မျက်စိ များကလည်း အဆမတန် မှန်လာသည်။ အသားအရောင်ကလည်း ဝါတာ တာ ဖျော့တော့တော့ ဖြစ်လာသည်။ အသက်လေးဆယ်မှ မကျော်သေးသော် လည်း ရွာထဲမှ ကလေးသူငယ်များက သူ့အား 'အဘိုးကြီးမာနာ'ဟု ခေါ်နေ ကြလေပြီ။

ဆိုင်းလတ်မာနာ၏ ရုပ်လက္ခဏာ အသွင်အပြင်သည် တစ်နေ့ ထက်တစ်နေ့ အိုမင်းရင့်ရော်ကာ ညှိုးနွမ်းခြောက်သွေ့လာလျက်ရှိသော် လည်း တစ်ချိန်သောအခါက ရှိဖူးခဲ့သည့် ပင်ကို စိတ်နေစိတ်ထားများ ကတော့ လုံးဝ ပျက်ပြားသွားပြီဟု မဆိုသာပေ။ ဆိုင်းလတ်မာနာတွင် မြတ်နိုး တွယ်တာတတ်သော စိတ်ဓာတ်ကလေး ကျန်ရှိနေသေးကြောင်းကို ဖော်ပြ သည့် ဖြစ်ရပ်ကလေးတစ်ခုသည် အမှတ်မထင် ပေါ်ပေါက်လာခဲ့သည်။

ဆိုင်းလတ်မာနာ၏ နေ့စဉ် လုပ်နေကျ ပုံမှန်အလုပ်များထဲတွင် သောက်ရေခပ်သော အလုပ်တစ်ခု ရှိသည်။ ရေတွင်းမှာ သူ့အိမ်နှင့် လယ် နှစ်ကွက်ကျော်မျှ ဝေး၏။ ရေတွင်းသို့ ရေသွားခပ်တိုင်း သူ ရာဗီးလိုးရွာသို့ လာစဉ်ကတည်းက တစ်ပါတည်း ပါလာခဲ့သည့် ရေအိုးကလေးကို သုံးမြဲ ဖြစ်သည်။ ရေအိုးကလေးမှာ အညိုရောင် မြေအိုးကလေး တစ်လုံးမျှသာ ဖြစ်၍ အဖိုးတန်ပစ္စည်းတစ်ခုဟု မဆိုနိုင်ပေ။ သို့သော်လည်း ထိုရေအိုး ကလေးကို သူ သုံးလာခဲ့သည်မှာ ဆယ့်နှစ်နှစ်တိတိ ကြာခဲ့ပြီဖြစ်၍ သူ သံယောဇဉ် အကြီးဆုံးသော အသုံးအဆောင် ပစ္စည်းတစ်ခု ဖြစ်နေသည်။

နံနက်တိုင်း အိပ်ရာမှနိုး၍ ရေသောက်တော့မည်ဆိုလျှင် ဤရေအိုးကလေး သည် သန့်ရှင်းကြည်လင်၍ အေးမြသော ရေအပြည့်ဖြင့် သူ့အား ကြိုဆို တတ်လေသည်။

တစ်ရက်တွင် ဆိုင်းလတ်မာနာသည် ရေတွင်းမှ ရေခပ်ပြီး ပြန်လာ သည်။ ရွာခြံစည်းရိုး လှေကားအတက်သို့ ရောက်သောအခါ ခလုတ်တိုက်၍ လဲသည်။ သူ့ပခုံးထက်မှ ရေအိုးသည် သူ့ခြေအောက်ရှိ မြောင်းကို ဖုံးအုပ် ထားသော ကျောက်တုံးများပေါ် လွင့်ကျကာ ကွဲသွားလေ၏။ ဆိုင်းလတ် မာနာသည် သူ နှစ်ပေါင်းများစွာ အသုံးပြုလာခဲ့သော အိုးကလေး ကွဲသွား သဖြင့် နှမြောတသသောစိတ် ဖြစ်မိသည်။ တစ်ပိုင်းစီ တစ်စစီ ဖြစ်သွားသော ရေအိုးကွဲအပိုင်း သုံးပိုင်းကို စွန့်ပစ်ထားခဲ့ရန် ဝန်လေးလျက်ရှိသဖြင့် အသာ ကောက်ယူကာ အိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့၏။

ဤရေအိုးကလေး သူ့ကို အလုပ်အကျွေး ပြုလာခဲ့သည်မှာ နှစ် ကာလအားဖြင့် ကြာခဲ့ပြီဖြစ်သော်လည်း ယနေ့မှစ၍ သူ့အတွက် အသုံး ဝင်တော့မည်မဟုတ်ဟူသော အတွေးဝင်ကာ ဝမ်းနည်းခြင်း ဖြစ်မိလေ၏။ အိမ်သို့ရောက်သောအခါ သူသည် ရေအိုးအကွဲစများကို ပြန်၍ ဆက်ကာ သူ ထားနေကျ ရေအိုးစင်ပေါ်၌ ပြန်၍တင်ပြီး အမှတ်တရပစ္စည်းတစ်ခု အဖြစ် သိမ်းဆည်းထားလေ၏။

ဤအကြောင်းခြင်းရာများသည် ရာဇာဓိပုဂ္ဂိုလ်များအား ရောက်လာခဲ့သည့် ဆိုင်းလတ်မာနာ၏ ဆယ့်ငါးနှစ်ကာလ ဖြစ်စဉ်များပေတည်း။ အချိန်ကာလ ဤမျှလောက် ရှည်ကြာခဲ့သော်လည်း သူ့ဘဝသည် နည်းနည်းကလေးမှ အပြောင်းအလဲ မရှိခဲ့ပေ။ နေ့ရှိသမျှ၊ အချိန်ရှိသမျှ သူသည် ရက်ကန်းစင်၌ သာ ထိုင်၏။ သူ့နားများသည် နှစ်ပေါင်းများစွာက ကြားလာခဲ့ရသော ရက်ကန်းသံကိုသာ ထပ်တလဲလဲ ကြားနေရ၏။ သူ့မျက်လုံးများသည် မြင်တွေ့နေကျ ရက်ထည်များကိုသာ အမြဲတစေ ကြည့်နေရ၏။ သူ တစ် ကိုယ်လုံးရှိ အကြောများသည် နေ့စဉ် လှုပ်ရှားနေကျ ပုံစံအတိုင်း ထပ်တလဲလဲ လှုပ်ရှားနေရ၏။

သို့သော်လည်း ညပိုင်းရောက်သည့်အခါမှာတော့ စိတ်သာယာ

ချမ်းမြေ့မှုကို ရရှိခံစားရသည်။ ညအချိန်ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သူသည် တရုတ်ကတ်များကို ပိတ်လိုက်သည်။ အိမ်တံခါး အားလုံးကိုလည်း လုံလုံခြုံခြုံ ဖြစ်သွားအောင် မင်းတုပ်များထိုး၍ ပိတ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ဝှက်ထားသည့်နေရာမှ သူ့ရွှေများနှင့် ငွေများကို ထုတ်ယူသည်။ သူစုဆောင်းထားသည့် ရွှေနှင့် ငွေများမှာ အဆမတန် များပြားလာပြီဖြစ်၍ ယခင်က ထည့်နေကျ သံအိုးတစ်လုံးတည်းနှင့် မဆုံတော့ပေ။ ယခုအခါတွင် သူကိုယ်တိုင် ချုပ်ထားသည့် အလွန် ထူထဲခိုင်ခံ့သော သားရေအိတ်ကြီး နှစ်လုံးတွင်လည်း ရွှေဒင်္ဂါးနှင့် ငွေဒင်္ဂါးများနှင့် ပြည့်နေပြီဖြစ်သည်။

သားရေအိတ်အတွင်းမှ ထွက်ကျလာသော ရွှေဒင်္ဂါးပြားများသည် မီးရောင်အောက်တွင် ဝင်းလက်နေကြသည်။ ရွှေဒင်္ဂါးပြားများနှင့် ယှဉ်လိုက်လျှင် ငွေဒင်္ဂါးပြားများ၏ အရေအတွက်မှာ နည်းသည်။ သူ ရက်လုပ်ပြီးသမျှ အကောင်းစား ရက်ထည်များကို ရောင်းချသည့်အခါတိုင်း ဝယ်သူများက ရွှေဒင်္ဂါးများဖြင့် ပေးချေကြသည်က များသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း သူ့လက်ထဲတွင် ငွေဒင်္ဂါးထက် ရွှေဒင်္ဂါးက ပို၍ များနေခြင်းဖြစ်၏။ ပြီးတော့လည်း ဆိုင်းလတ်မာနာသည် သုံးစရာ အကြောင်းကိစ္စ ပေါ်လာလျှင် ရွှေဒင်္ဂါးများကို မသုံးဘဲ ငွေဒင်္ဂါးပြားများကိုသာ သုံးသည်။ သူ့အနေဖြင့် ငွေဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော သျှိုလင်ပြားများထက် ရွှေဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော ဂီနီပြားများကို ပို၍ မက်မောသည်။ အမှန်တော့ ဆိုင်းလတ်မာနာသည် သူ့လုပ်အားမှ ရလာသမျှ ငွေပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ရွှေပဲဖြစ်ဖြစ် အားလုံးကို မြတ်နိုးသည်။ သို့သော်လည်း ရွှေကိုတော့ ငွေထက် ပို၍ ချစ်သည်၊ ပို၍ တွယ်တာသည်၊ ပို၍ ပို၍ တန်ဖိုးထားခဲ့လေသည်။

သူသည် သံအိုးနှင့် သားရေအိတ်များအတွင်းမှ ရွှေဒင်္ဂါးနှင့် ငွေဒင်္ဂါးပြားများကို စားပွဲပေါ်သွန်ချကာ လက်နှစ်ဖက်နှင့် အားရပါးရ ကိုယ်တွယ်ပြီး ပီတိလှိုင်းများ ထနေတတ်သည်။ ထို့နောက် တစ်ပုံချင်း အပုံပေါင်းများစွာ ခွဲ၍ ပုံပြီး တစ်မိမိမိမိ ကြည့်နေတတ်သည်။ ရှေ့လာမည့် နှစ်များတွင်လည်း ရွှေဒင်္ဂါးများ ဝင်လာပေလိမ့်ဦးမည်။ သူ့ဘဝတစ်လျှောက်လုံး သူ ရက်ကန်းရက်နေနိုင်သမျှ ကာလပတ်လုံး ရွှေဒင်္ဂါးများသည် မရေမတွက်နိုင်လောက်

အောင် အဆက်မပြတ် ဝင်လာပေလိမ့်ဦးမည်။

ဤအတွေးများဖြင့် သူ့ရင်သည် အေးမြလျက် ရှိ၏။ သူ ဘယ်ကိုပဲ သွားသွား သူ့ ရက်ကန်းစင်နှင့် ရွှေဒင်္ဂါးပြားများသည် သူ့ခေါင်းထဲမှထွက်။ ရက်ထည်များ အရောင်းအပို့ ထွက်သည့်အခါနှင့် အလုပ်အပ်နှံသူများထံ သွားသည့်အခါများတွင်လည်း သူ့စိတ်သည် သူ့ ရက်ကန်းစင်နှင့် ဒင်္ဂါးပြား များ အပေါ်၌သာ တရစ်ဝဲဝဲ ဖြစ်နေတတ်သည်။ သူ့ခြေထောက်များသည် ယခင်ကလို ဆေးပင်များ ရှာရန်ဟူသော ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ထွက်ခဲ့ဖူးသည်။ ချုံကြို၊ ချုံကြား၊ တောကြို၊ တောင်ကြား လမ်းများပေါ်သို့ မရောက်တော့။ ဤအရာသည် အတိတ်က တည်ရှိခဲ့သော အလုပ်တစ်ခုမျှသာ ဖြစ်၏။ အတိတ်က ပြုခဲ့သောအရာကို အတိတ်မှာပဲ ထားခဲ့ခြင်းသည် သူ့အတွက် အကောင်းဆုံးဟု သူ ထင်လေသည်။

သို့သော်လည်း သူ ရာဇီလိုးရွာသို့ ဆိုက်ရောက်ခဲ့ပြီးသည့်နောက် တစ်ဆယ့်ငါးနှစ်မြောက် ခရစ္စမတ်ပွဲတော် နီးကပ်လာချိန်တွင် ဒုတိယ အပြောင်းအလဲကြီး တစ်ခုသည် ဆိုင်းလတ်မာနာ၏ ဘဝတွင်းသို့ ချင်းနင်း ဝင်ရောက်လာခဲ့ပြန်၏။ ထိုအခါ သူ၏ ဘဝဖြစ်စဉ်သည် အလွန်ထူးခြား အံ့ဩဖို့ကောင်းသည့် နည်းလမ်းများဖြင့် သူ့ အိမ်နီးနားချင်းများ၏ ဘဝနှင့် ရောနှောဆက်စပ်သွားသည်ကို တွေ့မြင်ကြရလေသည်။

[၃]

ရန်ပွဲ

ရာဇိလိုးရွာတွင် အချမ်းသာ အကြွယ်ဝဆုံးနှင့် ဂုဏ်သရေ အရှိဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်မှာ မြေပိုင်ရှင်ကြီး ကတ်စ် ဖြစ်သည်။ မြေပိုင်ရှင်ကြီး၏ အိမ်သည် ဆေးနီရောင်သုတ်ထားသော အိမ်ကြီးဖြစ်၍ တစ်ရွာလုံးက 'အိမ်နီကြီး'ဟု အသိအမှတ် ပြုထားကြ၏။ အိမ်ကြီးမှာ ရွာလယ် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းနှင့် မလှမ်းမကမ်း လမ်းတစ်ဖက် မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် တည်ရှိသည်။ အိမ်ကြီး၏ ရှေ့ဘက် မျက်နှာစာရှိ သပ်ရပ်လှပသော ကျောက်လှေကားထစ်များသည် ကျက်သရေ ရှိလှပေသည်။

ထိုခေတ်သည် မြင်းများဖြင့် ခရီးသွားသောခေတ်ဖြစ်၍ လူချမ်းသာ တိုင်း အိမ်ဝင်းအတွင်း၌ ကိုယ်ပိုင် မြင်းစောင်းများ ဆောက်လုပ်ထားလေ့ ရှိကြသည်ဖြစ်ရာ မြေပိုင်ရှင်ကြီး ကတ်စ်၏ အိမ်နောက်ဖေးဘက်တွင်လည်း မြင့်မားသားနားလှသော မြင်းစောင်းများသည် အိမ်နှင့် တစ်ဆက်တည်း တည်ရှိနေပေသည်။

သင်းအုပ်ဘုန်းကြီးပိုင် နယ်မြေဖြစ်သော ဤနယ်မြေအတွင်း၌ လယ်မြေပိုင်ဆိုင်သူ အတော်များများ ရှိသော်လည်း ကတ်စ်တစ်ဦးတည်းသာ လျှင် မြေပိုင်ရှင်ကြီးဟူသော ဂုဏ်ပုဒ်ကို ရထားသူ ဖြစ်သည်။ ရာဇိလိုးရွာ တွင် မစ္စတာဩစဂွတ်တို့ မိသားစုသည်လည်း လယ်မြေ အတော်များများ

ပိုင်ဆိုင်သူများပင် ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း ကတ်စံကဲ့သို့ မြေအငှား ချထားသူများမရှိသဖြင့် ရွာသူရွာသားများက မြေပိုင်ရှင်ကြီးတစ်ယောက်ဟု အသိအမှတ် မပြုကြချေ။

မြေပိုင်ရှင်ကြီး၏ ဇနီး ကွယ်လွန်သွားသည်မှာ နှစ်ပေါင်း အတော်ကြာခဲ့ပြီဖြစ်သဖြင့် အိမ်နိကြီးတွင် မိန်းမသားတစ်ဦး၏ မေတ္တာ ကရုဏာနှင့် အပြုအစု အစောင့်အရှောက် အထိန်းအကျောင်းများကို မရခဲ့သည်မှာ အချိန်ကာလအားဖြင့် ကြာခဲ့ပြီ ဖြစ်၏။ အိမ်တွင် ဇနီးသည် မရှိသည်ကို အကြောင်းပြု၍ မြေပိုင်ရှင်ကြီး ကိုယ်တိုင်ပင်လျှင် သူ၏ စားရေး၊ သောက်ရေးအတွက် ရွာထဲမှ သက်တံရောင် ထမင်းဆိုင်တွင် အချိန်ကုန်သည်က များသည်။ မြေပိုင်ရှင်ကြီး၏ သားများမှာ လူပေ လူတေများအဖြစ် နာမည်ထွက်လျက် ရှိရာ တချို့က မြေပိုင်ရှင်ကြီး ကိုယ်၌က တည်ငြိမ်မှု ကင်းမဲ့နေခဲ့သဖြင့် သူ့သားများမှာ အဆုံးအမ အပဲ့အပြင်မရှိဘဲ ပေါက်လွှတ်ပဲစား ကြီးပြင်းလာကြရသည်ဟု ဆိုကြသည်။

အမှန်တော့ ရာဇာဓိပုဂ္ဂိုလ်များသည် ရွာသိမ်ရွာငယ်ကလေးမျှသာဖြစ်၏။ လူတစ်ဦးတစ်ယောက်၏ အကျင့်စာရိတ္တနှင့် ပတ်သက်၍ ပြင်းပြင်းထန်ထန် ဝေဖန်ရှုတ်ချတတ်သူ မရှိပေ။ သို့တစေလည်း မြေပိုင်ရှင်ကြီး၏ အားနည်းချက်ကြောင့် သူ့သားနှစ်ယောက်စလုံး အကျင့်စာရိတ္တ ပျက်ပြားကာ အကွပ်မရှိသော ကြမ်းပမာ ဖြစ်လာရသည်ဟူ၍ကား ယူဆသူများသည်။

အမှန်တော့လည်း လူချမ်းသာ ဖခင်များမှ ပေါက်ဖွားလာသော သားများသည် လူပျင်း လူဖျင်းများ ဖြစ်လာတတ်ကြသည်မှာ သဘာဝဖြစ်၏။ အများအားဖြင့် ငွေကြေးတတ်နိုင်သော ဖခင်များသည် သူတို့သားများအား စည်းကမ်းမဲ့ ထားတတ်ကြသည် မဟုတ်ပါလား။ ထို့ကြောင့်လည်း ငွေကြေးချမ်းသာ ကြွယ်ဝသော မြေပိုင်ရှင်တစ်ဦး၏ သားများမို့ ဟော့ဟော့ရမ်းရမ်း ရှိကြခြင်း ဖြစ်သည်ဟူသော အတွေးမျိုးဖြင့် ခွင့်လွှတ်လိုစိတ် ရှိကြသော်လည်း မြေပိုင်ရှင်ကြီး၏ ဒုတိယသား ဒန်စတန်အကြောင်း စကားစပ်မိကြသည့် အခါများတွင်မူ ရွာသူရွာသားများသည် မနှစ်မြို့သော အမူအရာဖြင့် ခေါင်းခါတတ်ကြ၏။

ရွာသူရွာသားများက ဒန်ဆေးကတ်စံဟု အခေါ်များသော ဒန်စတန် သည် အလွန် ပေတေသူတစ်ဦး ဖြစ်၏။ လောင်းကစားလည်း ဝါသနာ ကြီးသည်။ အရက်လည်း အလွန်သောက်၏။ လူတစ်ဖက်သားအပေါ်တွင် ပြောင်သလို နောက်သလိုနှင့် အနိုင်ကျင့်ချင်တတ်သော စိတ်ထားလည်း ရှိ၏။ အလွန်လိမ္မာပါးနပ်ပြီး ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲတတ်သောသဘော ရှိသဖြင့် သူ ဘာတွေ လုပ်ခဲ့လုပ်ခဲ့ ဒုက္ခရောက်သည်ဟု မရှိချေ။

အကယ်၍ မြေပိုင်ရှင်ကြီး၏ အကြီးဆုံးသား မစ္စတာဂျေဒ်ဖရီသာ လျှင် အနေမှန်ပါမူ အရက်လောက်ကိုသာ တန်ဖိုးထားတတ်သော ဒန်စတန်လို လူစား ဒုက္ခရောက်သွားရုံမျှနှင့်တော့ ကတ်စံ မိသားစုတွင် ထိခိုက်နစ်နာစရာ အကြောင်းမရှိဟု အများက ထင်မြင်ချက် ပေးကြသည်။

ဂျေဒ်ဖရီသည် ယောက်ျားပီသသော မျက်နှာမျိုးဖြင့် လူချောလူလှ တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ရုပ်ရည်ကသာ ခုံညားသည်မဟုတ်၊ သဘောမနောလည်း ကောင်းသူ ဖြစ်၏။ အကျင့်စာရိတ္တမှာလည်း သူ့ညီလောက် ဆိုးသည်ဟူသော သတင်းမျိုး မထွက်သဖြင့် အားလုံးက နောင်တစ်ချိန်တွင် မြေပိုင်ရှင်ကြီး ကတ်စံ၏ အမွေအားလုံးကို ဆက်ခံနိုင်လိမ့်မည်ဟု ယူဆကြသည်။ သို့သော် လည်း ဂျေဒ်ဖရီသည် အရက်သောက်ခြင်းနှင့် အပျော်အပါး လိုက်စားခြင်း တို့၌ ဝါသနာကြီးသူ တစ်ဦးပင် ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့်လည်း စောစောပိုင်းက နာမည်ကောင်း ထွက်ခဲ့သလောက် နောက်ပိုင်းတွင်မူ သူ့ညီနှင့် တစ်လှေ တည်းစီး၊ တစ်ခရီးတည်းသွား ဖြစ်လာပြီဟု ပြောလာကြလေသည်။ အကယ်၍ ဂျေဒ်ဖရီသည် ဤပုံအတိုင်းသာ ဆက်သွားနေမည်ဆိုပါမူ မစ္စစ် နန်စီလင်မိတာကို လက်လွှတ်ရလိမ့်မည်ဟုပင် ဝေဖန်ပြောလာကြသည်။ မစ္စစ်နန်စီလင်မိတာ ဆိုသူမှာ နောင်တစ်ချိန်တွင် ဂျေဒ်ဖရီနှင့် လက်ထပ် ကြလိမ့်မည်ဟု အများက ထင်ကြေးပေးနေသူ ဖြစ်လေသည်။

မစ္စစ်နန်စီလင်မိတာသည် မိန်းမချော မိန်းမလှတစ်ဦးဖြစ်၍ ဂျေဒ် ဖရီနှင့် အလွန် ရှေ့သွားနောက်လိုက် ညီသည်ဟု ပြောစမှတ်ပြုခြင်း ခံရသူ ဖြစ်၏။ မစ္စစ်နန်စီလင်မိတာမှာ လိမ္မာရေးခြားရှိသည်ဟုလည်း ကျော်ကြား နေသူ ဖြစ်သည်။ အကယ်၍ နန်စီလင်မိတာသည် ဂျေဒ်ဖရီနှင့်သာ

အကြောင်းဆက် ပေါင်းဖက်မိခဲ့၍ အိမ်နီကြီး၏ အိမ်ကြီးရှင် သခင်မဖြစ်ခဲ့ပါမူ စည်းလွတ် ဝါးလွတ်ဖြစ်နေသော ကတ်စ်တို့သားအဖသုံးယောက်၏ အခြေအနေသည် တည်ငြိမ်သွားလိမ့်မည်ဟု အများက ယုံကြည်နေကြသည်။

လင်မိတာတို့ မိသားစုသည် အလွန်စည်းကမ်းကြီးသူများဖြစ်၏။ ဆားတစ်ပွင့်ကိုပင် အလဟဿ မဖြစ်အောင် ထိန်းသိမ်းတတ်သူများ ဖြစ်သဖြင့် အိမ်ရှင်မကောင်းများအဖြစ် ထင်ရှားသူများ ဖြစ်သည်။ ယင်းကဲ့သို့ သော အသိုင်းအဝိုင်းမှ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ချွေးမတော်ရပါက မြေပိုင်ရှင် အဘိုးကြီးကတ်စ်တစ်ယောက် ကံကောင်းသည်ဟု ဆိုရမည် ဖြစ်သည်။ အိတ်ပေါက်နှင့် ဖားကောက်သလို ဖြစ်နေရသော သူ့ဘဝသည် ချက်ချင်းပင် အကောင်းဘက်သို့ ပြောင်းလဲလာစရာ ရှိ၏။ စည်းမဲ့ကမ်းမဲ့ ထွက်နေသော ယိုပေါက်များသည်လည်း ချက်ချင်းပင် ပိတ်သွားလိမ့်မည် ဖြစ်သည်။

နန်စီလင်မိတာမှာ ပစ္စည်းဥစ္စာ ချမ်းသာကြွယ်ဝခြင်း မရှိသော်လည်း လိမ္မာရေးခြားရှိသော မိန်းကလေးတစ်ဦး ဖြစ်သဖြင့် အဘိုးကြီးကတ်စ်အဖို့ အကျိုးအမြတ် ထွက်သည်ဟု ဆိုနိုင်သည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဂျေဒ်ဖရီ၏ အနေအထိုင်သည် ယခင်ကနှင့် မတူ၊ အမျိုးတစ်မျိုးပြောင်းကာ သိသိသာသာကြီး အခြေပျက်လျက်ရှိသည်။ အထူးသဖြင့် လွန်ခဲ့သောလများအတွင်းက ဂျေဒ်ဖရီသည် ရက်ပေါင်း အတန်ကြာမျှ အိမ်မှ ပျောက်သွားခဲ့၏။ ဘယ်ကိုသွား၍ ဘာလုပ်ရမှန်း မည်မည်ရရ မသိသဖြင့် အမျိုးမျိုး ပြောလျက်ရှိကြသည်။ ဂျေဒ်ဖရီအနေဖြင့် သူ၏ လက်ရှိ အပြုအမူနှင့် အကျင့်အကြံများကို မဖျောက်ခဲ့ပါမူ နန်စီလင်မိတာနှင့် နီးစပ်လိမ့်မည် မဟုတ်ဟု ရွာသူရွာသားများက ဝေဖန်လျက် ရှိကြလေသည်။

အချိန်ကာလမှာ ဆိုင်းလတ်မာနာ ရာဇာဇာလိုးရွာတွင် လာရောက် နေထိုင်ပြီးသည့်နောက် ဆယ့်ငါးနှစ်အကြာ နိုဝင်ဘာလ တစ်ညနေခင်းအချိန် ဖြစ်သည်။ တစ်ချိန်က မျှော်လင့်ချက်အပြည့်နှင့် နေလာခဲ့သော ဂျေဒ်ဖရီ သည် သူ့အကျိုးဆေး အိတ်ကပ်နှစ်ဖက်တွင် လက်နှိုက်ကာ အိမ်ရှေ့ဧည့်ခန်း

ထဲရှိ ဆောင်းမီးဖိုကို ကျောပေးပြီး စိတ်ပျက်လက်ပျက် အမူအရာဖြင့် ရပ်လျက်ရှိသည်။ ပျောက်ကွယ်လုဆဲဆဲ နေရောင်သည် သေနတ်မျိုးစုံနှင့် မြင်းရိုက်ကြိမ်များ တခမ်းတနား ချိတ်ဆွဲထားသည့် နံရံပေါ်သို့ ကျဆင်းလျက်ရှိ၏။ အပေါ်ဝတ် ကုတ်အင်္ကျီများနှင့် ဦးထုပ်များသည် ကုလားထိုင်များပေါ်တွင် ပြန့်ကျဲလျက် ရှိကြသည်။ အခန်းထဲရှိ လေသည် သန့်စင်ခြင်း မရှိ၊ အရက်နဲ့ လှိုင်လျက်ရှိ၏။ စနစ်တကျ ထိန်းသိမ်းကွပ်ကဲမှု မရှိသော အိမ်၏ အခြေအနေကို ဧည့်ခန်းအတွင်းရှိ အနေအထားများက သရုပ်သကန် ပေါ်လွင်အောင် ဖော်ပြလျက်ရှိသည်။ ဖရိုဖရဲဖြစ်နေသော ဧည့်ခန်းအပြင်အဆင်သည် တွေတွေငေးငေးဖြစ်နေသော ဂျေဒ်ဖရို၏ မျက်နှာထားနှင့်အပြိုင် ဖြစ်နေသည်။ သူ၏ အရိပ်လက္ခဏာမှာ တစ်စုံတစ်ဦး ရောက်အလာကို မျှော်လင့်စောင့်စားနေဟန် ရှိ၏။ တစ်ချက် တစ်ချက် အိမ်ရှေ့တံခါးဘက်သို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်ကာ နားစွင့်နေတတ်သည်။ မကြာခင်မှာပင် အိမ်ရှေ့ခန်းမကြီးအတွင်းမှ လေချွန်သံနှင့်အတူ ထွက်ပေါ်လာနေသော ခပ်ပြင်းပြင်း နင်းလျှောက်လာသည့် ခြေသံများကို ကြားရလေ၏။

ခဏမျှအကြာတွင် ဧည့်ခန်းတံခါး ပွင့်သွားပြီး အလုံးအဖန် ခပ်ကောင်းကောင်း လူရွယ်တစ်ယောက် ဝင်လာသည်။ လမ်းလျှောက်ပုံက ဆောင့်ကြွားကြွား။ နီရဲလျက်ရှိသော မျက်နှာကို မြင်ရုံမျှဖြင့် အတော်ကြီး ရေချိန်ကိုက်လာပြီဖြစ်ကြောင်း သိသာသည်။ သူကား ဂျေဒ်ဖရို၏ ညီတော်မောင် ဒန်စတန်ပေတည်း။

ဒန်စတန်ကို မြင်လိုက်သောအခါ ဂျေဒ်ဖရို၏ မျက်နှာထားသည် ချက်ချင်း ပြောင်းသွားသည်။ သူ့မျက်နှာပေါ်မှ ဝမ်းနည်းစိတ်ပျက်နေသော အရိပ်လက္ခဏာများသည် ဖျတ်ခနဲ ပျောက်သွားပြီး မုန်းတီစက်ဆုပ်သောဟန် ပေါ်လာသည်။ မီးဖိုဘေးနားကပ်၍ ဝပ်နေသော သင်္ဘောခွေးသည် ကြောက်လန့်ဟန်ဖြင့် တစ်ချက်မျှ မော့ကြည့်လိုက်ပြီး မီးဖိုခေါင်းတိုင်၏ ထောင့်သို့ ရွှေ့သွားသည်။

“ကဲ...အစ်ကိုကြီး ဂျေဒ်ဖရို၊ ကျွန်တော့်ကို ဘာတွေများ ပြောစရာ ရှိနေပါသလဲ ခင်ဗျာ”

ဒန်စတန်က မထီလေးစားပုံမျိုးဖြင့် ပြောသည်။ သူ့လေသံမှာ လှောင်သံ၊ ပြောင်သံ၊ သရော်သံ အပြည့်။

“ခင်ဗျားက ကျွန်တော့် အစ်ကိုကြီး မဟုတ်လား။ ပြီးတော့လည်း ကျွန်တော့်ထက် အကျင့်စာရိတ္တ ကောင်းတဲ့ လူတစ်ယောက်။ အဲဒီတော့ ခင်ဗျားက ခေါ်တယ်ဆိုရင် ကျွန်တော် လာရမှာပေါ့ ဟုတ်ဖူးလား။”

“ပြောစရာအကြောင်းရှိလို့ ခေါ်တာပဲကွာ။ ငါ ပြောချင်တဲ့ကိစ္စကို မင်း ဂရုစိုက်ပြီး နားထောင်ပါ။ မင်း အမူးကို ခေါင်းထဲက ခဏတစ်ဖြုတ် ထုတ်ထားလိုက်ကွာ” ဟု ဂေါ်ဒ်ဖရီက ဒေါသတကြီး ပြန်ပြောသည်။

“ငါ ပြောမှာ တခြားကိစ္စ မဟုတ်ဘူး။ ဖောလားက ငါ့ကို ပေးလိုက်တဲ့ မြေငှားခကိစ္စပဲ။ ဖောလားက မြေငှားခငွေ ပေါင်တစ်ရာကို ငါ့ကို ပေးလိုက်တယ်။ ဒီငွေဟာ ငါက အဖေ့လက်ထဲ ပေးရမယ့်ငွေကွ။ အဲဒါ မင်းက ကြားကနေပြီး ငါ့ဆီက ချေးသွားတယ်။ အခုနကပဲ အဖေ အပြင် မသွားခင် ငါ့ကို ပြောသွားတယ်။ ဖောလားဆီက မြေငှားခ မရသေးဘူးတဲ့။ ပေးရမယ့် မြေငှားခငွေကို ဖောလားက အခုတစ်ပတ်အတွင်းမှာ လာမပေးရင် ဝရမ်းထုတ်ပြီး ဖောလားရဲ့ပစ္စည်းတွေကို သိမ်းမယ်တဲ့။ အဖေမှာ သိပ်ကို ငွေလိုနေပုံ ရတယ်။ သူ ပြောတဲ့အတိုင်း မရရင် ပစ္စည်းတွေ သိမ်းဖို့ကော့စ်ကို ခိုင်းတော့မှာ သေချာတယ်။ ဒီကိစ္စကို ပေါ့ပေါ့ဆဆ သဘောထားလို့ မရတော့ဘူးကွ။ မင်း ငါ့ဆီက ယူသွားတဲ့ ငွေပြန်ပေးမှ ဖြစ်တော့မယ်။ ကဲ... ဘယ်နှယ်လဲ”

“အိုး... ဒီကိစ္စလား” ဟု ရေရွတ်ကာ သူ့အစ်ကိုအနီးသို့ တိုးကပ်လာပြီး မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်သည်။ ဒန်စတန်၏ အမူအရာမှာ ယခုအချိန်အထိ အပိုးမသေသေး။ ပြောင်ချော်ချော် မျက်နှာပေးနှင့် ဖြစ်သည်။

“ဒီလိုလုပ်ရင်ကော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား။ ကျွန်တော် ဒုက္ခမရောက်အောင် ငွေကို ခင်ဗျားက စိုက်ပေးလိုက်ပေါ့။ ဒီငွေကို ချေးတုန်းကတောင် ကျွန်တော့်ကို သနားပြီး ကရုဏာအပြည့်နဲ့ ချေးခဲ့သေးတာပဲဗျာ။ ဆက်ပြီး သနားဖို့ ဝန်လေးမနေပါနဲ့တော့။ အစ်ကိုကြီးတစ်ယောက်အနေနဲ့ ကိုယ့်ညီလေးအပေါ်မှာ မေတ္တာ စေတနာထားပြီး ကူညီမယ်ဆိုရင် သိပ်ကောင်း

သွားမှာ”

ဂေါ့ဒ်ဖရီသည် နှုတ်ခမ်းများကို ကိုက်ကာ လက်သီးများကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထားသည်။

“ဒီမျက်နှာမျိုးနဲ့ ငါ့အနား မကပ်နဲ့။ ငါ မင်းကို လက်သီးနဲ့ ထိုးမိ လိမ့်မယ်”

“အို...အို...ဒီလိုမလုပ်နဲ့လေ” ဟု ဒန်စတန်က ရေရွတ်သည်။

“တကယ်တမ်းကျတော့ ဒီလိုအလုပ်မျိုးကို ခင်ဗျား မလုပ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်ဟာ အလွန်သဘောကောင်းတဲ့ ညီလေးတစ်ယောက်ဆိုတာ ခင်ဗျား သိသားနဲ့ဗျာ။ ကျွန်တော်သာ သဘောမကောင်းရင် ခင်ဗျား ဒီအိမ်က လွင့်သွားတာ ကြာပြီပေါ့ဗျာ။ အဖေ့ဆီကလည်း သျှီလင်ပြား တစ်ပြားတောင် ရမှာမဟုတ်ဘူး သိလား။ အဖေ့သား လူချောလှလှကြီးတော့ဖြင့် မော်လီ ဖာရင်းဆိုတဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်နဲ့ တိတ်တိတ်ကလေး ကျိတ်ပြီး လက် ထပ်ထားလေရဲ့။ သူ့ခမျာ သူ လက်ထပ်ထားတဲ့ သူ့မယား အမူးသမားနဲ့ အတူတူ မနေရလို့ စိတ်ညစ်နေရှာတယ်လို့သာ အဖေ့ကို ပြောလိုက်ရင် ဟင်း...ဟင်း...ခင်ဗျား ဘာဖြစ်သွားမလဲ။ အဲဒီအခါကျတော့မှ ခင်ဗျားနေရာ ကျွန်တော်က ဝင်ထိုင်ပြီး အသာကလေး စည်းစိမ်ခံနေရုံပဲ။ ဘယ်လောက် များ ဇိမ်ကျလိုက်မလဲ။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျား သိတဲ့အတိုင်းပဲ ကျွန်တော် လုပ် သလား၊ မလုပ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်က ဘာကိုမှ အလေးအနက် ထားတတ်တဲ့ ကောင် မဟုတ်ပါဘူး။ သဘောကလည်း အလွန်ကောင်းတဲ့ ကောင်ပါဗျ။ ကျွန်တော့်ရဲ့ ဒုက္ခလောက်ကို ခင်ဗျား ကူနိုင်မှာပါ။ ငွေ ပေါင်တစ်ရာလောက် တော့ ခင်ဗျားအဖို့ လွယ်ပါတယ်။ ကဲ...ဘယ်လိုသဘောရသလဲ။ ကျွန်တော် သိပါတယ် ခင်ဗျား လုပ်ပေးမှာပါ”

“ဒီငွေကို ငါ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရနိုင်မှာလဲ” ဟု ဂေါ့ဒ်ဖရီက ညည်း သည်။

“ငါ့မှာ အခု လောလောဆယ် ခြူးတစ်ပြားမှ မကပ်ဘူး။ မင်းက ငါ့နေရာ ဝင်ထိုင်မယ်ဆိုတဲ့ အပြောမျိုးကတော့ ရယ်စရာပဲ။ မင်းကကော ဘယ်လောက်များ ကောင်းလို့လဲ။ မင်းလည်း တစ်နေ့ကျ ကန်အထုတ်ခံရ

မယ့်ကောင်ပါကွာ။ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်တွေ ပြောမနေပါနဲ့။”

“ကန်ထုတ်လည်း အကြောင်းမဟုတ်ပါဘူးဗျာ” ဒန်စတန်သည် ပြတင်းပေါက်မှနေ၍ အပြင်သို့ လှမ်းကြည့်နေရာမှ ခေါင်းကို တစ်ချက် ဆတ်လိုက်ပြီး ဂရုမစိုက်သည့် လေသံဖြင့် ပြန်ပြောသည်။

“ကျွန်တော်ကတော့ ခင်ဗျားနဲ့သာ တွဲသွားရရင် ဘယ်လိုပဲ သွားရ သွားရ သဘောကျနေတာပဲ။ ကိုယ့်အစ်ကိုက လူချောတစ်ယောက်ဆိုတော့ ဂုဏ်ယူမိတာပေါ့လေ။ ပြီးတော့လည်း ကျွန်တော်တို့ ညီအစ်ကိုက မတည့် အတူနေ ဖြစ်နေတာပဲ။ ခွဲလို့လည်း မရဘူး။ တွဲမိပြန်တော့လည်း တကျက်ကျက် ရန်ဖြစ်နေရမှ ကျေနပ်တာ။ ကျွန်တော်ကတော့ ခင်ဗျားမရှိ ရင် အိမ်မှာ နေလိုဖြစ်မယ် မထင်ဘူး။ ခင်ဗျားကလည်း ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် အတူတူနေရမှပဲ နေချင်မယ့်လူပါ။ ကျွန်တော်ပြောတာ မှန်တယ် မဟုတ် လား။ အဲဒီတော့ အခုလိုနေတဲ့ မဖြစ်စလောက် ငွေကို ခင်ဗျား ရှာနိုင်မှာပါ။ ရှာပြီးတော့သာ ပေးလိုက်ပါဗျာ။ ကျွန်တော် ခင်ဗျားနဲ့ ခွဲမသွားချင်ပေမယ့် အခုလောလောဆယ်တော့ ခွဲသွားဦးမှ မသွားလို့ မဖြစ်သေးဘူး။ ကဲ...သွား မယ်”

ဒန်စတန်သည် ရပ်နေရာမှ ချာခနဲ လှည့်ကာ ထွက်သွားသည်။ ဂျေဒီဖရီသည် နောက်မှနေ၍ အပြေးအလွှားလိုက်ကာ ဒန်စတန်၏ လက် မောင်းကို ဆွဲထားသည်။

“ဟေ့ကောင် ဒန်စတန်...ငါ တကယ်ပြောနေတာ။ ငါ့မှာ ငွေမရှိ ဘူးကွ။ ရှာလို့ ရနိုင်မယ့် လမ်းလည်းမရှိဘူး”

“အဘိုးကြီး ကင်းဘဲလ်ဆီက ချေးပေါ့ဗျာ”

“သူ့ဆီက ချေးလို့မရတော့ဘူးကွ။ ချေးလို့လည်း ဘယ်နည်းနဲ့မှ ရမှာ မဟုတ်တော့ဘူး”

“ဒီလိုဆိုလည်း ဝိုင်းလံဖိုင်းယားကို ရောင်းဗျာ”

“ဟုတ်ပေကွာ... အပြောကဖြင့် လွယ်ပါပေ။ ငါက ငွေသားကို ချက်ချင်းရမှ ဖြစ်မှာကွ”

“မနက်ဖြန် အမဲလိုက်ကြလိမ့်မယ်။ ခင်ဗျား ဝိုင်းလံဖိုင်းယား

စီးသွား။ အဲဒီမှာ ဘရိုက်စ်နဲ့ ကိတင်းတို့ကို တွေ့မှာ သေချာတယ်။ သူတို့နဲ့ တွေ့ရင် ခင်ဗျား မြင်းကို ဝယ်မှာပဲ။ ဒါဆို ခင်ဗျား လိုချင်တဲ့ငွေ ရရောပေါ့”

“ငါ သွားလို့ ဖြစ်တယ် ထားဦးတော့။ အပြန်ကျတော့ နောက်ကျ မှာကွ။ ည ရှစ်နာရီလောက်ကျမှ ပြန်ရောက်မှာ။ တစ်ကိုယ်လုံးလည်း ရစရာ မရှိအောင် ညစ်ပတ်ပေကျနေမှာ။ မနက်ဖြန် ညမှာ လုပ်မယ့် မစ္စစ်ဩစတတ်ရဲ့ မွေးနေ့ပွဲကို သွားဖို့ ငါ့မှာ အစီအစဉ်က ရှိနေတော့”

“ဪ... ” ဒန်စတန်က မလိုတမာသံဖြင့် ရေရွတ်သည်။

“ဟုတ်ပြီ... ဒီလိုကိုး။ ကပွဲမှာ ချစ်စရာကောင်းတဲ့ အလှအပိုင်ရင် မလေး မစ္စနန်စီနဲ့ တွေ့ရမယ်၊ သူနဲ့ တွဲကမယ်၊ ရသလောက် အခွင့်အရေးကို ခင်ဗျား ယူမယ်။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျား သူ့ကို ဘာမှ မလုပ်ရဘူး၊ ကျွန်တော့်ကို ကတိပေး။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်နဲ့ နန်စီ”

“မင့် ပါးပိတ်ကို ပိတ်ထားစမ်း။ နန်စီ အကြောင်းမပြောနဲ့ အရူး”
ဂျေဒီဖရီ၏ မျက်နှာသည် ဒေါသကြောင့် နီမြန်းလျက်ရှိ၏။

“သူ့အကြောင်း ထပ်ပြောရင် မင့်လည်ပင်းကို ငါညှစ်သတ်မိလိမ့် မယ်”

“ဘာအတွက် ကျွန်တော့် လည်ပင်းကို ညှစ်မှာလဲ”ဟု ဒန်စတန်က မခန့်တရန့် လေသံဖြင့် မေးသည်။ သူသည် မလှမ်းမကမ်းရှိ စားပွဲပေါ်မှ မြင်းရိုက်ကြိမ်ကို လှမ်းယူကာ သူ့လက်ဖဝါးကို တဖျပ်ဖျပ် ရိုက်နေသည်။

“ခင်ဗျားမှာ အလွန်ကို ကောင်းတဲ့ အခွင့်အလမ်းတစ်ခုကတော့ ပွင့်နေသားပဲ။ တကယ်လို့ ခင်ဗျားရဲ့ တိတ်တိတ်ပုန်း မယားမော်လီဟာ ဟိုဆေးကို များများစားမိရင် သေမှာပဲ။ သူ သေရင် ခင်ဗျား မုဆိုးဖို့ဖြစ်မယ်။ ဒီအကြောင်းကို မသိတဲ့ နန်စီက ခင်ဗျားရဲ့ ဒုတိယမယား ဖြစ်ရပေမယ့် ဘာမှသိတာ မဟုတ်တော့ ကျေနပ်နေမှာပဲ။ ခင်ဗျား ကံကောင်းပါတယ်။ ခင်ဗျားရဲ့ ညီကလည်း အင်မတန် သဘောကောင်းတဲ့ကောင်ဆိုတော့ ခင်ဗျား လျှို့ဝှက်ချက်ကို ဖော်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဘာကြောင့် မဖော်လဲ၊ ဒါကတော့ ရှင်းပါတယ်။ ခင်ဗျားက ညီကလေးအပေါ်မှာ တာဝန်ကျေတာကိုးဗျ။ မဟုတ်ဘူးလား”

“ငါ မင်းကို အမှန်အတိုင်း ပြောပြတော့မယ်”ဟု ဂေါ်ဒ်ဖရိုက ပြောသည်။ ဒေါသဖြစ်လွန်း၍ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး တုန်လျက်ရှိသည်။ မျက်နှာမှာလည်း ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်လျက် ရှိ၏။

“ငါ မင်းကို သည်းမခံနိုင်တော့ဘူး ဒန်စတန်။ မင်း ငါ့ဆီက ငွေယူတာ များပြီ။ အခုဆိုရင် မော်လီကို နှုတ်ပိတ်ခပေးဖို့တောင်မှ မကျန်တော့ဘူး။ သူ ရနေကျ နှုတ်ပိတ်ခ မရရင် မော်လီ ဘာလုပ်မယ် ထင်သလဲ။ သူ့ကိုယ်တိုင် အဖေ့ဆီလာပြီး အကြောင်းစုံ ဖွင့်ပြောမယ်လို့ ငါ့ကို ခြိမ်းခြောက်နေတာ ကြာပြီ။ သူ ရောက်လာပြီး မပြောဘူးလို့ မထင်နဲ့။ ပြောမှာ သေချာတယ်။ ငါ့ကိစ္စကို တစ်နေ့ကျရင် အဖေ သိသွားမှာပဲ။ သိသွားမယ့်အတူတူတော့ ဘာထူးလဲ။ ငါ့အကြောင်းကို ငါ့ကိုယ်တိုင်ပဲ ဖွင့်ပြောလိုက်တော့မယ်။ ငါ့မှာ တခြားလုပ်စရာ နည်းလမ်းမရှိတော့ဘူး။ မင်းကိုလည်း စောစောစီးစီးပဲ ငါ့ကျောပေါ်က ခွာချမှ ဖြစ်တော့မယ်။ အဲဒီတော့ မင်းကိုယ်မင်း သိပ်ပြီး ဟုတ်လှပြီလို့ ထင်မနေနဲ့။ ငါ့အကြောင်းကို တစ်လုံးမကျန် ဖွင့်ပြောပြီးတဲ့နောက် မင်းအကြောင်းလည်း အဖေသိသွားမှာပဲ။ သိသွားရင် မင်း ဘာလုပ်မလဲ။ မင့်အနေနဲ့ နတ်ဆိုးဆီ သွားရုံပဲ ရှိတော့တာပေါ့ကွာ”

ဒန်စတန်သည် သူမှန်း၍ ပစ်လိုက်သော ပစ်ချက် လွဲသွားပြီဟု သိလိုက်သဖြင့် မျက်နှာပျက်သွားသည်။ သို့သော်လည်း ဂေါ်ဒ်ဖရို မရိပ်မိအောင် ချက်ချင်းပင် ဣန္ဒြေပြန်ဆယ်သည်။ ဘာကိုမှ ဂရုမစိုက်သည့် လေသံဖြင့် “ဒါကတော့ ခင်ဗျားသဘောပေါ့ဗျာ။ ခင်ဗျား ကြိုက်သလို လုပ်ပေါ့။ ကျွန်တော်ကတော့ အရက်ကလေး တစ်ကျိုက်လောက် မော့လိုက်ဦးမှ ဖြစ်မယ်”ဟု ပြောကာ လူခေါ်ခေါင်းလောင်းကြိုးကို လှမ်းဆွဲလိုက်ပြီး ကုလားထိုင်ပေါ် ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်သည်။ သူ့လက်ကတော့ အငြိမ်မနေ။ လက်ထဲမှ ကြိမ်လုံးဖြင့် ပြတင်းပေါက်ပေါင်ကို လှမ်း၍ ရိုက်နေသည်။

ဂေါ်ဒ်ဖရိုသည် ငြိမ်ဆိတ်စွာ ရပ်လျက်ရှိသည်။ အိတ်ကပ်နှစ်ဖက်ထဲ နှိုက်ထားသော သူ့လက်ချောင်းများသည် တလှုပ်လှုပ်၊ သူ့မျက်လုံးသည် ကြမ်းပြင်ပေါ် စူးစိုက်လျက် သူ့စိတ်သည် ချိတုံချတုံ ဖြစ်လျက်ရှိ၏။ သူ့ညီ ဒန်စတန်အား လက်သီးနှင့် ထိုးလှဲလိုက်ရလျှင် ကောင်းလေမလား။

သို့မဟုတ် လည်ပင်းကို ညှစ်သတ်လိုက်ရလျှင် ကောင်းလေမလား ပြတ်ပြတ် သားသား ဆုံးဖြတ်၍မရ။ ရုတ်တရက် ဖြစ်ပေါ်လာသော ဒေါသကြောင့် တွေးမိတွေးရာ တွေးနေခြင်းဖြစ်သော်လည်း လက်တွေ့ကျတော့ လုပ်ဝံ့သော သတ္တိ သူ့မှာ မရှိ။

သူ၏ လက်ရှိ အခြေအနေကို စဉ်းစားကြည့်သည်။ သူ့အခြေအနေ မှာ ရှေ့တိုး၍လည်းမဖြစ်၊ နောက်ဆုတ်လည်း မရ။ အဖြစ်မှန်ကို သူ့အဖေ အား ဖွင့်ပြောဖို့ဆိုသည်မှာလည်း လက်တွေ့ကျတော့ လွယ်ကူသည့်ကိစ္စ မဟုတ်။ ဖွင့်ပြောလိုက်၍ သူ့အကြောင်း သိသွားပြီဆိုပါမူ သက်သာစရာ အကြောင်းမရှိ။ ပြီးတော့ သူမြတ်နိုးတွယ်တာလျက်ရှိသော နန်စီကို လက် လွှတ်ရမည့် အဖြစ်သို့ ဆိုက်ရောက်သွားနိုင်စရာလည်း ရှိနေသည်။

သူ့အဖြစ်မှာ စားသောက်ပွဲကြီး တစ်ခုတွင် အကျအနထိုင်ပြီး သူ့ အလွန်ကြိုက်သော အရက်ကို တစ်မိမိမိ သောက်နေခွင့်ရသော်လည်း သူ့ ခေါင်းပေါ် တည့်တည့်တွင် ချိတ်ဆွဲထားသည့်ဓား သူ့ငယ်ထိပ်ပေါ်သို့ ကျလာမည့် အရေးကို တွေး၍ တထိတ်ထိတ်နေရသည့်ဘဝ။ သူ စောစောက ဒန်စတန်ကို ခြိမ်းခြောက်သလို လုပ်၍မဖြစ်လျှင် ဘာလုပ်ရပါမည်နည်း။ စေ့စေ့တွေးပြန်တော့လည်း သူ့ညီ အကြံပေးသလို သူ့မြင်း ဝိုင်းလ်ဖိုင်းယား ကို ရောင်းခြင်းက ပို၍ အဆင်ပြေမည့်ပုံ ပေါ်နေသည်။ မြင်းကို မရောင်း ပါက ငွေရလာစရာ လမ်းလည်းမရှိ။ သူ့ညီနှင့် ဆက်၍ ရန်ဖြစ်နေဖို့သာ ရှိ၏။ ဒန်စတန်ကတော့ သူ့အစ်ကို၏ ပျော့ကွက်ကို နားလည်သည်။ ဤ အကွက်မျိုး ဝင်လာရန် စောင့်နေခြင်း ဖြစ်၏။ ပါးစပ်က အရက်တစ်ကျိုက် လောက် သောက်လိုက်ဦးမည်ဟု ဆိုခဲ့သော်လည်း တကယ်သောက်တော့ တစ်ကျိုက်မက။ ဂျေဒ်ဖရီ၏ အရိပ်အကဲကို စောင့်ကြည့်ရင်း တစ်ခွက်ပြီး တစ်ခွက် မော့လျက် ရှိလေသည်။

“မင်းဟာ တော်တော်ရက်စက်တဲ့ကောင်” ဂျေဒ်ဖရီက စိတ်ချဉ် ပေါက်သော လေသံဖြင့် ပြောသည်။

“သူတစ်ပါးအတွက် ဘယ်တော့မှ မတွေးဘူး။ မင်းအတွက်ပဲ မင်း တွေးတယ်။ ငါ့မြင်းကို ရောင်းပစ်ဖို့ကိစ္စ မင်းမို့လို့ သွေးအေးအေးနဲ့ ပြော

ရက်တယ်ကွာ။ မင်း သိတဲ့အတိုင်းပဲ ငါ့မှာ ငါပိုင်ပစ္စည်းဆိုလို့ ဘာမှမရှိ တော့ဘူး။ အကောင်းဆုံးနဲ့ အဖိုးအတန်ဆုံး ပစ္စည်းဆိုလို့ ဒီမြင်းတစ်ကောင်ပဲ ရှိတော့တာ။ မင်းမှာ မာနသာ ရှိနေဦးမယ်ဆိုရင် မြင်းစောင်းထဲမှာ မြင်းတစ် ကောင်မှ မရှိတဲ့အဖြစ်ဟာ အလွန်ရှက်စရာ ကောင်းတာပါလားလို့ တွေးမိ မှာပဲ။ ဒါပေမဲ့ မင်းမှာ ဒီလိုအတွေးမျိုး မဝင်ဘူး။ အင်းပေါ့လေ...မင်း ဆိုတဲ့ လူစားက ဈေးကောင်းသာ ရမယ်ဆိုရင် မင်းကိုယ်မင်းတောင် ရောင်းမယ့် ကောင်မျိုးပဲ”

“ဒါပေါ့... ဒါပေါ့” ဒန်စတန်က နည်းနည်းကလေးမှ စိတ်ထိခိုက်ပုံ မရ။ သူ့အစ်ကို၏ စကားကို နာကြည်းဖို့လည်း စဉ်းစားမိဟန်မတူ။

“ကျွန်တော့်အပေါ် မြင်တဲ့အမြင်ကဖြင့် မှန်လိုက်တာဗျာ။ ကျွန်တော် ဟာ ဈေးကောင်းကောင်းရအောင် ရောင်းတတ်တဲ့ လူတစ်ယောက်ဗျ သိလား။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် အကြံပေးချင်တာက ဝိုင်းလ်ဖိုင်းယား ရောင်းဖို့ကိစ္စ ကျွန်တော့်ကို လွှဲသင့်တယ်။ ကျွန်တော် မနက်ဖြန်ကျရင် ဝိုင်းလ်ဖိုင်းယားကို စီးပြီး အမဲလိုက်ပွဲသွားမယ်။ မြင်းစီးရင်တော့ ကျွန်တော်က ခင်ဗျားလောက် အဆင်မပြေဘူး။ ကျွန်တော်က သိပ်ပြီး မစီးတတ်တော့ မလှမပ မခံ့မညားနဲ့ တယ်ပြီး လမိုင်းမကပ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဒါက ကိစ္စမရှိပါ ဘူးလေ။ သူတို့ လိုချင်တာက မြင်းကို လိုချင်တာပါ။ မြင်းစီးသမားကို မဟုတ်ပါဘူး”

“ဟုတ်ပေ့ကွာ...ငါ့မြင်းရောင်းဖို့ မင့်ကို ယုံယုံကြည်ကြည့်နဲ့ လွှဲလိုက်ရမယ် ဆိုပါတော့ ဟုတ်လား”

“ဒီသဘောပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျား ကြိုက်သလို လုပ်ပါ။ ကျွန်တော်က ဇွတ်အဓမ္မ မတိုက်တွန်းပါဘူး”

ဒန်စတန်၏ အမူအရာကတော့ အေးတိအေးစက် ပုံမျိုးပင် ဖြစ်သည်။

“ဖောလားရဲ့ ငွေကို ဆပ်ရမှာက ခင်ဗျားပဲ။ ကျွန်တော်မှ မဟုတ် တာ။ ကျွန်တော့်အလုပ် မဟုတ်တော့ ကျွန်တော်က ဂရုစိုက်နေစရာ မလို ပါဘူး။ ခင်ဗျား ဘရမ်းကော်တီကို သွားတုန်းက ဖောလားနဲ့ တွေ့လို့

ဖောလားက အဖေကို ပေးရမယ့် မြေခ ငွေအကျေ ပေးလိုက်ပြီးသား မဟုတ်လား။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားက ငွေမရခဲ့သေးဘူးလို့ အဖေကို လိမ်ပြောထားတယ်။ ဒီကိစ္စက ကျွန်တော်နဲ့ လုံးဝ မပတ်သက်ဘူး။ ကျွန်တော်က ငွေလိုလို့ ချေးတော့ ခင်ဗျားက ကျွန်တော့်ကို သနားပြီး ချေးလိုက်တာပဲ။ တကယ်လို့ ဒီငွေကို မပေးတော့ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ရင်လည်း ခင်ဗျားဘာသာ ခင်ဗျားမပေးဘဲ နေလိုက်ပေါ့။ ကျွန်တော့်ကို ဘာမှ ထိခိုက်စရာ မရှိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်က ခင်ဗျားမှာ ငွေလိုနေတဲ့အတွက် မြင်းကို ရောင်းချင်သပဆိုရင် ဈေးကောင်းကောင်းရအောင် ရောင်းပေးမယ်။ သဘောကတော့ စေတနာနဲ့ ကူညီတဲ့သဘောပဲ။ ခင်ဗျားအနေနဲ့ မနက်ဖြန် အမဲလိုက်ပွဲကို သွားဖို့ကလည်း အဆင်မပြေ ဖြစ်နေတယ် မဟုတ်လား။ ဒါပါပဲ လုပ်တာ၊ မလုပ်တာက ခင်ဗျား သဘောပါ။”

ဂေါ်ဒ်ဖရီကတော့ ငြိမ်နေသည်။ ဒန်စတန်အပေါ်သို့ ခုန်အုပ်လိုက်ပြီး လက်ထဲမှ ကျာပွတ်ကို လုယူကာ စိတ်ရှိလက်ရှိ ရိုက်နှက်ပစ်ချင်သော စိတ်သည် သူ့ရင်ထဲ၌ ပြင်းထန်စွာ ဖြစ်ပေါ်လျက် ရှိ၏။ သို့သော်လည်း ဤမျှလောက်အထိ လုပ်ဝံ့သောသတ္တိ မရှိအောင် ကြောက်စိတ်တစ်ခုက ဖုံးလွှမ်းလျက်ရှိသည်။ သူသည် အတန်ကြာမျှ ငိုငိုပြီး စဉ်းစားချိန်ဆလျက် ရှိ၏။ ယခုတစ်ကြိမ် စကားပြောသည့်အခါ စောစောကလို မာဆတ်ဆတ် မဟုတ်။ လေသံခပ်အေးအေး ဖြစ်လာသည်။

“ဒီလိုဆိုရင် ကောင်းပြီ။ ငါ့မြင်းကို မင်း အလွဲသုံးစားတော့ မလုပ်ဘူးနော်။ ဈေးမှန်ရအောင် ရောင်းပြီး ငွေကို ငါ့ပေး။ တကယ်လို့ ငွေမပေးရင်တော့ ငါ့ဘဝ ပျက်ပြီ။ ငါ့မှာ ဘာမှမရှိတော့ဘူး။ အေး...မင်းလည်းပဲ သက်သာမယ် မထင်နဲ့။ တစ်အိမ်လုံး ငါ့ခေါင်းပေါ် ပြိုကျအောင် လုပ်လိုက်ရင် အပြိုအပျက် မင်းပေါ်မှာလည်း ထိမှာပဲ။ မင်းလည်း ခေါင်းကွဲပြီး အသက်ထွက်မှာပဲ။”

ဒန်စတန် ထိုင်နေရာမှ ထရပ်သည်။

“ကောင်းပြီလေ...စိတ်သာချ။ ခင်ဗျား မြင်းကို အနည်းဆုံး ပေါင်တစ်ရာနှစ်ဆယ် ရအောင် ရောင်းပေးမယ်။ ငွေကိုလည်း ဖြတ်စား လာဘ်စား

မလုပ်ဘူး။ ဆက်ဆက်လာပေးမယ်”

“ဒါပေမဲ့ တကယ်လို့များ မနက်ဖြန်ကျရင် မနေ့ကလိုပဲ မိုးသဲကြီး မဲကြီး ရွာနေရင်တော့ မင်း သွားနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ မင်း မသွားနိုင်ရင်...”

ဂျေဒ်ဖရီက စကားကို ဖြတ်ထားပြီး စဉ်းစားရ ကျပ်နေဟန်ဖြင့် ဒန်စတန်အား ကြည့်နေသည်။

“ကိစ္စမရှိဘူး...မပူနဲ့” ဟု ဒန်စတန်က ပြန်ပြောသည်။

“ရာသီဥတုနဲ့ ပတ်သက်လာရင် ကျွန်တော်က အလွန်ကံကောင်းတဲ့ အကောင်ပါ။ ခင်ဗျားဘာသာ ခင်ဗျားသွားမယ်ဆိုရင်တော့ မိုးရွာချင် ရွာလိမ့်မယ်။ ခင်ဗျားဟာ ဘယ်တော့မှ နိုင်ဖဲကို ကိုင်နိုင်တဲ့လူ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော်ကတော့ အမြဲတမ်း ကိုင်နိုင်တယ်။ ခင်ဗျားမှာ အလှူရှိတယ်။ ကျွန်တော့်မှာ ကံရှိတယ်။ အဲဒီတော့ ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို မွေးထားမှ ဖြစ်မယ်။ ကျွန်တော်နဲ့သာ အမြဲလက်တွဲနေရင် ခင်ဗျားမှာ ပူစရာ ဘာမှမရှိ တော့ဘူး။ ကျွန်တော်မပါဘဲနဲ့ ခင်ဗျား ဘာမှ လုပ်လို့မရပါဘူးဆိုတာ မြဲမြဲ မှတ်ထားပါ”

“လျှာမရှည်နဲ့ကွာ” ဟု ဂျေဒ်ဖရီက စိတ်မရှည်သံဖြင့် ပြောသည်။

“မနက်ဖြန်ကျရင် အရက်တွေ သိပ်သောက်ပြီး မူးမနေနဲ့ဦး။ မူးရူးပြီး အိမ်ပြန်လာလို့ကတော့ မလွယ်ဘူးသာ မှတ်ပေတော့”

“စိတ်ကို အေးအေးထားစမ်းပါဗျာ” ဟု ဆိုကာ ဧည့်ခန်းတံခါးကို ဖွင့်၍ အပြင်သို့ ထွက်သည်။ ထို့နောက် တံခါးကို ဆောင့်ပိတ်လိုက်လေ၏။

ဂျေဒ်ဖရီသည် တစ်ယောက်တည်း ငေးငေးငိုင်ငိုင်ဖြစ်ကာ ကျန်ခဲ့ သည်။ နာကြည်းဖို့ ကောင်းလှသည့် သူ့အဖြစ်ကို ပြန်တွေးလျက်ရှိ၏။ သူ ကြုံခံရသည့် အဖြစ်များမှာ စားမြုံ့ပြန်၍ ကောင်းလှသည်တော့မဟုတ်။ ဆင်ခြင်စဉ်းစား ကြည့်လိုက်သည့်အခါ သူ့အနေအထိုင်မှာ အလွန် ပေါ့တီး ပေါ့တန် နိုင်ခဲ့သည်ကို မြင်လာသည်။ နေ့ရှိသမျှ စားလိုက် သောက်လိုက်၊ ကစားလိုက်၊ အမဲလိုက်ထွက်လိုက်၊ အရက်သောက်လိုက်၊ ဖဲရိုက်လိုက်၊ ဂျာအေး သူ့အမေရိုက် သီချင်းလို ထိုသံသရာထဲ၌ လည်နေရသည့်ဘဝ။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် နန်စီလင်မိတာနှင့် တွေ့ရသည်။ သို့သော်လည်း အမြဲတစေ

တွေ့ရသည်မဟုတ်၊ ရံဖန်ရံခါမှ တွေ့ရခြင်း။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဂေါ်ဒ်ဖရီကတ်စ် အသက်နှစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ် အရွယ် ရောက်ချိန်အထိ သူ့ဘဝ အခြေအနေမှာ ဤပုံစံအတိုင်းပင် ဖြစ်သည်။ ထူးခြားမှုဆို၍ ပြောစရာတစ်ခုမျှသာ ရှိ၏။ တခြားတော့ မဟုတ်။ မိန်းမ တစ်ယောက်နှင့် တိတ်တိတ်ကျိတ်ကျိတ် လက်ထပ်ထားမိခြင်း ဖြစ်သည်။ ဂေါ်ဒ်ဖရီမှာ အလွန် စိတ်လွယ်သူဖြစ်လေရာ ဤစိတ်လွယ်မှုကြောင့်ပင် သူ့မှာ ဒုက္ခရောက်ရခြင်း ဖြစ်၏။

လူမသိ သူမသိ လက်ထပ်ထားသောကိစ္စသည် ယူဘဝအား ပျက်စီးခြင်းသို့ ပို့ပေးမည့် ကိစ္စတစ်ခု ဖြစ်နေပေပြီ။ အမှန်တော့လည်း ဤကိစ္စမှာ စိတ်၏ သာယာမှုနောက် လိုက်မိ၍ ပေါ်လာရခြင်းဖြစ်ရာ စိတ် အလိုလိုက်မိခြင်းသည် သူ့အမှားမှန်း ကောင်းစွာ သိနေသည်။ သူ့အဖို့တော့ မှားမှန်းသိလေ နောင်တရလေ။ ဤကိစ္စမှာ အလွန်အရပ်ဆိုးသော ကိစ္စ တစ်ခုဖြစ်ပေရာ ဤအကြောင်းကို ပြန်ပြောင်း၍ စဉ်းစားချင်စိတ်ပင် မရှိတော့ ပေ။

တကယ်တော့ သူ့ဘဝတွင် နန်စီလင်မီတာသည် အရေးပါအရာ အရောက်ဆုံးသူ ဖြစ်သည်။ သူ၏ အနာဂတ်ဘဝ သာယာရေးသည် နန်စီ လင်မီတာ၏ အပေါ်တွင် လုံးဝ တည်မှီနေသည်ဟူသော အတွေးကို သူ လက်ခံလာခဲ့သည်မှာ လေးနှစ်တိတိ ရှိခဲ့ပေပြီ။ နန်စီလင်မီတာသည် တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်တွင် သူ့ဇနီး ဖြစ်လာလိမ့်မည်ဟုလည်း သူ တထစ်ချ တွက်ခဲ့သည်။ နန်စီသာ သူ့ဇနီး ဖြစ်လာပါကလည်း အလွန်သာယာသော အိမ်ထောင်တစ်ခုကို တည်ဆောက်သွားနိုင်လိမ့်မည်ဟု သူယုံကြည်မိသည်။

သို့သော်လည်း ထိုမျှော်လင့်ချက်များနှင့် ယုံကြည်ချက်များသည် တိတ်တဆိတ် ကျိတ်ကျိတ် လက်ထပ်မိလောက်အောင် ပြုမိခဲ့သော သူ၏ မိုက်မဲ မှုကြောင့် ပျက်သုဉ်းရတော့မည်နည်း ဖြစ်နေလေပြီ။ လက်ရှိ ဖြစ်ပေါ်နေသည့် အဆိုးရွားဆုံး အခြေအနေမှာ သူ၏ ကိစ္စ လူသိရှင်ကြား ဖြစ်လာတော့မည့် အန္တရာယ်နှင့် နီးကပ်နေခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ဤကိစ္စကို သိလျှင် သူ့အဖေ ကတော့ မည်သည့်နည်းနှင့်မှ သည်းခံခွင့်လွှတ်လိမ့်မည် မဟုတ်။ မိသားစု၏

mgjoe.com

ဂုဏ်သိက္ခာကို ဖျက်သည်ဟုဆိုကာ သူ့အား အိမ်မှ မောင်းထုတ်လိမ့်မည် ဖြစ်၏။ အကယ်၍ မောင်းထုတ်ခံရပါမူ နန်စီကိုပါ သူ လက်လွတ်ရတော့ မည် ဖြစ်၏။

အခု လောလောဆယ်တော့ဖြင့် ဤကိစ္စကို လူမသိ သူမသိပင် ဖြစ်စေချင်သည်။ အထူးသဖြင့် သူ့အဖေနှင့် နန်စီလင်မိတာတို့ မသိအောင် လျှို့ဝှက်ထားချင်သေးသည်။ တကယ်တော့ လျှို့ဝှက်ထားဖို့ ဆိုသည်မှာ လည်း လွယ်သည် မဟုတ်။ သူ၏ တိတ်တိတ်ပုန်း ဇနီးကို ငွေမှန်မှန် ထောက်ပံ့ဖို့ လိုသည်။ လောလောဆယ် သူ့လက်ထဲတွင် ငွေက မရှိ။ သူ့မြင်း ဝိုင်းလ်ဖိုင်းယားကို မရောင်းချချင်ပါလျက်နှင့် ရောင်းဖို့ သဘောတူလိုက် ရခြင်းသည် ဤအချက်ကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

အရေးတကြီး ငွေလို၍ ရောင်းမည် ဆိုပြန်တော့လည်း သူ့ကိုယ်တိုင် သွား၍ မဖြစ်သဖြင့် သူ့ညီလူဆိုးလက်သို့ ဝကွက်အပ်လိုက်ရ၏။ မနက်ဖြန် နံနက် အမဲလိုက်ထွက်ကြမည့်နေရာမှာ ဘက်သာလေမြို့ အနီးရှိ သစ်တော တွင် ဖြစ်သည်။ ဘက်သာလေ မြို့မှာ ဈေးမြို့ကလေး တစ်မြို့ဖြစ်၍ သူ၏ တိတ်တိတ်ပုန်းမယား နေထိုင်ရာမြို့ ဖြစ်သည်။ သူ့အနေဖြင့် သူ၏မယားနှင့် တွေ့ရမှာ ကြောက်နေသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း အမဲလိုက်မည့်နေရာသို့ သူ့ကိုယ်တိုင် မလိုက်တော့ဘဲ သူ့မြင်း ဝိုင်းလ်ဖိုင်းယားကို သူ့ညီလက်သို့ ပေးလိုက်မိခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ယနေ့ ညနေခင်းမှာ ပျင်းဖို့ကောင်းလှ၏။ မည်သည့်နည်းဖြင့် အချိန်ဖြုန်းရပါမည်နည်း။ သက်တံရောင် ထမင်းဆိုင်သို့ သွားရလျှင် ကောင်း လေမလား။ အခုအချိန်ဆိုလျှင် ထမင်းဆိုင်၌ လူစုံနေလောက်ပြီ။ အားလုံး ကြက်တိုက်ပွဲအကြောင်း ပြောနေကြလိမ့်မည် ဖြစ်၏။ သူ့အနေနှင့်ကတော့ စောစောက မီးဖိုခေါင်းတိုင်ထောင့်သို့ သွား၍ ကုပ်နေသော ခွေးမသည် ယခုအခါ သူ့ရှေ့၌ လာ၍ဝပ်ကာ သူ့အား မော့ကြည့်လျက်ရှိ၏။ ဂျေဒ်ဖရီ ထံမှ သူရနေကျဖြစ်သော အယုအယ အချောအမြူကို မျှော်လင့်စောင့်စား နေဟန် ရှိသည်။ သို့သော်လည်း ဂျေဒ်ဖရီက သူ့အပေါ်တွင် စိတ်ဝင်စား ခြင်းမရှိ။ လှည့်၍ပင် မကြည့်တော့ဘဲ အခန်းထဲမှ ထွက်သွားသည်။ ထိုအခါ

ကျတော့လည်း ဂျေဒ်ဖရီအား စိတ်ဆိုးသည့် အရိပ်လက္ခဏာ မပြ။
ဝပ်နေရာမှ ထကာ ဂျေဒ်ဖရီ၏နောက်မှ လိုက်သွားလေသည်။

mgyc.com

mgyc.com

သူခိုး

ဒန်စတန်ကတ်စ်သည် ဝိုင်းလံဖိုင်းယားကို စီး၍ နံနက်လင်း အားကြီးအချိန်တွင် အိမ်မှ ထွက်ခဲ့သည်။ အမဲလိုက်တောအထိ သွားရမည့် ခရီးမှာ အတော်ကလေး အလှမ်းဝေးသဖြင့် ယခုကဲ့သို့ စောစောစီးစီး ထွက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ သူ သွားရမည့် ခရီးတွင် မဖြတ်၍ မဖြစ်သည့်နေရာ တစ်ခု ရှိသည်။ ထိုနေရာမှာ ကျောက်ရေတွင်းဟုခေါ်သော နေရာဖြစ်၍ အကာအရံ ခြံစည်းရိုးမရှိသော မြေပြင် ဖြစ်လေသည်။ ထိုမြေပြင်ပေါ်တွင် တစ်ချိန်သောအခါက ကျောက်ခွဲသမားများ အလုပ်လုပ်ရာ တဲကလေး တစ်လုံး ရှိခဲ့သည်။ ထိုတဲကလေးသည် ယခုအခါတွင် ဆိုင်းလတ်မာနာ နေထိုင်ရာ ကျောက်အိမ်ကလေးအဖြစ်သို့ ကူးပြောင်းရောက်ရှိလာခဲ့သည်မှာ နှစ်ပေါင်း ဆယ့်ငါးနှစ်မျှပင် ကြာခဲ့လေပြီ။

ယခုလို ရာသီတွင် ထိုနေရာသည် သာယာမှု အလွန်ကင်းမဲ့သော နေရာဖြစ်၏။ ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခွင်လုံးမှာ လူသူကင်းမဲ့လျက် ရှိသည်။ မြေပြင်မှာလည်း စွတ်စို ထိုင်းမှိုင်းနေသော ရွှံ့စေးမြေအစိုင် မြေခဲများဖြင့် ပြည့်နေပေသည်။ လူအများ အသုံးမပြုတော့ဘဲ စွန့်ပစ်ထားသည့် ကျောက် ရေတွင်းထဲရှိ ရေများမှာလည်း ရွှံ့ရည်များဖြင့် နီကြန့်ကြန့်ဖြစ်လျက် ရှိလေ

သည်။ ပတ်ပတ်လည်တွင် မားမားမတ်မတ် ရပ်နေကြသည့် သစ်ပင်ကြီးများမှာလည်း မကောင်းဆိုးဝါး သရဲတစ္ဆေများနှင့် တူနေပေသည်။ ထိုနေရာသို့ တဖြည်းဖြည်း ချဉ်းကပ်လာနေမိသော ဒန်စတန်ကတ်စ်၏ ခေါင်းထဲသို့ ပထမဆုံး ဝင်ရောက်လာသည့် အတွေးမှာ ထိုအတွေးဖြစ်သည်။ ဒုတိယ အတွေးမှာ သူပြော လူပြောဖြင့် ကြားဖူးနေခဲ့သည့် ရက်ကန်းသမား အရူးကြီး၏ အကြောင်း ဖြစ်၏။

အခုဆိုလျှင် ရက်ကန်းသမား အရူးကြီး၏ ရက်ကန်းရက်သံကိုပင် သူ ကြားနေရပြီ ဖြစ်သည်။ ဤ ရက်ကန်းသမား အဘိုးကြီးသည် ငွေကြေး အမြောက်အမြား စုဆောင်းသိုဝှက်ထားသည်ဟူသော အချက်သည် ဒန်စတန် အတွက် စိတ်ဝင်စားစရာ အကောင်းဆုံး အချက်ဖြစ်သည်။ ဤအဘိုးအို ဆိုင်းလတ်မာနာသည် အလွန်ကပ်စေးနွံပြီး ငွေကို အလွန်မက်မောကြောင်း သူ ကြားခဲ့ဖူး၏။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ သူ့အစ်ကို ဂျေဒ်ဖရီသည် နောင်တစ်ချိန်တွင် သူ့အဖေ၏အမွေကို ဆက်ခံရရှိပြီး မြေပိုင်ရှင် သူဌေးတစ်ဦးဖြစ်လာမည့် အလားအလာရှိပေရာ ယင်းအလားအလာကို ဗန်းပြပြီး ဤအဘိုးကြီးကို ခြိမ်းခြောက်၍ဖြစ်စေ၊ ချော့မော့ဖြားယောင်း၍ဖြစ်စေ ငွေချေးမည်ဆိုပါက ရနိုင်စရာ ရှိသည်ဟု သူ့တွေးမိသည်။ သို့သော်လည်း ထိုအကြံကို သူ စောစောက မရခဲ့။ ထို့ကြောင့်လည်း ဂျေဒ်ဖရီအား အကြံမပေးမိခဲ့။

သူ့အကြံသည် အကြံကောင်းတစ်ခုဟု ထင်သည်။ လွယ်လွယ် ကူကူနှင့် များများစားစား ရနိုင်လိမ့်မည်ဟုလည်း သူထင်သည်။ အကယ်၍ ရရှိလာခဲ့ပါမူ သူ လိုသော ငွေကို ဂျေဒ်ဖရီက လက်ခံပါမည်လော။ သူ့မြင်း ဝိုင်းလ်ဖိုင်းယားကို မရောင်းချင်သဖြင့် လက်ခံလိမ့်မည်ဟုပင် ထင်၏။

ထိုအတွေး ဝင်လာသောအခါ ဒန်စတန် စိတ်ပြောင်းသွားသည်။ နောက်သို့ ပြန်လှည့်လိုစိတ် မရှိတော့ဘဲ သူ့မူလ အစီအစဉ်အတိုင်း ရှေ့ခရီး ဆက်လိုစိတ်သာ ပြင်းထန်လာသည်။ သူပေးသော အကြံကို လက်ခံပြီး ဂျေဒ်ဖရီ ဝမ်းသာ ရွှင်လန်းနေသည်ကို သူ မမြင်ချင်။ သူ့အနေဖြင့် ဂျေဒ်ဖရီ စိတ်ညစ် စိတ်ရှုပ်နေသည်ကိုသာ မြင်ချင်သည်။ ဒေါသထွက်နေသည်ကိုသာ

မြင်ချင်သည်။ နောက်ပြီးတော့ သူ့အစ်ကိုက မြင်းရောင်းဖို့ သူ့ကို ယုံကြည်စိတ်ချစွာ လွှဲအပ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

လူတစ်ဖက်သားက ယုံကြည်၍ ခိုင်းလိုက်သော တာဝန်တစ်ရပ်ကို ပြီးမြောက်ဆောင်ရွက်ပေးခြင်းအားဖြင့် သူ လူတော်လူကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်းလည်း ပြလိုသည်။ ထို့ကြောင့် သူသည် နောက်ကို မပြန်တော့ဘဲ အမဲလိုက်သူများထံ အချိန်မီရောက်အောင် မြင်းကို ခပ်သုတ်သုတ် နှင်လေသည်။

ဒန်စတန် မျှော်လင့်ထားသည့်အတိုင်းပင် ဘရိုက်စ်နှင့် ကိတင်းတို့ နှစ်ယောက် အမဲလိုက်ပွဲတွင် ရောက်နေကြပြီ ဖြစ်၏။ သူ့ထင်မြင်ချက်မှန်သဖြင့် ဒန်စတန်ကတော့ ကျေနပ်အားရလျက် ရှိသည်။ ယခုလို ကိစ္စမျိုးတွင် သူသည် အလွန်ကဲလိုက်သူတစ်ဦး ဖြစ်သည်ဟု သူ့ကိုယ်သူ အထင်ရောက်လျက် ရှိလေသည်။

“ကောင်းသောနေ့ပါ”

ဘရိုက်စ်က ဒန်စတန်ကို ဆီး၍ နှုတ်ဆက်စကား ဆိုသည်။ သူသည် ဝိုင်းလ်ဖိုင်းယားကို သဘောကျနေသူ ဖြစ်၏။ သူ့မျက်လုံးများသည် ဝိုင်းလ်ဖိုင်းယားထံမှ မခွာနိုင်။

“ဒီကနေ့တော့လည်း ခင်ဗျားက ခင်ဗျားအစ်ကိုရဲ့ မြင်းပေါ် ရောက်နေပါလား။ ဘယ်လို ဖြစ်လာတာလဲ”

“အို...ကျွန်တော် သူနဲ့ အလဲအလှယ်ကလေး လုပ်လိုက်တယ်လေ” ဟု ဒန်စတန်က ပြောသည်။ ဒန်စတန်သည် အလိမ်အညာတွင် စံတင်ရလောက်အောင် ဝါသနာကြီးသူ ဖြစ်သည်။ စကားကို လိမ်ပြောနေရလျှင် ပျော်နေသူ ဖြစ်၏။ သူ့စကားကို နားထောင်နေသူက မယုံကြည်မှန်း သိပါလျက်နှင့် အလိမ်ကို လျှော့ချင်တတ်သူ မဟုတ်။

“အခု ဝိုင်းလ်ဖိုင်းယားက ကျွန်တော့်ပစ္စည်း ဖြစ်နေပြီဗျ”

“ဘာ...သူက အရိုးရင့်နေတဲ့ ခင်ဗျား မြင်းအိုကြီးနဲ့ လဲသတဲ့လား” ဟု ဘရိုက်စ်က ရေရွတ်သည်။ ဒန်စတန်ပေးမည့် အဖြေမှာ အလိမ်အညာပင် ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ဘရိုက်စ်က မျှော်လင့်ထားပြီး ဖြစ်၏။

“ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်အကြားမှာ ရှင်းစရာ လင်းစရာ ငွေကြေး ကိစ္စလေးတစ်ခု ရှိတယ်လေဗျာ” ဒန်စတန်က ဂရုမစိုက်သည့်လေသံဖြင့် ပြောသည်။

“သူက ကျွန်တော့်ကို ပေးစရာကြေး ရှိနေတယ်။ သူက ငွေမပေး နိုင်တော့ ဝိုင်းလ်ဖိုင်းယားကို ထိုးပေးတယ်။ ကျွန်တော်က သိပ်မလိုချင်ဘဲနဲ့ ယူလိုက်ရတာပါဗျာ။ ကျွန်တော် လိုချင်နေတာက ဂျော်တင်ရဲ့ မြင်းမဗျ။ ဒါပေမဲ့ ဘယ်တတ်နိုင်တော့မလဲ။ သူက ငွေမပေးနိုင်တော့ ပေးတာပဲ ယူလိုက်ရတာပေါ့။ အခုပုံတော့ ဝိုင်းလ်ဖိုင်းယားကိုပဲ ကျွန်တော် ကိုင်ရတော့ မှာပေါ့လေ။ ဒါပေမဲ့ သူ့ကိုကြိုက်တဲ့လူက ပေါ်နေတယ်။ ဟိုတစ်နေ့က ဖလစ်တွန်မြို့မှာ လူတစ်ယောက်နဲ့တွေ့လို့ ပေါင် တစ်ရာငါးဆယ်ပေးပြီး ဇွတ်ဝယ်နေတယ်။ သူက မင်းကြီး ကရွမ်းလက်ခံအတွက် လာဝယ်တာလို့ ပြောတာပါပဲ။ သူက မျက်စိခပ်စွေစွေနဲ့ အစိမ်းရောင် ဝတ်အင်္ကျီ ဝတ်လို့။ ဒါပေမဲ့ လောလောဆယ် ရောင်းလို့က မဖြစ်သေးဘူးဗျ။ ဝိုင်းလ် ဖိုင်းယားကို ဆက်ထားဦးမှ ဖြစ်မယ်။ ကျွန်တော် ကြိုက်တာက မြင်းမ။ မြင်းမက အထီးထက် ပိုပြီး သတ္တိကောင်းတယ်”

ဒန်စတန်အနေဖြင့် သူ့မြင်း ဝိုင်းလ်ဖိုင်းယားကို ရောင်းချင်နေမှန်း ဘရိုက်စ်က ရိပ်မိသည်။ ဒန်စတန်ကလည်း သူ့မြင်း ဝိုင်းလ်ဖိုင်းယားကို ဘရိုက်စ် သဘောကျနေမှန်း သိသည်။ အရောင်းအဝယ် အလုပ်ကတော့ စနေပြီဟု နှစ်ဦးစလုံး နားလည်ထားကြလေသည်။

“ကျွန်တော်ကတော့ အံ့ဩလို့ မဆုံးတော့ဘူး။ မရောင်းဘဲထားဦး မယ်”ဆိုတဲ့ စကားက ပိုပြီး အံ့ဩဖို့ ကောင်းနေတယ်။ သူ တန်ရာတန်ကြေး ထက် ဈေးနှစ်ဆလောက် ပိုရနေတဲ့ မြင်းကို ခင်ဗျား ဘာကြောင့် မရောင်း ချင်ရတာလဲ။ အမှန်အတိုင်းပြောရရင် ခင်ဗျားမြင်းက ပေါင်တစ်ရာရရင်ပဲ ကံကောင်းလှပြီလို့ တွက်ရမှာဗျ”

ထိုအခိုက်တွင် ကိတင်းသည် မြင်းကိုစီး၍ သူတို့အနီးသို့ရောက်လာ သဖြင့် အရောင်းအဝယ်ကိစ္စမှာ ပို၍ ရှုပ်လှသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ဘရိုက်စ်က ပေါင် တစ်ရာနှစ်ဆယ်နှင့် ဝယ်ဖို့ သဘောတူသည်။ ဝိုင်းလ်

ဖိုင်းယားကို အနာတရမရှိဘဲ ပေးအပ်သည့်နေ့တွင် ငွေကို အကျေပေးချေရန်နှင့် ဘရိုက်ခ်၏ မြင်းများထားရာ ဘက်သာလေ မြင်းစောင်းများ၌ ဝိုင်းလံ ဖိုင်းယားကို လွှဲပြောင်းပေးရန် နှစ်ဦးနှစ်ဖက် သဘောတူကြသည်။ အရောင်းအဝယ် တည်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ဒန်စတန်သည် အမဲလိုက်အဖွဲ့နှင့် မလိုက်တော့ဘဲ ဘက်သာလေမြို့သို့ပြန်ကာ ဘရိုက်ခ်အလာကို စောင့်၍ ငွေယူမည်။ ငွေရလျှင် မြင်းတစ်ကောင် ငှားစီးကာ အိမ်ပြန်မည်ဟု စိတ်ကူးမိသည်။

သို့သော်လည်း သူ့စိတ်သည် မြင်းအရောင်းအဝယ် တည်သွားသဖြင့် မြူးကြွလျက်ရှိသည်။ သူ့လောက် ကံကောင်းသူမရှိဟူသော အတွေးကလည်း သူ့အား သွေးနားထင်ရောက်အောင် လှုံ့ဆော်ပေးလျက်ရှိသည်။ သူ့အိတ်ထဲတွင် ပါလာသည့် ဘရန်ဒီပုလင်းကို မော့ထားသဖြင့်လည်း သူ့စိတ်အရှိန်က မြင့်လျက်ရှိ၏။ ပြီးတော့လည်း အခု သူစီးထားရသည့် မြင်းမှာ မြင်းကောင်း ဖြစ်၏။ ခြံစည်းရိုးများကို ခုန်လွှား၍ ကျော်ရာ၌ အလွန်ကျွမ်းကျင်သောမြင်း ဖြစ်၏။ အခါအခွင့်သင့်တုန်း သူစီးလိုက်ချင်သေး၏။ အထူးသဖြင့် အခုလို လူစုံတက်စုံ ဖြစ်နေသော အမဲလိုက်ပွဲတွင် ဝိုင်းလံဖိုင်းယားကိုစီးကာ ကြွားလိုက်ချင်သေး၏။ ဤသို့ဖြင့် သူသည် အမဲလိုက်သူများနှင့်အတူ လိုက်သွားမည်ဟု ဆုံးဖြတ်သည်။

ဒန်စတန်သည် မြင်းကို ကဆုန်စိုင်း၍ စီးသည်။ ပထမဆုံး တွေ့ရသည့် ခြံစည်းရိုးမှာ အတော်ကြီး မြင့်သည်။ သူသည် မြင်းကို နှင်တံဖြင့် တို့ကာ ခြံစည်းရိုးကို ခုန်ကျော်လိုက်၏။ မြင်း၏ ဝမ်းဗိုက်သည် ခြံစည်းရိုးတိုင် တစ်တိုင်ပေါ်သို့ ကျသည်။ ဒန်စတန်ကတော့ တစ်စုံတစ်ရာ ထိခိုက်ဒဏ်ရာရခြင်းမရှိဘဲ လွတ်သွားသော်လည်း သနားစရာကောင်းလှသည့် ဝိုင်းလံဖိုင်းယားကတော့ သူ့တန်ဖိုးကို မသိရှာဘဲ ချက်ချင်းပင် လဲကျကာ သေဆုံးသွားလေ၏။

ဤမတော်တဆဖြစ်ရပ် ဖြစ်ပွားချိန်တွင် ဒန်စတန် တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်သည်။ ကျန်အမဲလိုက်သမားများသည် ရှေ့မှ ထွက်သွားနှင့်ကြပြီဖြစ်၍ သူ့အဖြစ်ကို မသိကြချေ။ ဒန်စတန်သည် လဲကျသွားရာမှ ကပျာကယာလူးလဲထကာ မြင်းသေကို အတန်ကြာမျှ ရပ်ကြည့်နေသည်။ ထို့နောက်

သူ့ဝသီအတိုင်း သူ့နှုတ်မှ ဆဲရေး တိုင်းထွာသံများနှင့် ကျိန်ဆဲသံများ ထွက်လာသည်။ သူ့ရှေ့မှ သွားနေသူများအား အမိလိုက်မည်ဟု အားခဲပြီး စီးလာခါမှ ယခုလို ဖြစ်ရသည့်အတွက် ဒေါပွ၍ မဆုံးနိုင်အောင် ဖြစ်လျက်ရှိ၏။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဒန်စတန်သည် ပစ္စုပ္ပန် အခြေအနေကိုသာ အလေးအနက်ထားသူဖြစ်၍ ဖြစ်ပြီးသမျှ အရာအားလုံးကို ချက်ချင်း မေ့ပစ်တတ်သူဖြစ်လေရာ ဝိုင်းလံဖိုင်းယား သေပြီဟု သိသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် သူ ဘာဆက်လုပ်ရမည်ကို ချက်ချင်း စဉ်းစားလေတော့သည်။ မြင်းပေါ်က ကျသွားသည့်အရှိန်ကြောင့် တုန်ယင် လှုပ်ရှားနေသော သူ့စိတ်နှင့် သူ့ကိုယ် ငြိမ်သက်သွားစေရန်အတွက် အသင့်ပါလာသည့် ဘရန်ဒီပုလင်းကို မော့လိုက်သည်။ အနီးအနားတွင် သူ့အဖြစ်ကို မြင်သည့်သူ တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မရှိခြင်းသည် သူ့အတွက် ကံကောင်းခြင်းတစ်မျိုးပင် ဖြစ်သည်ဟု တွက်သည်။ ထို့နောက် တစ်ဖန် ထပ်မံ၍ ဆဲဆို ကျိန်ဆဲကာ သူ့ညာဘက် မလှမ်းမကမ်းရှိ တောအုပ်ကလေးဆီသို့ ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်သွားသည်။ ဤတောအုပ်ကို ဖြတ်၍သွားမည်ဆိုပါက အမဲလိုက်အဖွဲ့ထဲမှ လူများနှင့် မဆုံမိဘဲ ဘက်သာလေမြို့သို့ ရောက်နိုင်လိမ့်မည်ဟု သူ တွေးသည်။ သူ၏ ပထမဆုံး စိတ်ကူးမှာ ဘက်သာလေ ရောက်လျှင်ရောက်ချင်း မြင်းတစ်စီး ငှား၍ အိမ်သို့ပြန်ရန် ဖြစ်သည်။ သူ့လို စိတ်နေစိတ်ထားမျိုးရှိသော လူငယ် လူရွယ်တစ်ဦးသည် မိမိ၏ လုံခြုံမှုအတွက် သေနတ်တစ်လက်မှ မပါဘဲ မိုင်ပေါင်းများစွာ ကွာလှမ်းသော ခရီးတစ်ခုကို ခြေကျင်လျှောက်သွားဖို့ ဆိုသည်မှာ မဖြစ်နိုင်ဟု သူ တွေးသည်။

ဂျေဒီဖရီအတွက် သူ ယူသွားရမည့် သတင်းမှာ မကောင်းသတင်း ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း ထိုမကောင်းသတင်း ပေးရမည်ကို မကြောက်။ ဆိုင်းလတ်မာနာထံမှ ငွေချေးလျှင် ရနိုင်ဖို့လမ်း ရှိသည်ဟူသောအကြံမှာ သတင်းကောင်း ဖြစ်၏။ ကောင်းသတင်းနှင့် မကောင်းသတင်းကို တစ်ချိန်တည်း ပေးရမည်ဖြစ်သဖြင့် သူ့မှာ ပုပန်စရာအကြောင်း မရှိတော့ပေ။ တစ်ခုတော့ ရှိ၏။ ဆိုင်းလတ်မာနာထံမှ ငွေရလျှင် ထိုငွေထဲမှ သူ့ကို နည်းနည်း ထပ်ချေးဖို့ ပြောရမည် ဖြစ်သည်။ အကယ်၍ ဂျေဒီဖရီက မပေးခဲ့သည်

ရှိသော်...။ ဤကိစ္စအတွက်တော့ သူ စိတ်မအေး ဖြစ်နေမိ၏။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဆိုင်းလတ်မာနာထံမှ ငွေမှာ ရနိုင်စရာလမ်း ရှိသည်။ ထိုငွေကို မြန်မြန်ရဖို့ အရေးသည် လောလောဆယ် အမြန် လုပ်ရမည့်ကိစ္စ။ စွတ်စို ထိုင်းမှိုင်းသောမြေပေါ် ဖြတ်လျှောက်လာရသဖြင့် သူ့ဖိနပ်များမှာ ရွံ့အလိမ်းလိမ်း ကပ်လျက်ရှိသည်။ တစ်ကိုယ်လုံးမှာလည်း သပ်သပ်ရပ်ရပ် မရှိ။ ညစ်ပတ်ပေရေလျက် ရှိ၏။ ဘက်သာလေရောက်၍ မြင်းတစ်စီး ဝင်ငှားမည်ဆိုပါက မြင်းထိန်းများ၏ ရှေ့တွင် ဤပုံစံအတိုင်း ရပ်နေရပေတော့မည်။ မြင်းထိန်းများကလည်း သူ့အဖြစ်ကိုကြည့်ကာ ပြုံးချင် ရယ်ချင်ကြပေလိမ့်မည်။ ဤတစ်ခုအတွက် သူ စိတ်ပျက်လျက်ရှိသည်။

ရောက်တတ်ရာရာ တွေးနေရာမှ သူ၏ လက်တစ်ဖက်သည် သူ့ ကုတ်အင်္ကျီ အိတ်ကပ်ထဲသို့ ရောက်သွားသည်။ သူ့လက်ချောင်းများသည် အကျန်အကြွင်းမျှသာဖြစ်သော သျှိုလင်ပြား နှစ်ပြား သုံးပြားကို စမ်းမိလေ၏။ သူ့တွင် ရှိနေသည့်ငွေမှာ မဖြစ်စလောက်ငွေ ဖြစ်၏။ ဘက်သာလေရှိ မြင်းစောင်းပိုင်ရှင်အား ပေးဆပ်ရမည့် ကြွေးသည် သူ့ခေါင်းထဲသို့ ဝင်လာ သည်။ လက်ကျန်ငွေနှင့်ကတော့ ဘယ်နည်းနှင့်မှ ဆပ်နိုင်မည်မဟုတ်။ မဆပ်နိုင်ခဲ့ပါမူ သူ့အကြွေးကို ပြန်မဆပ်လျှင် နောက်ထပ် သူနှင့် အဆက် အဆံ လုပ်လိမ့်မည်မဟုတ်ဟု အတိအလင်း ပြောထားသော မြင်းစောင်း ရှင်၏ စကားကို သတိရမိလေ၏။

ဒန်စတန်သည် ကြံရာမရ ဖြစ်လျက်ရှိသည်။ သူ ယခု ရောက်နေ သောနေရာသည် သူ့ရွာနှင့် သိပ်ပြီး ဝေးကွာလှသည်မဟုတ်။ ဘက်သာလေ မြို့ထက်ပင် နီးလိမ့်မည်ဟု သူထင်သည်။ သူသည် ရွာအရောက် ခြေကျင် လျှောက်၍ပင် ပြန်တော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်သည်။ အချိန်မှာ ညနေ လေးနာရီ ထိုးလုနီးနေပေပြီ။ မြူနှင်းများမှာလည်း တဖွဲဖွဲ ကျဆင်းစ ပြုနေပေပြီ။ လမ်းမပေါ် မြန်မြန်ရောက်မှ ဖြစ်ပေတော့မည်။ သူ ပြန်စဉ်းစားလိုက်သည့် အခါ ဝိုင်းလံဖိုင်းယားကို ခြံစည်းရိုးတိုင် မစူးမိက သူ ဖြတ်သန်းခဲ့ရသည့် လမ်းတစ်လမ်းကို သတိရသည်။ ထိုလမ်းဘက်သို့ သူ ပြန်သွားလျှင် သူ့အဖို့ အဆင်ပြေမည်ဟု ထင်၏။ သူသည် ကုတ်အင်္ကျီ ကြယ်သီးများကို ဖြုတ်

လိုက်ပြီး လက်ထဲမှ မြင်းရိုက်နှင်တံဖြင့် သူ့ဖိနပ်များကိုရိုက်ကာ ရွံ့များကို ခွာချသည်။ ထို့နောက် သူသည် အမှန်းအဆနှင့် ရွေးချယ်ထားသည့် လမ်း အတိုင်း ဆက်လျှောက်လေ၏။

ဒန်စတန်လို ဂုဏ်သရေရှိ မြေပိုင်ရှင်တစ်ဦး၏သား တစ်ယောက် အဖို့ ယခုလို ခရီးဝေးဝေး လမ်းလျှောက်ရသည့်အခါများတွင် လက်ထဲ၌ တစ်ခုခု ကိုင်သွားရမှ ခုံညား ထည်ဝါသည်ဟူသော အယူအဆ ရှိကြသည်။ ယခုလည်း ဒန်စတန်၏ လက်ထဲတွင် မြင်းရိုက်နှင်တံ ပါလာသည်ဖြစ်ရာ သူ့လက်သည် အငြိမ်နေသည်ဟု မရှိတော့ပေ။ ထူထပ် သိပ်သည်းစွာ ကျဆင်းလျက်ရှိသော နှင်းမြူများကြားတွင် လျှောက်သွားနေရင်းက လက်ထဲမှ နှင်တံဖြင့် လမ်းဘေး တစ်ဖက်တစ်ချက်ရှိ ချုံပင်များကို လှမ်း၍ ရိုက်သွားလျက် ရှိလေသည်။ နှင်တံမှာ သူ့နှင်တံ မဟုတ်။ ဂျေဒ်ဖရီ၏ နှင်တံ ဖြစ်၏။ လက်ကိုင်မှာ ရွှေကွပ်ထားပြီး 'ဂျေဒ်ဖရီကတ်စ်'ဟူသော အမည်ထွင်းထားသည်။ သူ့အစ်ကိုအား အသိမပေးဘဲ ယူလာခြင်း ဖြစ်သော် လည်း တွေ့မြင်သူများကတော့ ထွင်းထားသည့် စာလုံးများကို မမြင်နိုင် သဖြင့် ပိုင်ရှင် မည်သူမည်ဝါဟု အတိအကျ သိကြမည် မဟုတ်ပေ။ အလွန် လှပသပ်ရပ်သော နှင်တံကလေးတစ်ခုဟုသာ သိကြလိမ့်မည် ဖြစ်၏။

ဒန်စတန်သည် လမ်းတွင် မျက်နှာသိ တစ်ဦးဦးနှင့် တွေ့မည်ကို စိုးရိမ်လျက်ရှိသည်။ အကယ်၍ တွေ့ပါကလည်း ပေပေတေတေနှင့် လူလုံး မလှဖြစ်နေသော သူ့ပုံပန်းကိုကြည့်ကာ သနားကောင်း သနားကြပေလိမ့် မည်။ မည်မျှပင် နှင်းမြူများ ထူထပ်စွာ ကျနေသော်လည်း လူချင်းကပ်မိကြ သည့်အခါ မည်သူမည်ဝါ ဖြစ်သည်ကို သိနိုင်သဖြင့် သူသည် မည်သူနှင့်မှ တွေ့လိုသောဆန္ဒ မရှိ။ နောက်ဆုံးတွင် သူသည် တစ်ဦးတစ်ယောက်နှင့်မျှ မဆုံမိဘဲ ရာဗီးလိုးရွာဆီသို့သွားရာ လမ်းသေး လမ်းမြွှာများဆီသို့ ရောက် လာခဲ့သည်။ သူ ဖြစ်စေချင်သည့် ဆန္ဒအတိုင်း ဖြစ်လာသဖြင့် သူ့ကိုယ်သူ ကျေနပ်လျက် ရှိ၏။ ကံကောင်းနေကျအတိုင်း ကံကောင်းသည်ဟုပင် စိတ်ထဲက ကျိတ်၍ မှတ်ချက်ချမိလေသည်။

ညနေခင်း အမှောင်ရိပ်များသည် ဖြည်းဖြည်းချင်း ကျလာလျက်

ရှိသည်။ နှင်းမြူများသည် အမှောင်ရိပ်များ အကူအညီဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခွင်လုံးကို လွှမ်းခြုံထားသည်။ သူ့မျက်လုံးများသည် လမ်းဆေးကိုပင် သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်ရတော့ပေ။ ချော်လဲမည်ကို စိုးရသဖြင့် စောစောကလို မြန်မြန်ဆန်ဆန် မလျှောက်ရဲတော့။ လက်ထဲမှ နှင်တံဖြင့် စမ်းတဝါးဝါး ထောက်ကာ ခပ်ဖြည်းဖြည်း လျှောက်လာခဲ့သည်။ မကြာမီ ကျောက်ရေ တွင်းကွင်းသို့ ရောက်တော့မည်ဟု သူသိသည်။ ထိုနေရာ ရောက်လျှင်တော့ နီးရာ ခြံစည်းရိုးတစ်ခုကို ဖောက်၍ထွက်မည်ဟု သူ စိတ်ကူးမိ၏။

သို့သော်လည်း သူ မမျှော်လင့်သော အခြေအနေ တစ်ရပ်နှင့်ကြုံလာ ရသည်။ သူ့ရှေ့တွင် မီးရောင် တလက်လက်ကို မြင်နေရ၏။ ဆိုင်းလတ် မာနာ၏ တဲအတွင်းမှ မီးရောင်ပေတည်း။ သူသည် ဆိုင်းလတ်မာနာ၏ တဲနှင့် ထိုတဲအတွင်း၌ ဝှက်ထားသည့် ငွေများအကြောင်းကို တစ်လမ်းလုံး စဉ်းစားလာခဲ့သည်ဖြစ်ရာ တဲကို မြင်သောအခါ ပို၍ စိတ်ဝင်စားလာသည်။ ဤအဘိုးကြီးအား မည်ကဲ့သို့ ချောမော့မြှောက်ပင့်ပြီး ငွေချေးရပါမည်နည်း။ သူသည် စိတ်ထဲတွင် ကျိတ်၍ အဘိုးကြီးနှင့် စကားပြောကြည့်နေသည်။

သူ့အနေဖြင့် အဘိုးကြီးအား သင့်တင့်သောအတိုး ပေးမည်ဟု လိမ်ပြောရလျှင် ကောင်းမည်ဟု တွေးမိသည်။ သို့သော်လည်း အတိုးနှုန်း မည်ရွှေ့ မည်မျှပေးရလျှင် ကောင်းမည်ကို မသိချေ။ အကယ်၍ သိသည် ဆိုဦးတော့။ ချေးငွေ မည်မျှအတွက် အတိုး မည်မျှရမည်ကို အဘိုးကြီး စိတ်ပါလာအောင် မပြောတတ်ချေ။ ငွေချေးသူက ငွေထုတ်ချေးချင်လာအောင် အာမခံပေးဖို့ ဆိုသည်မှာလည်း လွယ်ကူသောကိစ္စ မဟုတ်ပေ။ ထိုနည်းသည် ငွေထုတ်ချေးသူကို သူ့ငွေ ပြန်ရပါစေမည်ဟု ယုံကြည်နေအောင် လိမ်လည် ထားသည့် နည်းတစ်မျိုးဟုပင် သူထင်သည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ အလွန်ကပ်စေးနှံ့သော လူတစ်ယောက်ကို ငွေချေးချင်လာအောင် ပြောဖို့ဆိုသည်မှာ အလွန်ခက်ခဲသောအလုပ် ဖြစ်၏။ သူ့ အစ်ကို ဂျေဒ်ဖရီသည်ပင်လျှင် ဤအလုပ်ကို လုပ်နိုင်မည်ဟု မထင်ပေ။ ဤအလုပ်မျိုးတွင် နှုတ်ရဲ လျှာရဲ ရှိ၍ အလိမ်အညာ အဖြီးအဖြန်း ကောင်းလှ သော သူ့ကိုပင် ပြန်လွှဲလိမ့်မည်မှာ သေချာ၏။ ထိုအတွေး ဝင်လာသော

အခါ ဒန်စတန်သည် ဤကိစ္စကို သူ့ဘာသာသူပင် လုပ်တော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်မိလေ၏။

ဆိုင်းလတ်မာနာ၏ တဲအတွင်းမှ မီးရောင်များသည် တရုတ်ကတ် များကြားမှ အလှအယက် တိုးဝှေ့ထွက်လာလျက် ရှိသည်။ မီးရောင်များကို မြင်လေလေ ဒန်စတန်၏စိတ်သည် ရိုးတိုးရွတ်ဖြစ်လေ သူ့အနေဖြင့် ရက်ကန်းသမား အဘိုးအိုနှင့် အသိဖွဲ့လိုစိတ်၊ စကားပြောလိုစိတ်သည် တဖွားဖွား ဖြစ်ပေါ်လျက် ရှိသည်။ လူချင်းဆုံမိ၍ စကားသာ ပြောမိကြလျှင် ငွေချေးယူရေးကိစ္စသည် လွယ်ကူချောမော သွားလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်မိ၏။ ဒန်စတန်မှာ စောစောကလို မဟုတ်။ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်လှလေပြီ။ သူ့အိမ်ကို ရောက်ဖို့မှာ ခရီး သုံးပုံတစ်ပုံခန့် ကျန်သေး၏။ လမ်းကလည်း လျှောက်၍ မကောင်းတော့။ နှင်းများသည် မိုးရေအဖြစ်သို့ ပြောင်းသွားပြီဖြစ်ရာ လမ်း ဘေးတွင် ရွံ့တွေ ဗွက်တွေဖြစ်ကာ ချော်စပြုလာလေပြီ။

ဒန်စတန်သည် လမ်းပေါ်မှနေ၍ ဘေးသို့ ဖဲ့ဆင်းကာ မီးရောင် ရှိရာသို့ ဦးတည်သွားသည်။ သူသည် လမ်းမှားသွားမည်ကို စိုးရိမ်လျက် ရှိသည်။ သူ လှမ်းမြင်နေရသော မီးရောင်သည် အိမ်ရှေ့ကလား၊ အိမ်နောက် ဖေးကလား ရေရာစွာမသိ။ သူသည် နှင်တံဖြင့် မြေကြီးကို စမ်းထောက်ကာ သတိကြီးစွာထား၍ လျှောက်သွားသည်။ နောက်ဆုံးတွင် သူသည် အိမ်ရှေ့ တံခါးဝသို့ ချောချောမောမောပင် ဆိုက်ရောက်သွားလေ၏။

သူသည် တံခါးကို ခပ်ပြင်းပြင်း ခေါက်သည်။ ရုတ်တရက် ပေါ် လာသောအသံကြောင့် အဘိုးကြီး လန့်သွားလိမ့်မည်ဟု တွေးကာ ပိတိ ဖြစ်လျက် ရှိသည်။ အထဲမှ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားအသံ မကြားရ။ တစ်အိမ်လုံး ငြိမ်ဆိတ်လျက် ရှိသည်။ ရက်ကန်းသမား အဘိုးအို အိပ်ရာဝင်လေပြီလား။ အကယ်၍ အိပ်ရာဝင်ပြီဆိုပါမူ သူ ဘာကြောင့် မီးထွန်းရသနည်း။ ကပ်စေးနဲ့ သူများသည် အလွန်သတိကောင်းတတ်၏။ အကယ်၍ သတိမေ့ပြီး မီးထွန်း ထားခဲ့သည်ဆိုပါမူ သူ မေ့ပုံမှာ ထူးဆန်းလွန်းလှပေသည်။ ဒန်စတန်သည် တံခါးကို စောစောကထက် ပို၍ ပြင်းစွာ ခေါက်ပြန်သည်။ အိမ်ထဲမှ တုံ့ပြန်သံ မကြားရ။ သူသည် တံခါးကန့်လန့်ကို ထိုးမ၊ပြီး ဖွင့်မည်ဟူသော စိတ်ကူး

ဖြင့် တံခါးသော့ပေါက်မှနေ၍ လက်ညှိုးဖြင့် ထိုးနှိုက်ကြည့်သည်။ တံခါးကို အတွင်းမှ ပိတ်ထားခြင်း မဟုတ်ပေ။ တံခါးသည် သူ လက်နှိုက်ကြည့်ရုံ မျှဖြင့် ပွင့်သွားခဲ့လေပြီ။ သူသည် တထိန်ထိန် တညီးညီး တောက်လောင် လျက်ရှိသော မီးဖိုတစ်ခုရှေ့တွင် ရပ်မိလျက်သား ဖြစ်လျက်ရှိ၏။ မီးဖိုမှ မီးတောက်မီးလျှံအရောင်များသည် အိမ်ထဲရှိ အိပ်ရာ၊ ရက်ကန်းစင်၊ ကုလား ထိုင် သုံးလုံးနှင့် စားပွဲများပေါ်သို့ ဖြာဆင်းလျက်ရှိသည်။ အိမ်ထဲတွင် ဆိုင်း လတ်မာနာ မရှိသည်မှာ သေချာနေပေပြီ။

အအေးဒဏ်ကို ခံလာခဲ့ရသော ဒန်စတန်အား မီးဖိုက ဖိတ်ခေါ် လျက်ရှိသည်။ သူသည် တုံ့ဆိုင်းမနေတော့ဘဲ အိမ်ထဲသို့ဝင်ကာ မီးဖိုရှေ့တွင် ဝင်ထိုင်သည်။ မီးဖိုရှေ့မှ အရာတစ်ခုသည် အလွန်အမင်း ဆာလောင်လျက် ရှိသော သူ့အား ဖိတ်ခေါ်နေပြန်သည်။ ထိုအရာမှာ မီးဖိုအထက်နားတွင် ကြိုးတစ်ချောင်းဖြင့် ချည်၍ ချိတ်ဆွဲထားသော ဝက်သားတုံးကလေးတစ်တုံး ဖြစ်သည်။ ချိတ်ဆွဲထားသည့် နေရာမှာ မီးဖို၏ အထက်တည့်တည့်တွင် မဟုတ်။ အစွန်းတစ်ဖက်သို့ တိုး၍ ချိတ်ဆွဲထားခြင်း ဖြစ်သည်။ ပိုင်ရှင် အနေဖြင့် သူ့အပြင်သွားနေခိုက် သူ့ဝက်သားတုံး အဆမတန် ကင်ပြီး ဖုတ်ပြီး ဖြစ်သွားမည်ကို စိုးရိမ်သည်မှာ ထင်ရှားလျက် ရှိပေသည်။ အဘိုးအို ဆိုင်း လတ်မာနာသည် သူ၏ ညစာအတွက် အသားပူပူနွေးနွေးကို စားသောက် နိုင်ရန် ပြင်ဆင်ထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ရွာသူရွာသား အများစုကတော့ ဆိုင်းလတ်မာနာသည် ပေါင်မုန့် အသိုးများကိုသာ စားနေသည်ဟု အမြဲ ပြောလေ့ ရှိကြသည်။

သို့သော်လည်း ဆိုင်းလတ်မာနာသည် အခုလိုအချိန် အခုလို ရာသီ ဥတု ဆိုးရွားသည့် ညနေခင်းမျိုးတွင် သူ၏ ညစာကို ပြင်ဆင်ပြီး တံခါးကို မပိတ်ခဲ့ဘဲ ဘာကိစ္စနှင့် ဘယ်လို သွားနေရသနည်း။ နှင်းများကျပြီး မိုးရွာ ထားသည့်အချိန်တွင် သွားရ လာရသည်မှာ လွယ်သည်မဟုတ်။ စောစောက သူ လျှောက်လာခဲ့ရသည့် အဖြစ်ကို ပြန်၍ စဉ်းစားမိသောအခါ သံသယ ဖြစ်စရာ အကြောင်းပေါ်လာသည်။ ဆိုင်းလတ်မာနာသည် ထင်းခွေရန် သို့မဟုတ် အခြား အသေးအဖွဲ့ကိစ္စတစ်ခုဖြင့် အပြင်သို့ ခဏတစ်ဖြုတ်

ထွက်သွားဟန် တူ၏။ ထိုကဲ့သို့ ထွက်သွားရာမှ ခြေချော်လက်ချော်ဖြစ်ကာ ရေတွင်းဟောင်းထဲသို့ ကျကောင်း ကျသွားပေလိမ့်မည်။ အကယ်၍ သူ တွေးထင်သည့်အတိုင်းသာ ကျသွားမည်ဆိုပါက ရွံ့ရေးများထဲတွင် နစ်မြုပ် သွားပေလိမ့်မည်။

ထိုစိတ်ကူးသည် ဒန်စတန်အတွက် အလွန် စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းသည့် စိတ်ကူးတစ်ခု ဖြစ်နေပေသည်။ အကယ်၍ ဆိုင်းလတ်မာနာ တစ်ယောက် ရေတွင်းပျက်ထဲ လိမ့်ကျ သေဆုံးသွားခဲ့ပါမူ သူ စုဆောင်း ထားသည့် ငွေများကို မည်သူက ဆက်ခံပိုင်ခွင့် ရှိပါမည်နည်း။ သူ့ငွေများ ဝှက်ထားသည့်နေရာကို မည်သူက အတိအကျ သိနိုင်ပါမည်နည်း။ ထိုငွေ များကို တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူက လာ၍ ယူသွားမည်ဆိုပါမူ မည်သူ သိနိုင်ပါမည်နည်း။

ထိုမေးခွန်း၏ အဖြေမှာ အလွန် လျှို့ဝှက်နက်နဲသော အဖြေ ဖြစ်၏။ ဒန်စတန်သည် အဖြေကို သိနေပြီဖြစ်၏။ သူ၏ခေါင်းထဲတွင် “ငွေတွေကို ဘယ်နေရာမှာ ထားသလဲ”ဟူသော မေးခွန်းသာလျှင် ထပ် တလဲလဲ ပေါ်လာလျက်ရှိသည်။ ထိုမေးခွန်းသည် သူ့စိတ်ကို ချုပ်ကိုင်ထား သဖြင့် ဆိုင်းလတ်မာနာ တကယ် သေ၊ မသေ ဟူသော အချက်ကို သေချာ အောင် စဉ်းစားဖို့ပင် သတိမရနိုင်တော့ပေ။

စောစောက လေးလံထိုင်းမှိုင်းလျက်ရှိသော စိတ်သည် တစ်ခုသော အလိုဆန္ဒကြောင့် ချက်ချင်းပင် နိုးကြွ ရှင်သန်လာသည်။ သူ့စိတ်သည် ပြင်းထန် လျင်မြန်စွာ လှုပ်ရှားလျက်ရှိ၏။ သူ ကြားဖူးနားဝ ရှိသလောက် ဆိုလျှင် ယခုလို အိမ်မျိုး၌ နေထိုင်သူများ ပစ္စည်းဝှက်လျှင် သုံးနေရာ၌သာ ဝှက်တတ်ကြ၏။ ထို သုံးနေရာမှာ အိမ်ခေါင် သက်ငယ်မိုးကြား၊ အိပ်ရာနှင့် ကြမ်းပြင်အပေါက်တို့ ဖြစ်သည်။ ဆိုင်းလတ်မာနာ၏ အိမ်မှာ သက်ငယ်မိုး မဟုတ်ပေ။ ဒန်စတန်သည် တစ်ချက်မျှ ငိုငံ၍ စဉ်းစားလိုက်ပြီး အိပ်ရာဆီသို့ တန်းသွားသည်။ အိပ်ရာပေါ်၌ ရှာနေရင်းမှပင် သူ့မျက်လုံးများသည် ကြမ်း ပြင်ပေါ် ရောက်လျက်ရှိ၏။

ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ထူးခြားသော နေရာတစ်နေရာ ရှိသည်။ ထိုနေရာ

တွင် အုတ်ခဲများ ရှိနေသည်။ ထိုအုတ်ခဲများမှာ တခြားနေရာမှ အုတ်ခဲများ နှင့် မတူ။ သိသိသာသာကြီး ကွဲပြားခြားနားလျက် ရှိ၏။ အထူးသဖြင့် အုတ်ခဲများပေါ်မှ ပုံထားသော သဲများသည် မီးရောင်အောက်တွင် အရောင် ထွက်လျက် ရှိသည်။ တခြားနေရာများတွင် သဲပုံထားခြင်း မရှိ။ ဤ တစ်နေရာတည်း၌သာ ကွက်၍ သဲပုံထားခြင်း ဖြစ်၏။ ပုံထားသည့် သဲများ အပေါ်တွင် လက်ချောင်းအရာများ ထင်နေသည်ကိုလည်း အထင်အရှား မြင်တွေ့နေရသည်။ ထိုနေရာမှာ ရက်ကန်းစင်အောက် ခြေနင်းများ၏အနီး တွင် တည်ရှိလေသည်။

တဒင်္ဂအတွင်းမှာပင် ဒန်စတန်သည် ထိုနေရာသို့ ရောက်သွားပြီး သဲများကို သူ့လက်ထဲမှ နှင်တံဖြင့် ယက်၍ ဖယ်သည်။ နှင်တံထိပ်ဖျားတွင် တပ်ထားသော သံချိတ်ကလေးဖြင့် အုတ်ခဲများကြားသို့ ထိုးကြည့်သည်။ အုတ်ခဲများမှာ အသေ အင်္ဂတေ ကိုင်ထားခြင်း မဟုတ်။ အားလုံး ပြုတ်နေ သည်ကို တွေ့ရသည်။ သူသည် ကမူးရှူးထိုးနှင့် အုတ်ခဲနှစ်လုံးကို ဆွဲထုတ် လိုက်သည်။ အုတ်ခဲများအောက်မှ ပေါ်လာသည့်အရာသည် သူရှာဖွေနေ သော အရာပင် ဖြစ်၏။ သူ တွေ့နေရသော သားရေအိတ် နှစ်လုံးထဲတွင် ငွေများမှတစ်ပါး အခြား ဘာပစ္စည်းများ ရှိနိုင်ပါမည်နည်း။

အိတ်နှစ်လုံးကို ဆကြည့်သည်။ ဤမျှလောက် လေးလံနေပါက အထဲ၌ ရှိနေသည့် ငွေများသည် ဂီနီပြားများ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ သူသည် အုတ်ခဲများ လပ်နေသည့် အပေါက်ထဲသို့ ထပ်၍ နှိုက်ကြည့်ပြန်သည်။ အထဲတွင် ဘာမှမရှိတော့။ သူသည် ကပျာကယာ အုတ်ခဲနှစ်လုံးကို ကောက် ယူ၍ အပေါက်ကို ပြန်ပိတ်သည်။ ခြေရာလက်ရာ မပျက်စေရန် သဲများဖြင့် ပြန်၍ ဖြူးလိုက်သည်။ သူ တဲထဲသို့ ရောက်လာခဲ့သည်မှာ ငါးမိနစ်မျှပင် မကြာသေးသော်လည်း နာရီပေါင်းများစွာ ကြာပြီဟု စိတ်က ထင်နေမိသည်။ သူထင်သလို ဆိုင်းလတ်မာနာ မသေပါက အချိန်မရွေး ပြန်ရောက်လာနိုင် သည်ဟူသော အချက်ကို လုံးဝ သတိမထားမိသော်လည်း အိတ်နှစ်လုံးကို မ၊ပြီး ထိုင်နေရာမှ ထရပ်လိုက်သည့်အချိန်တွင်မူ အမျိုးအမည် မဖော်ပြနိုင် သော ကြောက်စိတ်တစ်ခုသည် သူ့တစ်ကိုယ်လုံးကို ချုပ်ကိုင်ထားသည့်နှယ်

ခံစားရသည်။ သူ့အဖို့ အရေးကြီးသည်မှာ အိမ်ထဲမှ အမြန်ဆုံး ထွက်ပြီး အပြင်ဘက် အမှောင်ထုအတွင်းသို့ တိုးဝင်ရန်ပင် ဖြစ်သည်။ အပြင်ရောက်မှ ပင် ငွေအိတ်နှစ်လုံးကို သင့်တော်သလို လုပ်ရပေတော့မည်။

သူသည် တံခါးကို ကျကျနန ပြန်ပိတ်လိုက်သည်။ သို့မှသာလျှင် အိမ်ထဲမှ အလင်းရောင်တန်းသည် သူ့နောက်မှ လိုက်လာမည်မဟုတ်။ အလင်းရောင်သာ သူ့နောက်က လိုက်မလာလျှင် ခြေလှမ်း အနည်းငယ်မျှ ဖြင့် အမှောင်ထုအောက်သို့ ရောက်သွားနိုင်စရာ ရှိပေသည်။

သည်းထန်စွာ ရွာသော မိုးအရှိန်ကြောင့် အမှောင်ထုသည် ပို၍ သိပ်သည်း နက်ရှိုင်းလာသည်။ ဒန်စတန်ကတော့ အမှောင်ထုကြီးလာလေ သဘောကျလေ။ သူသည် အမှောင်ထုကိုကြည့်ကာ ဝမ်းသာလျက်ရှိ၏။ ငွေအိတ်နှစ်လုံးကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ပွေ့ထားရသဖြင့် နှင်တံကို ကောင်းစွာ မကိုင်နိုင်။ တစ်ကိုက်ခန့် လျှောက်မိသောအခါကျမှ အဆင်ပြေလာသည်။ ငွေအိတ်တစ်လုံးကို တစ်ဖက်သောလက်ဖြင့် ပွေ့ပြီး နှင်တံနှင့် အခြားအိတ် တစ်လုံးကို ကျန်လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ပွေ့ကာ ရှေ့သို့ ဆက်လျှောက်သည်။ ဤသို့ဖြင့် ဒန်စတန်သည် အမှောင်ထုအတွင်းသို့ တိုးဝင် ပျောက်ကွယ်သွား လေ၏။

[၅]

နှလုံးကြေကွဲရပြီ

: နံစတန်ကတ်စ် အိမ်ထဲမှ ထွက်သွားချိန်တွင် ဆိုင်းလတ်မာနာသည် သူ့အိမ်နှင့် ကိုက်တစ်ရာမျှပင် မဝေးသည့်နေရာ၌ ရှိနေသည်။ မာနာသည် နှေးကွေး လေးလံသော ခြေလှမ်းများဖြင့် အိမ်ဘက်သို့ လျှောက်လာလျက်ရှိ၏။ သူသည် ရွာထဲမှ ပြန်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ သူ့ပခုံးပေါ်တွင် အိတ်တစ်လုံး ထမ်းထားသည်။ သူ့လက်တစ်ဖက်သည် မှန်အိမ်တစ်လုံး ကိုင်ထားလေသည်။ ပင်ပန်း နွမ်းနယ်လွန်းသဖြင့် သူ့ခြေထောက်များကို မသယ်ချင်လောက်အောင် ဖြစ်နေသော်လည်း စိတ်ကတော့ သာယာအေးချမ်းလျက် ရှိသည်။ အမှန်ကတော့လည်း အလေ့အထမှ ရရှိလာခဲ့သော ဘဝလုံခြုံမှုသည် သူ့စိတ်ကို အမြဲတစေ သက်သောင့်သက်သာ ဖြစ်နေအောင် ဖန်တီးပေးလျက် ရှိ၏။

ဤအချက်ကြောင့်လည်း သူ့ဘဝတွင် ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းလောက်အောင် အပြောင်းအလဲ ရှိခဲ့ပါလျက်နှင့် ပျက်မသွားဘဲ သူတတ်သည့် ပညာဖြင့် ဆက်လက်၍ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း ပြုနေနိုင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

လူတစ်ယောက်သည် နှစ်ပေါင်း လေးဆယ်ကြာမျှ သတ္တုတွင်းတစ်တွင်း၌ အလုပ်လုပ်နေခဲ့သော်လည်း မတော်တဆ ထိခိုက်ဒဏ်ရာ

ရခြင်းမျိုးနှင့် တစ်ကြိမ်မျှ မကြုံဖူးခဲ့လျှင် အန္တရာယ်တစ်ခုခုကို ကြောက်တတ်သောစိတ်သည် ကင်းမဲ့သွားတတ်သည်။ သူ့ခေါင်းထက်မှ အိမ်ခေါင်မိုး ပြိုကျတော့မလို ဖြစ်နေသည့်တိုင်အောင် ကြောက်စိတ် လန့်စိတ်မဖြစ်ဘဲ ရှိနေတတ်သည်။ ယင်းကဲ့သို့ လူစားမျိုးသည် အသက်ကြီးလာလေလေ သူ့ကိုယ်တိုင် တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်တွင် သေရလိမ့်မည်ဟူသော အချက်ကို သတိမမူမိလေ ဖြစ်တတ်၏။ ထိုကဲ့သို့ ဖြစ်ရခြင်းသည် အလေ့အထမှ ရလာသော သူ့ဘဝ အတွေ့အကြုံကြောင့်ပင် ဖြစ်လေသည်။

မာနာ၏ ဘဝသည် အပြောင်းအလဲဟူ၍ မရှိသလောက် ကင်းမဲ့နေခဲ့သောဘဝ ဖြစ်သည်။ မိတ်သစ် ဆွေသစ်များနှင့်လည်း တွေ့ခဲ့သည် မဟုတ်။ အသစ် အသစ်ဖြစ်သော အဖြစ်အပျက်များနှင့်လည်း ကြုံခဲ့သည် မဟုတ်။ မမျှော်လင့်သော အပြောင်းအလဲများလည်း ဆုံတွေ့ခဲ့ရခြင်း မရှိ။ သူ့လို လူစားမျိုးတွင် အလေ့အထ၏ အရှိန်အဝါ ဩဇာသည် အလွန်ကြီးမားလှသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း သူသည် အချိန်မရွေး စိတ်အေးအေးထား၍ နေနိုင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ ယခုကဲ့သို့ သူ့နေအိမ်နှင့် သူ့ငွေများကို အစောင့်အရှောက် ကင်းမဲ့စွာဖြင့် ပစ်ထားခဲ့ရသည့်တိုင်အောင် ပူပန်သောကရောက်ခြင်းမျိုး မရှိ။ အလွန် စိတ်နှလုံး အေးချမ်းစွာဖြင့် သွားလာနေထိုင်နိုင်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဆိုင်းလတ်မာနာသည် မကြာခင် စားရတော့မည့် ညစာအကြောင်းကို တွေးကာ ပီတိဖြစ်လျက်ရှိ၏။ သူ့ညစာသည် ပူပူနွေးနွေးနှင့် အရသာထူးသည့် ညစာ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ဒုတိယအချက်အနေဖြင့် စဉ်းစားမည် ဆိုပါက ထိုညစာအတွက် သူသည် ပိုက်ဆံ တစ်ပြားတစ်ချပ်မှ အကုန်အကျ မခံခဲ့ရပေ။ ဤအချက်မှာလည်း သူ့အတွက် စိတ်ချမ်းသာစရာကောင်းသည့် အချက်တစ်ချက်ပင် ဖြစ်၏။ အိမ်တွင် ရှိနေခဲ့သည့် ဝက်သားတုံးကလေးမှာ အလွန် သဘောကောင်းရှာသော မစ္စပရစ်စီလာလင်မိတာက ပေးလိုက်သည့် လက်ဆောင်ဖြစ်သည်။ သူ ယနေ့ မစ္စပရစ်စီလာလင်မိတာထံမှ မှာထားသည့် အထည်စများ သွားပို့ခဲ့ရာမှ အပြန်တွင် ပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။ အသားကင် အလွန်ကြိုက်သော မာနာသည် ဤဝက်သားတုံးကလေး တစ်တုံးအတွက်

များစွာ ဝမ်းသာခဲ့ရလေသည်။

ညစာသည် ဆိုင်းလတ်မာနာ အမြတ်နိုးဆုံးအစာ ဖြစ်၏။ အဘယ့်ကြောင့်ဟူမူ ညနေ စားသည့်အချိန်ကျခါမှပင် သူ လျှို့ဝှက်ထားသော စိတ်၏ သာယာပျော်ရွှင်မှု သုခကို အပြည့်အဝ ရယူခံစားရသောကြောင့်ပေတည်း။ ညစာ စားပြီးဆိုလျှင် သူသည် သူ စုဆောင်းရရှိထားသည့် ရွှေဒင်္ဂါးများကိုထုတ်၍ ပုံကာ တစ်စုံစီမိမ့် ကြည့်နေတတ်သည်။ ပြီးတော့ သူ့နှလုံးသား၏ နွေးထွေးသော အရသာကို ခံစားသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း သူသည် ဝက်သား၊ အမဲသား စသော အသားကင်ကလေးတစ်ခုခု ရလာပြီဆိုလျှင် ညစာအတွက် တသီးတခြား ဖယ်ထားတတ်သော အလေ့အထပင် ရှိလာခဲ့လေသည်။

ယနေ့ ညနေခင်းတွင် သူသည် စိတ်အေး နားအေးဖြင့် သူ့ညစာအတွက် ပြင်ဆင် ချက်ပြုတ်နေခဲ့သည်။ ထိုအခါကျမှပင် သူ့မှာ လုပ်စရာ အလုပ်တစ်ခု ကျန်နေသည်ကို သတိရသည်။ မနက်ဖြန်နံနက်ဆိုလျှင် သူ့ရက်ကန်းစင်ကို အသစ်ဆင်၍ ရက်ရတော့မည် ဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း ချည်ခင် အနည်းငယ်မျှ လိုလျက်ရှိ၏။ ပထမတော့ ရက်ထည်များကို မစွတာလင်မိတာတို့အိမ် သွားပို့ပြီး အပြန်မှ ရွာထဲဝင်၍ ဝယ်မည်ဟု စိတ်ကူးရှိခဲ့သည်။ အပြန်ကျတော့ သတိမေ့ကာ ရွာထဲသို့ မဝင်ဖြစ်ခဲ့တော့ပေ။ နံနက်ခင်းကျမှ သွား၍ ဝယ်ဖို့ ဆိုသည်မှာလည်း မဖြစ်နိုင်ပါ။ နံနက်မှ သွားဝယ်နေလျှင် အလုပ်နောက်ကျပေတော့မည်။

မိုးကလည်း ချုပ်လှပြီ၊ နှင်းမြူများကလည်း ထူထပ်စွာ ကျနေသည်။ ဤအချိန်မျိုးတွင် အပြင်ထွက်ဖို့မှာ စိတ်ပျက်စရာ ကောင်းလှ၏။ သို့သော်လည်း ဆိုင်းလတ်မာနာသည် အလုပ်နှင့်ပတ်သက်လာလျှင် စိတ်ပျက်တတ်သူ မဟုတ်။ သူ သက်သောင့်သက်သာဖြစ်ရေးထက် အလုပ်တွင်ကျယ်ရေးကို အဓိကထားသူ ဖြစ်သည်။ သူသည် ကပျာကယာ ကင်လက်စ ဝက်သားကင်ကို မီးဖိုအထက်တန်းတွင် ချိတ်ဆွဲထားခဲ့ပြီး မှန်အိမ်နှင့် အိတ်ဟောင်းကြီးတစ်လုံးကိုယူကာ ရွာထဲသို့ ထွက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

အခုလို ခဏတစ်ဖြုတ် ထွက်သည့်အခါများတွင် သူသည်